

မိမိ အိမ်

အဝါရောင်အလွမ်းစကား

အပြာရောင်အခမ်းအနား

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပဋိတုရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုပဋိတုရေး
အချစ်အခြာအာသာ တည်တံ့နိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော် ခွဲစည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားစားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပစားတိုး ပုဆိန်မိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊
- ❖ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး၊
- ❖ စည်းတမ်းပြည့်ဝသော ဝီရိယရေစိစနစ် ချစ်သန့်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ❖ ခွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ နိုက်ဗိုလ်ရေးတို့ ဝိရိပွဲ ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တို့ ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ❖ ငွေကြေးတစ်စီးပွားရေးစနစ် ဝီပြင်ရွာ မြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ❖ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်ပွင့်ဖွယ်အားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

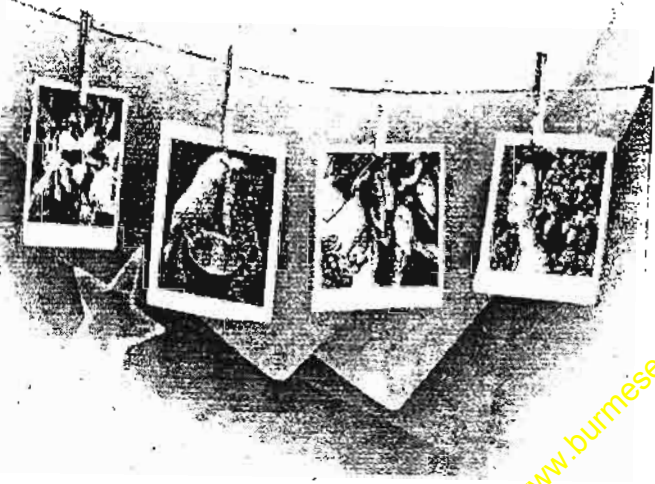
လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အတွင်းစာရိတ္တ မြှင့်မားရေး၊
- ❖ အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး၊
- ❖ ရစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ချစ်သန့်ထက်မြက်ရေး၊
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး တွန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

အဝါရောင်အလွမ်းစကား

အပြာရောင်အခမ်းအနား

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အဝါရောင်အလွမ်းစကား အပြာရောင်အခမ်းအနား

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေနိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၃၇/၄၄လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်း/ အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (မြ-၀၉၈၇၀)
ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၈၈)၊ ၅၁ လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကက်တလော့က်အညွှန်း” (CIP)

၈၉၅-၈၃

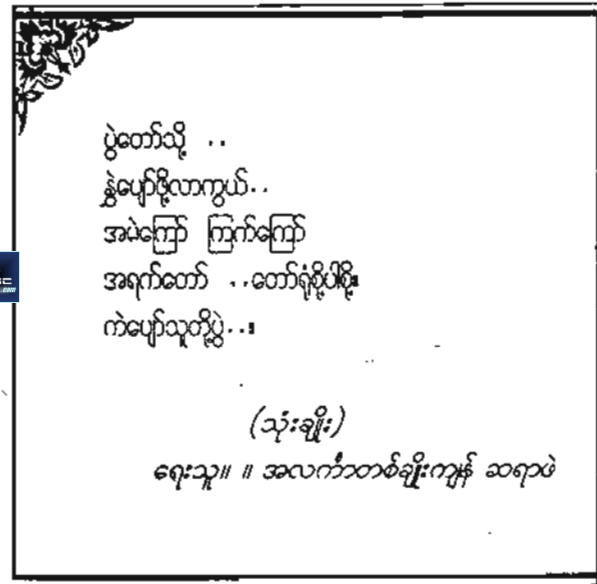
ဒီဇိုင်းခ

အဝါရောင်အလွမ်းစကား အပြာရောင်အခမ်းအနား/

ဒီဇိုင်းခ၊ ရန်ကုန်။ ရွှေသမင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။

၂၅၆ စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁)အဝါရောင်အလွမ်းစကား အပြာရောင်အခမ်းအနား

BURMESE CLASSIC

ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်ပေးကြပါဗျာ ...။
နေ့တစ်နေ့ ညတစ်ညကို ဖြတ်လျှောက်ဖို့ အမြဲသတိဝီရိယ
ကောင်းတဲ့ နာရီလက်တံလို ...။

ဒါမှမဟုတ်ရင် အလုပ်ဆင်း အလုပ်တက် ရက်ပျက်မရှိတဲ့
စံပြဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ဦးလို သူ့အမုန်းက အံ့ဩဖို့ ကောင်းလွန်း
ပါတယ်။

ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို မုန်းတဲ့
အမုန်းကို တစ်ချိန်ချိန်မှာ ချိုမြိန်တဲ့သစ်သီးတွေ သီးလာမယ်လို့
ယုံကြည်ချက်နဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်သလို ပျိုးထောင်လာခဲ့တာ...။

ကျွန်တော့်လို အချိန်မှန်မှန် အမုန်းခံကွန်ရက်မှာ မိနေသူ
တိုင်း နားလည်ကြမှာပါ။

အဝါရောင်နေ့တွေကိုချစ်တဲ့ မိန်း ...။

ရွှေသမင်္ဃာပေ

ရွှေသမင်္ဃာပေ

www.burmeseclassic.com

ဒီနေ့ခေတ်

အဝါရောင်ပြွတ်တော် တစ်ခုမှာ မထင်မှတ်ဘဲ မသိမသာ ထိရှု
တဲ့ ဆူးသွားလေးလို သူ့ရဲ့အမုန်းက ခပ်ဖွဖွလေး ရှိမိရုံပါ။

ကျွန်တော်နဲ့ သူက ကားဒရိုင်ဘာနဲ့ မော်တော်ပီကယ်လို
အဖြစ်မျိုး .. အချစ်မျိုး ..။

ခဝါရောင်လူက တူးပို့တူးပို့တေးသံ ဇော်ဝမ်းနဲ့ ဂျစ်ကား
မပါရင် သင်္ကြန်မပီသဘူးလို့ပြောတာ သိပ်မှန်တယ်။

ထပ်ဆောင်းပြောရရင် ဒီဘက်ခေတ်ထဲမှာ သင်္ကြန်နီးရင်
ဘာဟစ်ဟော့ပုံခွေထွက်မလဲ နားစွင့်ရပါသေးတယ်။ ကိုကြီးကျော်
လား၊ မနဲ့လေးလား၊ ဘယ်လို (Remix) လုပ်မလဲ။ အခုတော့
သင်္ကြန်နဲ့ ဟစ်ပီဟော့၊ နတ်ဒိုးတွေလည်း အသားကျနေပါပြီ။

ကိုကြီးကျော်လည်း မဏ္ဍပ်ပေါ်ရောက်နေပြီ။ ဘယ်နတ်မင်း
တွေ ထပ်ရောက်လာဦးမလဲ မသိပါ။

“ဟေ့ .. နောက်မှာ ကား ..”

မိုးဆွေ လှမ်းသတိပေးသံကြောင့် တက္ကစီပေါ်ကနေ အိတ်
တစ်ဖက်နဲ့ နောက်ကိုမကြည့်ဘဲဆင်းဖို့ တာစုနေတဲ့ ဟင်္သာ
ကားတံခါးကို အမြန်ပိတ်လိုက်ရပါတယ်။

ဖြတ်ကျော်သွားတဲ့ တက္ကစီသမားက မကျေမနပ် ကြည့်သွား ပါတယ်။ သူစီးလာတဲ့ ကားဆရာက ...

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ .. ကျုပ်ကားတံခါးလေး အသက် မသေဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ..”

သူ့ထက် သူ့ကားတံခါးကို ကားဆရာက စိုးရိမ်နေသေး တယ်။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်မို့ ဘာမှပြောစရာမရှိ။

ကားခပေးပြီး ကားပေါ်ကဆင်းလာရင်း သူ့ကိုကယ်တင် လိုက်တဲ့ သူ့လိုခရီးသည် ဖြစ်ဟန်တူသူ၊ သူနဲ့ရွယ်တူ လူငယ်လေး ရဲ့ ဘေးကခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ...

“ကျေးဇူးပဲဗျာ”

မိုးဆွေ က အပြုံးနဲ့ ဧည့်ခံရင်း ...

“ရပါတယ်ဗျာ .. ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဘယ်လဲ”

“ချောင်းသာ ..”

မိုးဆွေ စကားကြောင့် ဟင်္သာ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ...

“ဟာ .. ကျွန်တော်လည်း ချောင်းသာပဲသွားမှာ ..”

ဟင်္သာ က လက်ကမ်းပေးတော့ မိုးဆွေ က အလိုက်တသိ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ပါကယ်။

“ဘယ်ကားလဲ၊ ဘယ်နှစ်နာရီလဲ”

မိုးဆွေ စီးရမယ့်ကားနဲ့ နာရီကိုပြောတော့ ...

“ဟာ .. ကျွန်တော်လည်း အဲဒီကားပဲဗျ။ အတော်ပဲ .. ချောင်းသာမှာ အတူတူကဲရတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက တစ်ယောက် တည်းလား”

မိုးဆွေ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“အင်း ... ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့လို ပျော်လို့မရဘူးဗျ”

ဟင်္သာ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်က အလုပ်နဲ့လာတာ၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုက ကျွန် တော် လျှောက်ထားတဲ့အလုပ် မရခင်စပ်ကြား သူ့ဟိုတယ်လ်မှာ ဟိုတယ်လ်ခန့်ထမ်း လာလုပ်ပေးပါတဲ့၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုဝမ်းကွဲပေါ့ ဗျာ”

ဟင်္သာ သက်ပြင်းကျိတ်ချမိပါသည်။ သူ့ရှေ့က လူရွယ်က အကဲခတ်မိရသလောက်တော့ သူတို့လို ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့ ဧရိယာ ထဲကတော့ ဖြစ်ပုံမရပါ။

ဒါပေမယ့် သူ့ပုံစံက ရိုးသားအေးဆေးတဲ့ဟန် အပြည့်။ ဟင်္သာ မြင်မြင်ချင်း ရင်းနှီးခင်မင်မိတာကြောင့် ...

“အေးဗျာ .. ခင်ဗျားကိုတော့ မြင်မြင်ချင်း ခင်သွားပြီ၊ ကျွန်တော့်မှာမည်က ဟင်္သာ ..”

“ဟုတ်ကို .. ကျွန်တော် မိုးဆွေပါ”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားအစ်ကို ...”

“အစ်ကိုဆိုပေမယ့် အစ်ကိုဝမ်းကွဲပေါ့၊ သူက ဟိုတယ် မန်နေဂျာလေ”

မိုးဆွေ က ကိုလတ် ရဲ့ ဟိုတယ်မှာမည်ကို ပြောပြလိုက် သည်။

“ကျွန်တော့်ဖေဖေက မရှိတော့ဘူးလေ”

“ဘယ်သွားနေလို့လဲ”

“သေမင်းဆီ ..”

မိုးဆွေ က ရိုးရိုးသားသားပြောပေမယ့် ဟင်္သာ အားနာသွား ကာ ...

“ဟာ .. ဆောရီး”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဖေဖေက ဆောရီးတောင်မပြောဘဲ ဆုံးရှာ တာ”

အရေးထဲ မိုးဆွေ က ဘယ်လိုအတွေးပေါက်သည်မသိ...။

“မေမေကတော့ ဆရာမပေါ့”

“ဪ .. ကလေးတွေကို စာသင်တာလား”

“ဟင့်အင်း .. လူကြီးတွေကို စာသင်တာ၊ အထက်တန်းပြ လေ”

မိုးဆွေ ဆိုတာ အဲဒီလိုလူ။ ဟင်္သာ က မိုးဆွေ ကို ငယ် ပေါင်းကြီးဖော်တွေလို ပခုံးဖက်လိုက်ပြီး ...

“မင်းကိုတော့ ငါ ခင်သွားပြီ မိုးဆွေ၊ ဟော ..”

ဟင်္သာ သူတို့ဆီ အိတ်တွေကိုယ်စီနဲ့ မနိုင်မနင်းလျှောက်လာ တဲ့ ကိုထက် တို့သုံးယောက်ကို တွေ့တော့ ...

“ဒီမှာ .. ကိုထက်”

ကိုထက် တို့ သုံးယောက် မိုးဆွေ ကို စူးစမ်းဟန်နဲ့ ကြည့် ကြတော့ ဟင်္သာ က မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ကိုထက် .. ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်း”

အောင်ကျော် က မေးသည်။

“ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ”

မိုးဆွေ က ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ခုမှ ရင်းနှီးတာ ..”

“တော်တော်ကြာပြီပဲ”

အောင်ကျော် တို့က ပျော်ပျော်ပါးပါးသမားတွေ။ ရေခဲတုံးကို အပူပေးပြီး ဆီစိမ်စက္ကူနဲ့ကပ်သလောက်ကို အပျော်သမားစစ်စစ် တွေပါ။ အခုလည်း ကြည့်လေ .. ရန်ကုန်သင်္ကြန် ရိုးလွန်းသည် ဆိုပြီး အကြောင်းပြကာ ချောင်းသာသင်္ကြန်ကို ကဲဖို့ ထွက်လာကြ တာပဲ ကြည့်။

“ဟိုမှာ ဟိုတယ်တွေ နေစရာရော ရပါ့မလားကွာ”

ကိုထက် က စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ပြောတော့ မိုးဆွေ က ...

“ဟင်္သာ .. မင်းမှာ ဖုန်းပါလား”

“အင်း .. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရောင်းစားမလို့ ..”

“ဟာကွာ ..”

မိုးဆွေ က ဟင်္သာ ဖြစ်ပုံကြောင့် ရယ်ကာ ...

“အလကား စတာပါကွာ”

“နောက်ဆို ပိုက်ဆံပေး စကွာ”

ဟင်္သာ က သူ့ရဲ့ဖုန်းကို လှမ်းပေးတော့ မိုးဆွေ ကိုလတ်ဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟလို .. ကိုလတ် လား .. ဟုတ်တယ် .. ကျွန်တော် မိုးဆွေ ကိုလတ်၊ ဟုတ်ကဲ့ .. လာနေပြီ ကိုလတ်၊ ကားမထွက်သေးဘူး၊ ဟိုလေ .. အခန်းလွတ်ရှိသေးလား၊ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးပါ ကိုလတ် .. နော်၊ သူငယ်ချင်းဆိုပါတော့ ..”

ဖုန်းပြောနေပုံကြောင့် ကိုထက် အားတက်သွားပါသည်။ ကိုထက် က မိုးဆွေ ကို ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်သားလို့ ထင်နေပုံရသည်။

“လေးယောက် အစ်ကို၊ ဟုတ်လား ဟင်္သာ”

ဖုန်းကို လက်နဲ့ကာရင်းပြောတော့ ဟင်္သာ က ခေါင်းညိတ် ပြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ .. စိတ်ချပါ၊ ကဲ .. အဆင်ပြေတယ် ဟင်္သာ”

ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ဟင်္သာ ကို ပေးတော့ ကိုထက် က မိုးဆွေ ပခုံးကို ပုတ်ပြီး ...

“ကျေးဇူး အလွန်အလွန်တင်ရှိကြောင်းပါ၊ ဘယ်သူ ..”

“ကျွန်တော့်နာမည် မိုးဆွေ ..”

ဟင်္သာ ကြားကနေ မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“မိုးဆွေ .. ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေပဲကွ၊ သူက ကိုထက် .. ထက်မင်း”

“ဗျာ .. ထက်လင်း၊ ရင်လူးဆေးပေါ့”

မိုးဆွေ က အတည်ရပ်နဲ့ နောက်တတ်ပုံပေါ်သည်။

“ရင်မလူးချင်ရင် ကျောလူးလို့ရတဲ့ ထက်မင်း”

“ဒီကောင်က တင်သော်”

“ဖင်ပေါ် .. ရှက်စရာကြီးဗျာ”

“ပေါ်ပေါ်လို့ ခေါ်ချင်ခေါ်ပေါ့”

“သူက မင်းနိုင်”

“ဟာ .. တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားတွေပဲ၊ ကျွန်တော်က မင်းမနိုင်မှာ နေတာ”

ကိုထက် က တွေးတွေးဆဆနဲ့ ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ မိုးဆွေ က ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်သားလား”

ကိုထက် စကားကြောင့် ဟင်္သာ နဲ့ မိုးဆွေ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်ကြတော့ ကိုထက် တို့က ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ မိုးဆွေ က အပြုံးမပျက် ...

“ကျွန်တော်က ချောင်းသာဟိုတယ်မှာ ဟိုတယ်နေထမ်း

လုပ်ဖို့ သွားမှာ”

“အစ် ..”

ကိုထက် တို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ..။

“ဟော .. လာကြပြီ”

သူတို့အနားကို ကိုယ်ပိုင်ကားအနီရောင်လေး ထိုးဆိုက်ပြီး ခေတ်ရဲ့အလှအပတစ်သိုက် ပြုဆင်းလာပါသည်။ တော်တော်လှ တဲ့ နတ်မိမယ်လေးတွေပါ။ ကိုယ်ပိုင်ကားလေး ပြန်ထွက်သွား တော့ အလှဆုံးထဲက အလှအပတစ်ယောက်က ကိုထက် ကို မြင်တွေ့သွားပြီး ...

“ကိုထက် ..”

ကောင်မလေးတွေ သူတို့ဆီ ဦးတည်လျှောက်လာပါတယ်။ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာခြင်းနဲ့အတူ အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ် ဝတ်စုံလေးနဲ့ ကောင်မလေးရဲ့မျက်နှာနဲ့ မိုးဆွေ ရဲ့မျက်နှာတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ခံစားချက်တွေ ပြောင်းပြောင်းလာပါတယ်။

သူမရဲ့မျက်လုံးတွေကို ကာကွယ်ထားတဲ့မျက်မှန်ကို ဆွဲချွတ် လိုက်တဲ့အခါ ဟစ်တလာကိုတွေ့လိုက်တဲ့ ဂျူးလူမျိုးတစ်ယောက် ရဲ့ မျက်လုံးထဲက ဒေါသတွေကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသလို မျိုး ..။ မိုးဆွေ ကတော့ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို ခေါင်းကိုငုံ့လို့ ပေါ့။

“တောက် ..”

အံကို ကြိတ် ... လက်သီးကိုဆုပ်ကာ လှည့်ထွက်သွားပုံ တြောင့်...

“မိနိုး .. ဟဲ့ ...”

သူမ နောက်ကို ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က အပြေးလိုက် သွားပါတယ်။ ကိုထက် ဘေးက ကောင်မလေးက မိုးဆွေ ကို အားနာရမလိုလို ဖြစ်နေပုံ ..။

“ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ”

“မသိဘူးလေ ခူးခူး”

မိုးဆွေ က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ငူငူငိုငိုနဲ့ သွားထိုင်တော့ တာသံ မိုးဆွေ ဆီ လျှောက်သွားရင်း ဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်ကာ...

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ကွာ .. ဒါနဲ့ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ မင်းနဲ့ ရန်ငြိုးရှိလို့လား”

မိုးဆွေ သက်ပြင်းကျိတ်ချမိသည်။

“မတော်တဆပါကွာ”

“မတော်တဆ ..”

မိုးဆွေ နာနာကျင်ကျင် ပြုံးမိသည်။

အရာခပ်သိမ်းသော ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ အမုန်းတွေကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး သူမ ကျွန်တော့်ကို မုန်းခဲ့ပါသည်။

“ မယူလို့မရဘူး သမီး၊ ငါနဲ့ မြတ်ထွန်း သားရေးသမီးရေး ကိစ္စ အလုံးစုံ ပြောပြီးပြီ ”

“ အလုံးစုံစုံစုံ .. အပြားစုံစုံ သမီး မယူနိုင်ဘူး ဒက်ဒီ၊ ဒီကိစ္စ သမီးကို အရင်တိုင်ပင်သင့်တယ် ဒက်ဒီ ”

ခူးခူး ဒေါသလည်း ထွက်၊ စိတ်လည်း တိုမိပါသည်။ အခုကျမှ ရုတ်တရက် သင်္ကြန်ပြီးရင် စေ့စပ်မယ်၊ သိပ်မကြာခင် လက်ထပ်မယ်တဲ့ ..။

သတို့သားလောင်းက လူမြင်ဖူးဖို့ ဝေးစွ၊ နာမည်တောင် အခုထိ မသိသေး။ မသကာ သမီးရယ် .. ဒါက ဒီလိုရှိတယ်၊ ကောင်လေးက အောက်ပိုင်းကောင်းပါတယ်၊ ဘော်ဒီက အလတ်ကြီး ရှိသေးတယ်၊ လိုင်စင်ဝင်ထားတာ မကြာသေးဘူး.. အဲဒီလို ဘာညာကိစ္စ ပြောပေါ့။

သမီး စမ်းမောင်းကြည့်မလား၊ ဝယ်လက် လိုက်နေတယ်.. ဘာညာပေါ့။

ပြုပြီးနေတဲ့ပုံစံ။ ကိုယ့်လက်ထဲကျမှ အင်ဂျင်ကျသွားရင် ဘယ် ညီညာမလဲ ..။

ဒက်ဒီဆိုတာကလည်း ဖေဖေပါပဲ .. အဲ .. မာမိပါပဲ။ အဲဒီလိုတုနောက် ကုမ္ပဏီတစ်ဖက်၊ ကာရာအိုကေတစ်ဖက် .. ဝေး .. သမီးတစ်ဖက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ ဒက်ဒီ၊ နောက်မိန်းမ ဝေးစွ။

ဖေဖေကို မေမေဆုံးပြီးကတည်းက လာစပ်ဟပ်ကြသူတွေ သည်။ ဖေဖေက မိန်းမဆို အထည်ချုပ်စက်ရုံရှေ့တောင် ဖြတ် သွားတာ။ (အဲဒီရှေ့ကနေ ကားနဲ့ပဲဖြတ်တာ ..)

“ ခူးခူး .. ဒယ်ဒယ်ပြောတာ လိုက်နာစမ်းပါ၊ ဒါနဲ့ သမီး ကြိတ်ကို ဘယ်မှာလည်မှာလဲ ”

“ မိန်း တို့ ခြံဘေးမှာ .. ”
ဦးထက်ဝေ စုပုပ်ပုပ်မျက်နှာနဲ့ သမီးကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ ဒါဆို ဒယ်ဒယ် စိတ်ချမယ်နော်၊ မနက်ဖြန် ဒယ်ဒယ် အလုပ်ကိစ္စနဲ့ စင်္ကာပူသွားစရာရှိတယ်၊ လေဆိပ်လိုက်မပို့နဲ့တော့ ”

ခူးခူး မကျေမနပ်နဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ အက်တစ်နေ့ ဒယ်ဒယ် လေဆိပ်ကိုသွားပြီး နာရီပိုင်းအကြာမှာ နေ့စဉ် ဝင်လာပါသည်။

“ ဟဲ့ .. ခူးခူး၊ ငါ မိန်း ပါဟဲ့၊ အေး .. ဒီနေ့ ချောင်သာ

www.burmeseclassic.com

သွားမလို့၊ ရေမိုးချိုး ပြင်ဆင်ထား၊ နောက်တစ်နာရီကျော်ဆို လာခေါ်မယ်”

“ဟာ .. ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဒီမှာက မဏ္ဍပ်ဆောက်ဖို့ အဆင်မပြေဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ဝေသူ တို့က ချောင်းသာသွားမယ်ဆိုပြီး ချောင်းသာဟိုတယ်ကို ဘွတ်ကင် လုပ်လိုက်တယ်လေ၊ နင် လိုက်မယ်မှတ်လား”

“ဟာ .. ခုမှတော့ လိုက်ရတော့မှာပေါ့၊ ဒါဆို ငါ ရေမိုးချိုးပြီး ပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားလိုက်မယ် .. ဝင်ခေါ်နော်”

“အေးပါဟဲ့”

အဲဒီလိုနဲ့ ခူးခူး လည်း အိမ်က အမျိုးမကင်းတဲ့ လူယုံတော် ဒေါ်ထွေးကို ဖေဖေဖုန်းဆက်ရင် ချောင်းသာသွားတယ်ပြောခိုင်းပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ခူးခူး မျက်လုံးလေးမှိတ်ပြီး အိမ်ကထွက်လာတဲ့အကြောင်းကို စဉ်းစားနေတုန်း ခူးခူး လိုပဲ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ မရိုးမရွဖြစ်နေတဲ့သူက ဦးထက်ဝေ ..။

“ဦးထက် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဦးထက်ဝေ သံသံ ရဲ့စကားကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားပါသည်။

“သမီးများ ရိပ်မိမလားလို့”

သံသံ ဦးထက် စကားကြောင့် ရှေ့ကိုခိုးကြည့်ရင်း ကျိတ်ရယ်မိပါသည်။

“မသိပါဘူး ဦးထက် .. ကံကောင်းလို့နော်၊ မာမီထန်နဲ့ ဆွေလို့”

သူတို့ရှေ့က မာမီထန် က ကြားသွားပုံရသည်။

“ဟင်းနော် ... ကိုကိုလူဆိုး၊ ထန်ထန် ကို ကျေးဇူးဆပ်ရမယ်နော်”

ဦးထက် အရေးထဲ နွဲ့နေတဲ့ မာမီထန် ကြောင့် မျက်စောင်းထိုးမိပါသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဦးထက်ဝေ နဲ့ သံသံ က ချောင်းသာမှာ အပန်းဖြေဖို့ ကြိုတင်စဉ်းစားထားပြီးသား။ ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်ဆို ကားကို အသိမိတ်ဆွေတွေ မှတ်မိမှာစိုးတာကြောင့် အများတကာလို ချောင်းသာသွားတဲ့ကားကို လက်မှတ်ဖြတ်လာခဲ့တာပါ။

ဖြစ်ချင်တော့ သမီးတို့အုပ်စုက ဘယ်ကနေဘယ်လို ရောက်လာသည်မသိ။

ဦးထက်ဝေ တို့က အရင်ရောက်နှင့်နေတာမို့ သမီးတို့ ကားပေါ်ကဆင်းလာတာကို မြင်လိုက်တော့ သံသံ နဲ့ သူ ခေါင်းကြီးသွားပါသည်။

ဦးထက်ဝေ က ခရီးစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ချင်ပေမယ့် သံသံ က ချောင်းသာကို အရမ်းသွားချင်နေတာရယ်၊ လူဆိုတာ စွန့်စားမှုတစ်ခုခုနဲ့ စိုးတထိတ်ထိတ်ရှိမှ နေလို့ကောင်းတာလို့ ဆိုကြတာရယ်၊ နောက် အကြောင်းပြချက်တစ်ခုက သူမ သမီး ခူးခူးကို ဟိုမှာ ခင်မင်ရင်းနှီးအောင် နေလို့ရသည်တဲ့။

တကယ်တော့ သဲသဲ ဆိုတာက ဦးထက်ဝေ ထက် အသက် အရွယ်များစွာ ငယ်ပါသည်။ သမီးတို့ထက်ကြီးလှ ငါးနှစ် ကြောက် နှစ်ပေါ့။ သဲသဲ က သူ့ကို စည်းစိမ်မက်လို့ ချစ်ခဲ့တာလည်း တော့တယ်။ သဲသဲ အစ်ကို ဝင်းလွင် က သူ့လိုပဲ ကုမ္ပဏီထောင်ထား ဝါသည်။ သဲသဲ ကိုယ်တိုင်က အလှကုန်ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ မန်နေ ဟာတစ်ယောက်။

နောက်ဆုံးတော့ သဲသဲ ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း တစ်ခရီး အည်း၊ တစ်စီးတည်းသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ပုံဖျက် သာခဲ့ရပါတယ်။

သူတို့လိုပဲ ချောင်းသာမှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ခရီးစဉ်နောက်ကျ လို့ အမောတကောနဲ့ထွက်လာတဲ့ နာမည်ကြီးမင်းသမီးရဲ့မိတ်ကပ် ဆရာမ မာမီထန် က သဲသဲ ရဲ့ကုမ္ပဏီက ဖောက်သည်မို့ သူ့ အကူအညီနဲ့ ရှေးခံကာလိုလို အဖြူရောင်ဆံပင်ရှည်နဲ့ မျက်မှန် အနက်ကြီးတပ်ပြီး ကားပေါ်မှာ တောက်လျှောက် လိုက်ပါလာခဲ့ ရပါတယ်။ အဖြစ်ကတော့ မနှစ်ကနဲ့ လုံးဝမတူ ...။

“ မိုးဆွေ ကြည့်ရတာ စန္ဒီသူငယ်ချင်းနဲ့ ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိခဲ့ပုံပဲနော် ”

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ငြိမ်နေရာမှ ရုတ်တရက်ကြီး ကိုထက် လှမ်းပြောတော့ ...

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

ဟင်္သာ စကားကြောင့် ကိုထက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အဖော် မပါဘဲ အပြင်ကိုငေးရင်း လိုက်ပါလာတဲ့ မိုးဆွေ ကို ငေးကြည့် ရင်း...

“ သူ့ဘဝက ငါတို့လို မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီခရီးကို ငါတို့လို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နဲ့ လိုက်လာရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီကောင်မှာ ပြဿနာရှိရင်လည်း ငါတို့ ကူညီလို့ရတာပေါ့၊ ဟင်္သာ စိတ်ဓာတ်ကလည်း ကိုထက် လိုပါပဲ။ ”

www.burmeseclassic.com

“ဒီလိုလုပ်ကွာ .. မင်းနိုင် ဘေးက အန်တီကြီးကို မိုးဆွ နေရာ ပြောင်းထိုင်ဖို့ စည်းရုံးကြည့်ပါလား၊ မိုးဆွ ဘေးမှာလည်း မိန်းမဆိုတော့ အန်တီကြီး လက်ခံမှာပါ”

ကိုထက် စကားကြောင့် ဟင်္သာ နောက်လှည့်ပြီး...

“အန်တီ.. သားတို့ကို တစ်ခုကူညီပါလား၊ ဟို.. ကန်တော့ နော် ..”

ပုတီးစိပ်ပြီး နားကြပ်နဲ့ တရားနာနေပုံရတဲ့ အန်တီကြီးက မျက်လုံးဖွင့်ပြီး နားကြပ်ကိုဖြုတ်ကာ အပြုံးနဲ့ ...

“ဘာများလဲ ကလေးတို့”

ကိုထက် က အားတုံအားနာဟန်မျက်နှာနဲ့ မိုးဆွ ထိုင်နေရာ ကို ညွှန်ပြပြီး ...

“သားသူငယ်ချင်းက တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ဖြစ်နေ လို့”

“ဒီတော့ နေရာချင်း လဲပေးရမယ်ပေါ့”

“ဟာ .. ဟုတ်ကဲ့”

“ရတယ် သား၊ အန်တီက အဆင်ပြေသလို နေတတ်တယ် အထုပ်တွေတော့ လမ်းမှာနားမှပဲ ချိန်းပေးတော့မယ်”

အန်တီကြီးက ထရပ်ပြီး နားကြပ်ကိုပြန်တပ်ကာ ...

“ငါတော့ မေ့လို့မရနိုင်ဘူး၊ အချစ်ဆုံးရေ .. မင်းသိလား”

သီချင်းလေးရွတ်ပြီး ထထွက်သွားတော့ သူတို့ ပါးစပ်

အဟောင်းသားပါ။ တင်သော် က ပြုံးစိစိနဲ့ ...

“ဒါပေါ့ကွာ .. ဘုရားနဲ့၊ တရားနဲ့၊ သီလနဲ့ ဂီတနဲ့ ဘယ် လောက် ကျက်သရေရှိလဲ”

သူတို့လည်း တဟိဟိနဲ့ရယ်မိကြပါတယ်။ မိုးဆွ က ဝင် ချီရင်း ...

“ရပါတယ်ကွ .. ငါက တစ်ယောက်တည်းလည်း နေ ခတ်ပါတယ်”

“ဟာ ... မင်းတစ်ယောက်တည်းကျတော့ ပျင်းစရာကြီး .. တစ်ခုရှိသေးတယ်”

ဟင်္သာ စကားကြောင့် မိုးဆွ က ကိုထက် တို့ကို ကြည့် မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ...

“ဘာများလဲ”

“မင်းနဲ့ ငါ့ကောင်မလေးရဲ့သူငယ်ချင်း ဘယ်လိုအငြိုးတွေ ရှိလဲ၊ စပ်စုချင်တာနဲ့ ..”

မိုးဆွ မျက်နှာညှိသွားတာကြောင့် ဟင်္သာ က ... “ဟာ .. ဆောရီးကွာ၊ မင်း မပြောချင်ရင် မပြောနဲ့..”

မိုးဆွ ပြုံးသော်လည်း အသက်မပါ။

“ရပါတယ်ကွာ .. ပြန်ပြောပြတော့လည်း ငါ့ရင် ပေါ့သွား”

သူ့ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ဒီဇိုင်း

“ပြန်ပြောရင်တော့ ငါ့ဘက်က သံယောဇဉ်ပေါ့ကွာ.. သူ့ဘက်ကတော့ ရင်မောစရာအမုန်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်လောက်က သင်္ကြန်အကြိုနေ့ မနက်မှာပေါ့ကွာ ..”

အဝါရောင်တွေ အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် ရင်ထဲမှာ ပွင့်စေနေပါတယ်။

သင်္ကြန် ..

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အဝါရောင် နေ့ထူးနေမြတ် ..။

သစ္စာတရားနဲ့ ဂုဏ်ပြုထင်တဲ့ အကြံနဲ့ ..

မှတ်သားရောက် အဝါရောင်နှလုံးတွေ ပွင့်ထဲနေ။

တံဆိပ်ကပ်မယ်ဆိုရင် ..

မေတ္တာတရားရဲ့အားက ခါးဖျားထမ်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။

မထင်စလောက် ယောင်လှိုင်းတဲ့ ရေမြိုင်တွေထဲမှာ

အေးအေးကျော့စေပေယော် အခါ .. အတိတ်တုတ်ဘူလေ။

သက်ခေတေ ပျံ့ပါတယ် ..

ငါ့ရယ် .. ချစ်ခြင်းရယ် .. အဝါရောင် နေ့ထူးနေ မြတ်ရယ်

ကျွန်တို့ရဲ့ သစ္စာတရားကြောင့် ..

မင်း .. အမုန်းနဲ့ ငါ့ဆီက ပွန်းဆွင့်ရဲ့နီပေါ့။

တစ်နေ့မှာ ..

တစ်နှစ်မှာ ..

နှစ်ပိုင်းနှစ်ထဲမှာ ...

ချစ်ခြင်းနဲ့ အဝါရောင်သစ္စာတရား၊ အားယောင်အကြောင့်

မင်းရဲ့ အမုန်းတွေ ထွင်းပြယ်ပါစေ ..

လွန်းစင်ပါစေ ..

မင်းရဲ့ငါ့ ..။

ဇနီးတစ်ယောက် ညတစ်ညကိုဖြတ်လျှောက်ဖို့ အမြဲ သတိပီရိယ ကောင်းတဲ့ နာရီလို ..၊ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်ဆင်း အလုပ်တက် ရက်ပျက်မရှိတဲ့ စံပြဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ဦးလို သူ့အမုန်းက အံ့ဩ ဖို့ ကောင်းလွန်းနေမှာပါ။

ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ကောင်မလေးက 'ကျွန်တော်မုန်းတဲ့ အမုန်း' ကို တစ်ချိန်မှာ ချိုမြိန်မယ်ထင်လို့ တယုတယနဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်နေ တဲ့ သစ်ပင်ပေါက်လေးလို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပြုစုပျိုးထောင် နေတတ်တာ..၊ ကျွန်တော်လို အချိန်မှန်မှန် အမုန်းခံကွန်ရက်မှာ မိနေသူတိုင်း နားလည်ပေးကြမှာပါ။

အဝါရောင်နေ့တွေကို ချစ်တဲ့ မိန်းမ၊ အဝါရောင်ပွဲတော်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ မသိမသာ ထိရှတဲ့ဆူးသွားလေးလို သူ့ရဲ့အမုန်းက ခပ်ဖွဖွလေး ရှိမိရုံပါ။

ကျွန်တော်နဲ့သူက ကားဒရိုင်ဘာနဲ့ မော်တော်ပီကယ်လိုအဖြစ် မျိုး ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့နေ့က ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ အဝါရောင် ပွဲတော်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးနေ့ ..၊ သင်္ကြန်အကြိုနေ့မှာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ကို ဆူမ ပြောင်းလာတာ သုံးလေး လ အရွယ်လွန်ပြီဆိုတာလည်း ကျွန်တော် မသိခဲ့။

သူတို့က လမ်းမကြီးပေါ်က ဟိတ်ဟန်ကောင်းတဲ့ ခြံကြီး တစ်ခြံကို ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်လေ။ ရွှေရည်ငွေရည်ဖိတ်စင်နေတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကပေါ့။ ကျွန်တော်တို့က အတွင်းရပ်ကွက်ထဲမှာ ပေါ့။

ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းတွေ လာခေါ်တာကြောင့် ဆင်းနေခဲ့ပါတယ်။

“ရှေ့ကဆိုင်ရှေ့မှာပဲ ရပ်တော့ ကိုထွန်း၊ ကဲ .. လစ်ပြီ”

“သွားပြီ မိုးဆွေ”

ကျွန်တော်လည်း နှုတ်ဆက်ပြီး အေးမင်းထွန်း နဲ့အတူ ကား ဆိုက် ခုန်ဆင်းလိုက်ပါတယ်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ အေးမင်း”

အေးမင်း က ရေစိုစိုနဲ့ တမင်တုန်ချင်ဟန်ပြပြီး ...

“ဟဲ .. ဟဲ .. အချမ်းပြေပေါ့ကွာ”

www.burmeseclassic.com

ဒီနိုင်းခ

“ဟာ .. ငါမှမသောက်တတ်တာ”

“ဘီယာလောက် သောက်ပေါ့ကွာ၊ ဟိုကောင် ညီညီ လည်း လာမယ်ပြောထားတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဝင်လေ”

ညီညီ က အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ ကားနဲ့ လိုက်မလည်ဖြစ်။ အမှန်ဆို ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ပေါက်ဝက အနက်ရောင် မောင်းတိန်း ဘီးလေးကို မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ရင် အဲဒီအမှန်းနဲ့ ဆုံဖြစ်မယ် မထင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ...

“ဟေ့ကောင် .. ဒါ ညီညီ စက်ဘီးမိုလား”

ကျွန်တော် သေချာကြည့်လိုက်တော့ ညီညီ စက်ဘီးမှ ညီညီ စက်ဘီးပဲ။ ဖြစ်ချင်တော့ ...

“ဟေ့ကောင် .. ညီညီ ဆိုင်ထဲမှာကွ”

အမှန်ဆို အထဲကို ဝင်သွားသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ မိုးဆွေ”

“နေဦး .. ဒီကောင်ကို ပညာပေးရမယ်”

ကျွန်တော့်ရဲ့ပြောပုံကြောင့် အေးမင်းထွန်း က ရယ်သည်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ ဒီကောင် သိမှာပါ။

ညီညီ က ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ မျက်နှာ အပြောင်ဆုံးနဲ့ အစအနောက်အသန်ဆုံး။

သူခိုးကြီးညကလည်း လမ်းထဲက ခြံဝင်းတံခါးသော့တွေထဲ

အမွှေးတိုင်တုတ်ချောင်းတွေ ချိုးပြီး ထိုးထည့်ထားခဲ့လို့ မနက်ကျတော့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး တည်ညံ့နဲ့ မေတ္တာအပို့ခံရသူ။

တစ်ယောက်ယောက်က စက်ဘီးရပ်ထားရင် လေလျှော့ထားတတ်သည်။ ဒီထက်ဆိုးတာတွေ အများကြီး ရှိသေးသည်။ အဲဒီဆဲမှာ ကျွန်တော်လည်း ခံရဖူးပါတယ်။ ခဏခဏပေါ့။

ကျွန်တော် ဆိုင်တံစက်မြိတ်အောက်နားက ကြီးတစ်ချောင်း ညီ တွေတော့ လှမ်းယူပြီး ဆိုင်ဘေးမှာ ကပ်ပြီး ထောင်ထားတဲ့ စက်ဘီးရဲ့ဘေးတစ်ခြမ်း နောက်ဘီးဝင်ရိုးကို ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး ကျွန်တစ်စကို တိုင်မှာချည်လိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့ ကြိုးကို စက်ဘီးရဲ့အတွင်းဘက်မှာ ပုံချထားလိုက်တော့ ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် မမြင်ရတော့ပါဘူး။

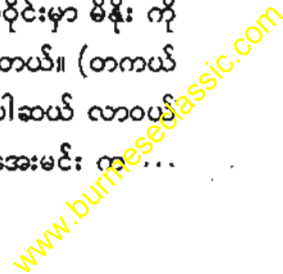
“ကဲ .. ရပ်တည်တည်နဲ့နေ”

ကျွန်တော် အခုလို အစအနောက်သန်လှေ မရှိပါ။ သင်္ကြန်နဲ့ ဖြစ်တာကြောင့် ကျွန်တော်ကပဲ ပျော်နေတာလား၊ ကားပေါ်တို့ထွန်း တိုက်တဲ့ ဘီယာအရှိန်ကြောင့်လားတော့ မသိပါ။

“ကြာလိုက်တာကွယ်၊ ဆိုင်ထဲဝင်မယ့်အရေးကို ..”

ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်ရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းကပိုင်းမှာ မိန်း ကို ဒီတာကြောင့် အမှတ်မထင် ငေးကြည့်မိပါတယ်။ (တကယ်

သူမက ဆိုင်မှာ အစားအသောက်တွေ ပါဆယ် လာဝယ်တာပါ) ကျွန်တော့်အကြည့်ကို သတိပြုမိတဲ့ အေးမင်း က...

“ဟေ့ကောင် သိပ်မငေးနဲ့၊ အဲဒါ ရှယ် ..”

“ဇွန်းလည်း မတွေ့ပါလား”

ညီညီ က လှည့်ကြည့်ရင်း နောက်သည်။ ပြီးတော့ ...

“အဲဒါ ဟိုမှာမြင်နေရတဲ့ မဏ္ဍပ်ကလေးကွာ၊ သူ့အဖေက ငါ့အဖေနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေကွာ၊ တကယ့်ဂရိတ်တွေ ..”

“ဪ .. ဂရိတ်ဝေါ့ရောင်းတာကိုး၊ ရထားပေါ်မှာလား”

သူမ က အစားအသောက်အထုပ်တွေရောက်လာတော့ ပိုက်ဆံပေးပြီး ထွက်ဖို့ပြင်သည်။

“မင်း ထောနေတယ်နဲ့တူတယ်၊ လေဘယ်တွေ ဘာတွေနဲ့”

ညီညီ က ရယ်သည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ .. ဝိုင်းမှာ စုံစုံလင်လင် ပါပဲ။

“မိုးဆွေ .. မှာလေ၊ မင်းသောက်ချင်တဲ့ ဘီယာ ကြိုက်တာ မှာကွာ”

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်း ...

“အထူးအဆန်းပါလား .. မင်း ငွေလျှံနေပုံရတယ်”

“ငွေလျှံဆို ..”

အပြင်ကအသံတွေကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။

ညီညီ ပြောပြစရာ မလိုတော့ ...

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ...။

ပြန်ပြောချင်စရာမကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို အစကနေ ပြောပြနေရတဲ့ ကျွန်တော်၊ အခုထိ သူ့အမုန်းကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရှုမြှိုက်နေရသလိုပါပဲ။

“အမှန်တော့ မြတ်နိုးသူ ဆိုတဲ့ အဲဒီကောင်မလေး ပူဆာလို့ ညီညီအဖေဆီကပဲ အဲဒီမနက်ပိုင်းက အတင်းဝယ်သွားတာ ငါ့ရော ငါ့သူငယ်ချင်းရော မသိလိုက်ဘူးလေ၊ စက်ဘီးကို ကမန်းကတန်း ကောက်ကိုင်၊ ခြေနင်းကိုတော့ပြီး အရှိန်နဲ့ထွက်တော့ ကြီးစလည်း ခုံးရော ဆောင့်ဆွဲလိုက်သလို ဖြစ်တာပေါ့၊ စက်ဘီးပေါ်ခွအတက် နှာ လွင့်ထွက်ပြီး ရပ်ထားတဲ့ကားနဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ပြေးဆောင့် သလိုဖြစ် သွားရော ..၊ အဲဒီဒဏ်ရာကြောင့် ညာဘက်ခြေထောက် ထို ကျောက်ပတ်တီး စည်းလိုက်ရတယ်၊ ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မေမေ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာရယ်၊ ဖေဖေ့ရဲ့ အဆမတန်

တောင်းပန်မှုရယ် .. ပြီးတော့ မြတ်နိုးသူ အဖေအမေတွေက ခပ်အေးအေးသမားတွေဆိုတော့ နားလည် လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကတည်းက သူ သင်္ကြန်ကိုမနွဲ့လိုက်ရတာ ငါ့ကြောင့်ဆိုတဲ့အဖွဲ့နဲ့ အမုန်းကို အခုထိ လက်ခံထားတုန်း။ အစပိုင်းရက်တွေကဆို ကြုံကြိုက်လို့ လမ်းမှာတွေ့ရင် အခုထက် ပိုဆိုးတယ် သူငယ်ချင်း”

“ဟာ .. ဒါက မင်းမသိလို့ ဖြစ်တာပဲ၊ ပြီးတော့ ရန်ပြိုးထားပြီးလုပ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်မှ မဟုတ်တာ”

“အေးလေ .. ဓာတ်ပုံဆရာ ကျနေတာပဲ၊ သူ့အမုန်းက ပုံကြီးချဲ့လွန်းပါတယ်ကွာ”

မကျေမနပ်နဲ့ဆိုကြတော့ မိုးဆွေ ပြုံးသည်။

“သူ့ဘက်က မုန်းခွင့်ရှိပါတယ်”

ဟင်္သာ ဒီကောင့်အပြုံးကြောင့် ပြုံးစိစိနဲ့ ...

“မင်းပုံစံက သူ တစ်စုံစီမိုမုန်းနေတာကို ကျေနပ်နေပုံပဲ”

“ဟာကွာ ..”

မိုးဆွေ ရှက်ရှက်နဲ့ရယ်တော့ ကိုထက် က ...

“မင်း သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ် မဟုတ်လား မိုးဆွေ၊ အမုန်အတိုင်း ပြောကွာ ..”

“အေးလေ .. ယောက်ျားပဲကွာ၊ ယောက်ျားဆန်စမ်းပါ”

ဝိုင်းပြီး ပေါက်ပေါက်ဖောက်ကြတော့ ဒီကောင်က စစ်ထွက်

ယုံစစ်သူကြီးလို ရင်ကော့ပြီး ...

“အေး ..”

အားလုံး သဘောကျစွာ ရယ်ကြပါသည်။

“ဒီသင်္ကြန်မှာ မင်းရဲ့ မြတ်နိုးသူ ရင်ထဲက အမုန်းတွေ ဝင်လယ်ထဲ မျောပါစေရမယ်၊ စိတ်ချ မိုးဆွေ”

မိုးဆွေ စိုးရိမ်ပုံနဲ့ ...

“ကြည့်ကျက်လုပ်နော်..တော်ကြာ အမုန်းအင်အားက ပိုကောင်းသွားရင် နျူကလီးယားထက် ဆိုးသွားဦးမယ်”

“ဟေ့ကောင် .. ငါ့နာမည် ဟင်္သာ ပါကွာ”

ဟင်္သာ စကားကြောင့် မင်းနိုင် က ...

“ပြောတော့ ဟင်္သာ၊ ဟေ့ကောင် ဟင်္သာ .. ပဲခူးမြို့အဝင်က ဟင်္သာရုပ်ကိုကြည့် .. ဟင်္သာဖိုက အောက်ကချည်းပဲ”

မင်းနိုင် စကားကြောင့် ဝိုင်းရယ်တော့ ဒီကောင်က လေ ခလျော့ ..။

“ဟေ့ကောင် .. ခံပက်တယ်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ တမင် အပေါ်စီးက မနေချင်လို့”

“လေကြား ..”

“ကဲ .. ဒီတစ်ခေါက် .. ကိုဟင်္သာ အလှည့် ..”

ကိုထက် ရဲ့ ပြုံးစိစိစကားကြောင့် ဟင်္သာ မျက်လုံးပြူးပြီး... ပြီး...

“ဒုက္ခော .. ငါက ဘယ်လိုကဘယ်လို ပါလာတာလဲ”
မိုးဆွေ က ဟင်္သာ ကို ပြုံးကြည့်နေပါသည်။ မင်းနိုင်
က ...

“ဟေ့ကောင် ပြော .. ငါလည်း သတင်းကြားတယ်၊
မင်းအိမ်က ယောက်ျားပေးစားမလို့ဆို ..”

“မင်းကြီးတော် ယောက်ျားပေးစားရမှာလား ..၊ အဲဒီ
ယောက်ျား မင်းပဲ ယူ ..”

မင်းနိုင် စပ်ပြီးပြီးနဲ့ ...

“များဘဝနဲ့ များ ရှိပါစေတော့”

“မျက်နှာက စက်တံစီးလို့ရတယ်”

“ဟေ့ကောင် ဟင်္သာ၊ ပြောမယ့်အရေး ပြောစမ်းပါကွာ”
ကိုထက် က လောဆော်တော့ ...

“အေးပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်ကမှ အိမ်ကအတိုးကြီး
က ဘာစိတ်ကူးပေါက်လဲ မသိဘူး၊ သင်္ကြန်ပြီးရင် သူ့ကုမ္ပဏီမှာ
အလုပ်ဝင်၊ ပြီးရင် နေစပ်ပွဲလုပ် .. သိပ်မကြာခင် မင်္ဂလာဆောင်
တဲ့”

“ဟာ .. ပွတာပဲကွာ”

မင်းနိုင် ဝမ်းသာအားရ ပြောတော့ ကိုထက် က ...

“မင်းနိုင် ရာ .. သူ့ယူမယ့်မိန်းမက ပွရအောင် မာလကာ
သီးမှ မဟုတ်တာ ..”

မိုးဆွေ က ရယ်ချင်ချင်နဲ့ ...

“ဒါဆို ဘာသီးလဲ”

“စားကြည့်မှ သိမှာပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ..”

ဟင်္သာ မျက်လုံး မျက်ဆံပြူးနဲ့ ပြောတော့ ...

“မင်းကလဲ မယူရသေးဘူး တွန့်တိုနေတယ်၊ ငါက အသီး
ကို ပြောတာပါကွာ”

“တွန့်တိုတာ မဟုတ်ဘူး .. ယူကိုမယူချင်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ရုပ်ဆိုးလို့လား”

“ငါမှမမြင်ဖူးတာ၊ အဲလိုကြီးကျတော့ မယူချင်ပါဘူးကွာ၊
ငါနဲ့လည်း မသိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို နည်းနည်း အမြည်း
သဘောလေး ...”

“ဟေ့ကောင် ..”

“ဟိုဟာကွာ .. စကားလေးဘာလေးပြောရင်း .. အဲဒီသဘော
ပြောတာပါကွာ”

ကိုထက် က ခုမှ အလုံးကြီးကျသွားဟန်နဲ့ ...

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ မင်းက မိန်းမယူမှာကို မုန့်ဟင်း
ခါးဟင်းရည် အဆစ်တောင်းနေတဲ့ပုံစံနဲ့၊ အဲဒီတော့ ..”

“အဘိုးကြီးနဲ့ ငါနဲ့ ကျွိုင်တက်တော့တာပေါ့၊ ငါကတော့
မယူနိုင်ဘူး .. အပြတ်ငြင်းထားတာ”

မင်းနိုင် က ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ...

“မင်း မယူနိုင်ဘူးဆိုရင် မင်းအဖေ ယူမယ့်သဘောပေါ့”

“ခွေးကောင် .. ယူလို့ရမလားကွ”

“မသိဘူးလေ၊ ယူလို့ရမယ် ထင်တာပေါ့ကွာ”

“ဒီကောင်အဖေ သဘောထားကြီးရင် ရပါတယ်ကွာ”

ပေါက်ကရတွေ ပြောနေကြတုန်းမှာပဲ ကားစပယ်ယာက ထမင်းစားဖို့နားမယ်လို့ လှမ်းအော်ပြောပါတယ်။

အပေါ့အပါး သွား ..၊ မျက်နှာသန့်စင်ပြီးတော့ လူက လန်းသွားသည်။ သူတို့ဝိုင်းနဲ့ ခူးခူး တို့ ဝိုင်းက ဘေးချင်းကပ်။ သူတို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်းဝိုင်းမှာက ဦးထက်ဝေ တို့ ဝိုင်း၊ ပြီးတော့ အန်တီစု နဲ့ သူ၏မြေးများက တစ်ဝိုင်း။

ဦးထက်ဝေ ဟင်္သာ ကို ကြည့်ပြီး ဘယ်မှာမြင်ဖူးမှန်း မသိ။

“ဦးထက် .. ဘာငေးနေတာလဲ”

သဲသဲ အမေးကြောင့် ညဘက်ကြီး မျက်မှန်အနက်နဲ့ ထမင်း စားနေရတဲ့ ဦးထက် က ...

“ဟိုအုပ်စုထဲက တီရှပ်အနက်နဲ့ချာတိတ်ကို မြင်ဖူးသလိုလို ရှိနေလို့”

ဦးထက် မေးငေါ့ပြရာကို သဲသဲ လိုက်ကြည့်ရင်း မျက်မှောင် ကြုတ်မိသည်။

ဒိန္နင်းခ

ဦးထက်နဲ့ ပတ်သက်သူ တော်တော်များများကို သဲသဲ သိပ်သည်။

“ဟယ် .. အဲဒါ ...”

“ဘယ်သူလဲ၊ သဲ သိလိုလား”

သဲသဲ က ပြုံးစိစိနဲ့ ...

“ဦးထက် ကလဲ .. ကိုယ့်သမက်တောင် ကိုယ် မသိတော့ဘူး၊ ဦးမြတ် ရဲ့သားလေ”

“ဟေ!...”

ဦးထက် ပါးစပ်အဟောင်းသား။ သဲသဲ က ဦးထက် ဖြစ်ပုံကြောင့် ရယ်သည်။

“သူတို့အချင်းချင်း သိပုံတော့ မပေါ်ဘူးနော်”

သဲသဲ က ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“အတော်ပဲ .. ချောင်းသာရောက်ရင် ခွင်ဆင်ရမယ်”

“သဲ ရယ် .. ဘောစီးတာပဲ ကြားဖူးတယ်၊ ခွင်စီးတာတော့ မကြားဖူးဘူး”

“ဟာ!... ဦးထက် ကလဲ .. သူတို့အချင်းချင်း မရိုးမသားစိတ်လေးတွေ ရင်ထဲမှာဖြစ်လာအောင် ကလဖန်ထိုးမယ်လို့ ပြောတာ”

သဲသဲ စကားကြောင့် ဦးထက်ဝေ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ...

“တော်လိုက်တဲ့ အသဲလေး!.. ချောင်းသာရောက်မှ အာဘူး

ပေးရမယ်”

ဦးထက် စကားကြောင့် ဘေးဝိုင်းက အန်တီစု ရဲ့မြေးကဲကဲ က ...

“ဘွားစု .. ဟိုဘကြီးက ညဘက်ကြီးကို မျက်မှန်တပ်ထားတယ်နော်”

အန်တီစု ကလည်း အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ ...

“မျက်မမြင်ဆိုတာ သူတို့ မျက်မမြင်မဟုတ်ကြောင်းကို ပုံးကွယ်ထားချင်တော့ ဟန်လုပ်ရတာပေါ့ မြေးရယ် ..”

အန်တီစု စကားကြောင့် ဦးထက်ဝေ တွန့်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ ထပြီး ရန်တွေ့ရအောင်ကလည်း သမီးကရှိုနေတော့ သိသွားနိုင်တာကြောင့် အောင့်အည်းပြီး နေလိုက်ရပါတယ်။

အန်တီစု က ပျော်ပျော်နေတတ်သူ။ ဘာသာရေးလိုက်စားသလို ခေတ်လည်းမီသည်။ အခုလည်း မြေးသုံးယောက်ဖြစ်တဲ့ ကဲကဲ၊ ဂျဲဂျဲ နဲ့ ဂဲဂဲ က ချောင်းသာသွားချင်တယ်လို့ ပူဆာကြတာကြောင့် မြေးသုံးယောက်နဲ့အတူ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အန်တီစု က နားကြပ်လေးနဲ့ ခေါင်းတလှုပ်လှုပ်။ အန်တီစု တို့ ဝိုင်းက ဘာမှမမှာရသေးတာကြောင့် ဆိုင်ကကောင်လေးက ရိုရိုသေသေနဲ့ ...

“အန်တီ .. ဘာနဲ့စားမလဲ ခင်ဗျ”

အန်တီစု သီချင်း လိုက်ညည်းနေရာမှ ...

“ကြက်ဖ”

“ဗျာ ..”

ကြက်ဖသီချင်း နားထောင်နေရာမှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားတာ ကြောင့် ကောင်လေးက ခေါင်းကုတ်သည်။ သူ့မြေးတွေက တဟိဟိ ..။

“ဟို .. ကြက်သားနဲ့ မြေးတို့လည်း မှာလေ”

ကဲကဲ တို့ အလှအယက် မှာကြပါတယ်။ ကိုထက် က ဝိုင်းချင်းကပ်လျက် သူ့ကောင်မလေး စန္ဒာဝေလင်း နဲ့ တတွတ် တွတ်နဲ့ ပြောနေကြပါသည်။

တင်သော် က ဟင်္သာ ကို လှမ်းမေးပါသည်။

“ဟင်္သာ .. မင်း ဘာစားမှာလဲ”

“ခူခူ ..”

ဟင်္သာ က ငါးခူ လို့ အလွယ်တကူ အဖျားဆွတ်ခေါ်လိုက် ပေမယ့် မိန်းကလေးအုပ်စုဝိုင်းက တဟိဟိနဲ့ရယ်ကြတော့ သူတို့ အုပ်စု ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ လှမ်းကြည့်မိကြသည်။

ခူးခူး က ဟင်္သာ ကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။

“ငါ ဘာမှားသွားလို့လဲဟ”

ဟင်္သာ စကားကြောင့် ကိုထက် က ဟင်္သာ ကို ...

“ဟေ့ကောင် .. အဲဒီကောင်မလေးနာမည်က နွေတန်ခူး

တဲ့၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ခူးခူး ပဲ ခေါ်ကြတာ ..”

မင်းနိုင် က စပ်ဖြိုးဖြိုး မျက်နှာနဲ့ ...

“ငါက တပေါင်းလမှာ မွေးတာဆိုတော့ ပေါင်းပေါင်းပေါ့”

“ဒါဆို တော်သလင်းလမှာ မွေးရင်ရော ..”

တင်သော် စကားကြောင့် မင်းနိုင် က ...

“လွယ်ပါတယ်ကွာ .. ကိန် လို့ မှည့်ချင်မှည့်၊ မမှည့်ချင်ရင် ဝုတ်ဝုတ် လို့ မှည့်လိုက်”

“ဪ .. မင်းလည်း ခွေးမျိုးပဲကိုး”

“ခွားမသေး ..”

မိုးဆွေ က မြတ်နိုး ရှိရာ မသိမသာ ခိုးကြည့်လိုက်တာကို ဟင်္သာ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သည်။

“မင်းနှလုံးသားက တန်ခူးလမှာ မွေးတာထင်တယ်”

“ဟာကွာ ..”

မိုးဆွေ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ပြောတော့ အားလုံးက ဝိုင်းရယ် ပါသည်။

မြတ်နိုး အရင်က ပျော်ပျော်နေတတ်ပေမယ့် ဒီလူနဲ့ တစ်ခရီး တည်းသွားနေရတာမို့ မျက်နှာက အလိုလို မာကြော ခက်ထန် နေပါသည်။

နန္ဒာ က ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ မိန်း ရယ် .. နင့်မျက်နှာကြည့်ရတာ ငါတောင် ပါးညောင်းတယ်”

မိန်းက စိတ်ရှုပ်ဟန်နဲ့ ...

“ဒီလူ ဒီခရီးမှာ ပါမယ်မှန်းသိရင် ငါ တကယ်မလိုက်ပါဘူးဟာ၊ တောက် ... ကျက်သရေကို မရှိဘူး”

“ကြားသွားပါဦးမယ်ဟယ် ...”

“ကြားကြားဟာ ...”

ဝေသူက ကြားသွားမှာ စိုးရိမ်နေသည်။

မိန်းက ဇာတ်ကြောင်းကိုသိနေသူမို့ မိန်းက ကို တရားချ ဖျောင်းဖျာလို့လည်း ရမည်မထင်ပါ။

ဟိုလူပုံကြည့်ရတာ ရိုးသားအေးဆေးမှန်းလည်း သူတို့ ရိပ်မိပါသည်။

* ကံတရားတွေကို ပြောင်းဆန်ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်ဖို့.. ပင်လယ်ရေ.. ရင်ဖွင့်ထားပါ..!

* ဝါအမောတွေ.. ဝါစကားတွေ ကြားခံ နာယူဖို့ ပင်လယ်ရေ... အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား...!

* အဝါရောင်တွေ ဖန်ဆင်းရင်း.. အချစ်သီချင်းနဲ့ သူမရဲ့ခက်ထန်နေတဲ့ရင်ခွင်ကို နူးညံ့ချိုသာအောင် ရေလောင်း၊ ပေါင်းသင်ကြပါဖို့။

မှားတာရှိရင် ဝန္တာမိပါ မိနိုး ။

ငါချစ်တဲ့ အဝါရောင်နေ့ထူးနေ့မြတ် မနက်ဖြန်ဆို ရောက် တော့မယ်နော်။ မိနိုး ။ ကံတရားရဲ့ အကျိုးစားသန်မှုအောက်မှာ ငါ့ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာက မေ့ဆေးပေးထားတဲ့ ဖားတစ်ကောင်လိုပဲ။ အမုန်းတရားရဲ့ဓားချက်အောက်မှာ ဘယ်အချိန် ခွဲစိတ်ခံရမလဲ မသိအောင် နာကျင်ရမုန်းမသိ မေ့လျော့နေခဲ့ပါပြီ။

ရယ်တော့ ရယ်စရာအကောင်းသားနော်။ အချစ်ကို လိုချင် မက်မောတဲ့ကောင် အမုန်းဝန်ပိုတွေနဲ့ ခရီးဆက်နေရတယ်။

ယုံကြည်ပါတယ်၊ တစ်နေ့ မင်းရဲ့အမုန်းတရားတွေ အဆုံးမဲ့ ပျောက်ကွယ်မယ်ဆိုတာလေ ။။

ငါ့ဘက်က တိုင်တည်စရာ သက်သေတွေအနေနဲ့ကတော့ ပင်လယ်ရယ်၊ ပိတောက်ရယ်၊ သင်္ကြန်ရယ်၊ ချစ်ခြင်းတရားရယ် လေ ။။ ပြီးတော့ ငါ့ရင်ဖွင့်သမျှကို နားထောင်ပေးမယ့် ပင်လယ် ကြီး ရှိတယ်လေ။

ပင်လယ်ကြီးကတော့ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်ပုံပြင်တွေကို တော် တော်များများ စုဆောင်းထားမှာပဲနော်။ ငါနဲ့ နင်ရဲ့အမုန်းတရားနဲ့ ဗတ်သက်တဲ့ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကိုတော့ သတ်သတ်မှတ်မှတ် သတိရ နေမှာပါ။

ငါ ယုံနေတယ်လေ ။

ပင်လယ်ကြီးက နင့်ရင်ထဲက အမုန်းတရားတွေကို သဘော ထားကြီးကြီးနဲ့ နားချ ပျောင်းပျံ့ပေးမယ်ဆိုတာ ။။

“ပင်လယ်ကွ ..”

မင်းနိုင် က ကားပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းထွက်ပြီး လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ပင်လယ်ကိုတွေ့တော့ အားရဝမ်းသာ ထအော်ပါတယ်။ ကိုထက် က ...

“ပင်လယ်ကိုမြင်တာ မင်းအဖေကို မြင်တာကျနေတာပဲ”

ကိုထက် စကားကြောင့် ကားပေါ်မှာ ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားပါတယ်။ ကိုယ်မျှော်မှန်းထားတဲ့အရာတစ်ခုကို ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရုတ်တရက်မြင်ရတော့လည်း ဘယ်သူမဆို ဝမ်းသာမှာပဲနော် မိန်း။ အဆမတန် မုန်းတီးမှုတွေကို ရပ်တန့်ပေးပါတော့ဟာ ..။

“ဟေ့ကောင် .. မပျော်ဘူးလား”

ကိုထက် စကားကြောင့် မိုးဆွေ က ပြုံးသည်။ ဟင်္သာသက်ပြင်းချရင်း ...

“မိုးဆွေ က ပျော်ဖို့လာတာမှ မဟုတ်တာ ကိုထက် ရာ...”

ဟင်္သာ စကားကြောင့် ဒီကောင် ငြိမ်သက်သွားတာအမှန်။

“အေးကွာ .. ငါ့ကြောင့် မင်းတို့ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုတွေ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကုန်ပြီ”

မိုးဆွေ အားတုံ့အားနာနဲ့ ပြောမိသည်။ ဥတိုတံတားကို ဖြတ်တော့ ဟင်္သာ က တံတားအောက်ကရေကို ကြည့်ပြီး ...

“ကြည့်စိမ်းနေတာပဲနော်”

“အေးကွာ.. ဒါနဲ့ ဘာလို့ ဥတိုတံတားလို့ နာမည်ပေးတာလဲ”

“တံတားဆောက်တဲ့လူက ဥတိုလို့ နေမှာပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ..”

“ငါပြောတာ တံတားဆောက်တဲ့လူရဲ့နာမည်က ဦးတို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့၊ ကာလကြာရှည်တော့လည်း အလွယ်တကူ ဥတိုလို့ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောတာ .. ဆုံးအောင် နားမထောင်ဘူး၊ တိုတိုလေးပဲ တွေးတဲ့ကောင်တွေ ..”

“ဟေ့ကောင် .. စကားထည့်ပြော”

“ဒါဆိုရင် စကားဆိုတာလည်း စကောက လာမှာပေါ့”

“ဘာဆိုလဲ”

ဘာတွေပြောနေကြမှန်း မသိ၊ အလှအယက်။

“ဆိုတာပေါ့ .. မြန်မာစကားမှာ စကောစက ဆိုတာ ရှိတယ်လေ”

“မင်းနိုင် .. မင်းပြောတာ လွန်ပြီနော်”

နောက်ခံကနေ ထင်သော် လှမ်းပြောတော့ ...

“ငါက ဘာလွန်လို့တုန်း ..”

“ဟ .. စကောက,ကတာ မကြာဖူးဘူး၊ ဆီမီးခွက်က

တာပဲ ကြားဖူး .. မြင်ဖူးတာ”

မင်းနိုင် က စပ်ဖြဖြနဲ့ ...

“ချောင်းသာရောက်မှ မင်းကို အကသင်ပေးမယ်”

တင်သော် က ဝမ်းသာအားရနဲ့ ...

“ဘာလဲ .. ဆီမီးခွက်အကလား”

“ဟင့်အင်း .. ခွက်နဲ့ တောင်းစားတဲ့အက”

တင်သော် ပါးစပ်က ပွစိပွစိနဲ့ ဆဲပါတော့သည်။ ပျော်ရွှင်ချင်သူများကို သယ်ဆောင်လာတဲ့ကားကြီး၊ သူလည်း ပျော်ရွှင်မှုတွေကို တွေ့ရှိဖို့ အမောတကောနဲ့ ချောင်းသာကမ်းခြေမြို့လေးထဲကို ဝင်လာပါတယ်။

ဟိုတယ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်လာခဲ့ပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ပင်လယ်ကို မြင်ခွင့်ရတဲ့ ဟိုကယ်တစ်ခုရဲ့ ဝင်းထဲကို သူတို့ ရောက်ရှိလာပါတယ်။

ကိုလတ်ရဲ့ ကြိုတင်စီစဉ်ပေးမှုကြောင့် ဟာသာ တို့ အခန်း ခဲ့ပါတယ်။ ကံကောင်းတယ်ဆိုရမလား၊ သင်္ကြန်ရက်နီးနေတာ ကြောင့် ဟိုတယ်တိုင်း အခန်းတွေ ပြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ ရောက်ပြီ ဆိုတာနဲ့ ဧည့်သည်တွေ အဝင်များတာကြောင့် မိုးခွေ လည်း ဆိုလတ် ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း အလုပ်တန်းဝင်ရပါတယ်။

“ဟေ့ကောင် .. ကမ်းခြေဆင်းရအောင်ကွာ”

“လုပ်လိုက်လေ .. ကြာသလားလို့”

အားလုံးက တက်ညီလက်ညီပါပဲ။ မင်းနိုင် က တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်ဟန်နဲ့ ...

“ဘောငှားကွာ ..”

မင်းနိုင် စကားကြောင့် တင်သော် က ...

“မငှားပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘောကိုယ်စီးပေါ့”

မင်းနိုင် မျက်လုံးပြူးပြီး ...

“မင်း .. ခင်း .. ဘာပြောတာလဲ”

တင်သော် က ...

“ကိုယ်စီးမယ့်ဘောကို ကိုယ်ငှားလို့ ပြောတာလေ”
ကိုထက် နဲ့ ဟင်္သာ က တဟိဟိ ...။

“ကိုထက် ... မင်းကောင်မလေးတွေက ဘယ်ဟိုတယ်
မှာ တည်းတာလဲ”

“သူတို့လည်း ဒီဟိုတယ်ပဲကွ၊ ကံ .. လစ်မယ်”

သူတို့ အဝတ်အစားလဲပြီး ဘောင်းဘီတိုလေးတွေနဲ့ ရေထဲ
ဆင်းဖို့ ပြင်ဆင်ကြပါတယ်။ တင်သော် နဲ့ မင်းနိုင် က ဘောကွင်း
နှစ်ကွင်း ငှားပြီး ရေထဲမှာ လှိုင်းစီးနေကြပါတယ်။ ရေထဲမှာ
အားရအောင် ဆော့ပြီးတော့ သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ အမောကြီး
ဘီယာသောက်ကြပါတယ်။

“တင်သော်.. မင်း သဲကျင်းတူးပြီး ခေါင်းပေါ်ရုံနေကြည့်”
မင်းနိုင် စကားကြောင့် တင်သော် က အဟုတ်မှတ်ပြီး...

“ဘာထူးလို့လဲ”

“ကျွန်းမာရေးကောင်းတယ်၊ သုံးရက်လောက် အဲဒီလို တစ်
ကိုယ်လုံးမြုပ်ပြီး သဲထဲမှာစိမ်ထားရင် မင်းဖြစ်နေတဲ့ရောဂါ လုံးဝ
ပျောက်သွားမှာ ..”

မင်းနိုင် ချောက်ထဲတွန်းချနေမှန်း တင်သော် က တကယ်
မသိ။ ဟင်္သာ နဲ့ ကိုထက် က ရိပ်မိနေတာကြောင့် မရယ်မိအောင်
ထိန်းထားရသည်။

“လုပ်မယ်ကွာ ..”

ပြောလည်း ပြော ..၊ သဲတွေကို နှစ်ယောက်သား တူးကြပါ
တာတယ်။ ဘီယာတူးတွေလည်း ကုန်ပြီမို့ ဟင်္သာ နဲ့ ကိုထက်
ရေထဲ ပြန်ဆင်းကြပါတယ်။

တင်သော် ကို မေးစေ့အမြဲ သဲတွေနဲ့ ဖုံးထားပါတယ်။

မင်းနိုင် က လက်ကသဲတွေကို ဘောင်းဘီနဲ့ခါရင်း ...

“ဟဲ ..ဟဲ .. အဆင်ပြေပြီ၊ ပိုပြီးအဆင်ပြေအောင် ဟော
ဒီလို”

တင်သော် နောက်ကျသွားပါသည်။

သူ့ခေါင်းကို ဘောကွင်း နှစ်ကွင်းထပ်ပြီး အစွပ်ခံလိုက်ရ
သည်။ တင်သော် အော်သော်လည်း မပီပိုတဝါး။ မင်းနိုင်
တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း ရေထဲ ပြန်ဆင်းသွားပါသည်။

ဟိုကောင်တွေကို ပြန်ပြောပြတော့ တဟားဟားနဲ့ ဒီအတိုင်း
ထားလိုက်လို့ အားပေးပါတယ်။

ကံများဆိုးချင်တော့ အဲဒီနေရာကို အုန်းစိမ်းရေကို ပိုက်နဲ့စုပ်
သောက်ရင်း မြေးတွေနဲ့ရောက်လာတာက အန်တီစုစု။

အန်တီစုစု က ထုံးစံအတိုင်း တရားနဲ့ ဂီတနဲ့။ လက်တစ်ဖက်
က ပုတီးကို စိပ်၊ တစ်ဖက်က အုန်းသီးကိုပိုက်လို့ နားမှာတော့
နားကြပ်နဲ့ ခေါင်းလေးတလှုပ်လှုပ် ...။

“ဘွားဘွားစပ်စု”

ဒီနိုင်းခ

ဂျဲဂျဲ တို့က ဘွားဘွားစုစု ကို ငယ်ငယ်တုန်းက နှုတ်ကျိုးကျအတိုင်း ဘွားဘွားစပ်စု ပဲ ခေါ်ကြသည်။

“ဘာတုန်း မြေးရဲ့ ..”

“ဂျဲဂျဲ တို့ ရေသွားဆော့မလို့”

“အဆေးကြီး မသွားရဘူးနော်၊ ဘွားစု ဒီကတိုင်ကြည့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘွားဘွား အန်တီစုစု ကို ကတိပေးကြပြီး ကလေးတွေ ရေထဲဆင်းသွားကြတော့ အန်တီစုစု က ထိုင်စရာရှာသည်။ ထင်ထားတဲ့ ဘောကွင်းကြီး တွေတာနဲ့ ...

“အတော်ပဲ”

ပြောလည်းပြော သူမ တင်ပါးအကြီးကြီးနဲ့ ဘောကွင်းဝေါ်တက်ထိုင်လိုက်ပါပြီ။ အောက်က ဝူးတူးဝူးတူးအသံကိုလည်း အန်တီစုစု မကြားနိုင်။

သူမ နားထဲမှာ ဂျောက်ဂျက်နဲ့ ဟစ်ပဲဟော့ဂီတနဲ့ ...။

ခဏအကြာမှာ ဟင်္သာ တို့အုပ်စု ကမ်းခြေပေါ် ပြန်တက်လာကြသည်။ ကိုထက် က ...

“ဟိုကောင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ဟင်္သာ က ...

“တစ်ယောက်ယောက်ဖော်ပေးလို့ ငါတို့ကို စိတ်ဆိုးပြီး ဘန်ဂလိုကို ပြန်သွားပြီလား မသိဘူး”

မင်းနိုင် ဘာမှမပြောနိုင်...။ အန်တီစုစု ကို ကြည့်ကာ ဝါးစပ်အဟောင်းသား။ ပြီးတော့ အသံပြုကြီးနဲ့ ...

“မိုးနတ်မင်း .. ကယ်တော်မူပါ”

မင်းနိုင် အသံပြုကြီးနဲ့ ပြေးသွားရာနောက်ကို ဟင်္သာ တို့လည်း ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

“အန်တီစုစု .. ဟာ! ... အန်တီစပ်စု”

နားကြပ်တပ်ပြီး ခေါင်းလေးတလှုပ်လှုပ်နဲ့ ဂီတထဲ နစ်မျောနေတဲ့ အန်တီစုစု ကို အတင်းလှုပ်တော့ ...

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

မင်းနိုင် ကမန်းကတန်း ...

“အန်တီစုစု အောက်မှာ ..”

“ငါ့အောက်မှာ .. ဟင် .. ငါးမန်းလား .. ဗုဒ္ဓေါ့..”

အလန်တကြားနဲ့ ထခုန်တော့ မင်းနိုင် ကမန်းကတန်း ဘောကွင်းကို မကြည့်ပါ။ တင်သော် ခမျာ မြောမြောပဲ ကျန်တော့သည်။ ကမန်းကတန်း သဲတွေကို ပြန်ဖယ်ပြီး တွဲထူတော့ ...

“ဖွီ .. အသက်ရှူရကျပ်တဲ့အထဲ အိပ်ပေါက်လိုက်တာ လူကို နံဟောင်နေတာပဲ၊ ထို့ ..”

မင်းနိုင် မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ပါ။

“ကောင်လေး .. ရန်ကုန်မှာ သင်္ကြန်နီးပြီဆိုတော့ ပစ္စည်းတွေ ဈေးလျှော့မှာပေါ့”

နေ့လယ်ဘက် အလုပ်နည်းနည်းပါးတော့ ရီဆက်ရှင်မှာ သူ့ရယ် .. ကိုကြီးစိုး ရယ် .. ဥမ္မာသန်း နဲ့ မဖြူ တို့ စကားပြောဖြစ်ကြပါသည်။

ဥမ္မာသန်း က ကွန်ပျူတာရိုက်နေရာမှ ...
“သိပ်လည်း ဈေးလျှော့လောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

မိုးဆွေ က စဉ်းစားရင်း ...
“အင်း .. တစ်ထောင် နှစ်ထောင်ပေါ့”
ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကိုကြီးစိုး က ...

“ငါ မနှစ်က သင်္ကြန်နီးလို့ ရန်ကုန်ပြန်တော့ စတိုးဆိုင်မှာ ဒစ်စကောင့်လျှော့ထားတာ တွေတယ်၊ အရင်က ၁၅၀၀၀ ဆိုရင် လျှော့ဈေးက ၁၃၅၀၀၊ အလောက် လျှော့ထားတာ တွေတယ်”

အဲဒီအချိန်မှာ အပြင်ဘက်ဂလိုတွေရဲ့ ကြီးကြပ်ရေးမှူး ခေါ်မလား၊ စူပါဗိုက်ဆာ ခေါ်မလား၊ ကိုကြီးသန်း ရောက်လာပြီး...

“မောင်သန်း.. ငါ့အစ်မတောင် မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်ကွ”
ကိုကြီးစိုး ကလည်း ရုတ်တရက်မို့ ...
“လေဘယ် ဘယ်လောက်တပ်ထားလဲ”
ကိုကြီးသန်း က ယောင်ပြီ ...

“တစ်သောင်း .. ဟာ!... ဟော့ကောင် ..”
မဖြူ တို့ သဘောကျစွာရယ်တော့ ကိုကြီးစိုး က မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ...

“ဟို .. ဒီမှာ လျှော့ဈေးအကြောင်း ပြောနေတုန်း မင်းက ရုတ်တရက်ဝင်ပြောတော့ ငါလည်း ယောင်သွားတာပါ သန်းကြီးရာ ..”

“ဟင်း .. ဟင်း .. မင်းနော်၊ ခြေထောက် .. မိုးဆွေ၊ မင်း သူငယ်ချင်းတွေက အားရင် လာခဲ့ဦးတဲ့”
ကိုကြီးသန်း စကားကြောင့် ကိုကြီးစိုး က နားလည်ဟန်နဲ့...

“အလုပ်လည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ သွား .. သွား .. မိုးဆွေ”
“ကျေးဇူးပဲနော် ကိုကြီးစိုး”
“သွားပါကွာ ..”

မိုးဆွေ ပင်မဟိုတယ်ထဲက ထွက်လာပြီး လူလျှော့ထိလမ်း

လေးအတိုင်း ဟိုကောင်တွေရဲ့ ဘန်ဂလိုရှိရာကို ထွက်လာခဲ့ပါ
ဘယ်။ ဟင်္သာ က ဘန်ဂလိုဝရန်တာပေါင်ပေါ် ထိုင်ပြီး ဂစ်တာ
တီးနေရာမှ မိုးဆွေ ကို မြင်တော့ ချက်ချင်း ...

“မြတ်နိုးသူ ရယ် .. ချစ်မိုးစွေခဲတယ်”

ဟင်္သာ ရဲ့သီချင်းသံကြောင့် ကိုထက် တို့က ရယ်သည်။

သူ ကမန်းကတန်း ဝင်ထိုင်ရင်း ...

“ဟင်္သာ .. ကြားသွားလို့ ပြဿနာတက်နေဦးမယ်”

ဟင်္သာ က ရယ်ရင်း ...

“ကြားတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ သီချင်းရှိနေတာပဲဟာ”

တကယ်လည်း ကြားပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ဘန်ဂလိုက
သိပ်ဝေးလှသည် မဟုတ်။

မြတ်နိုးသူ လို့ အမည်တွင်တဲ့ မိန်း ဒေါသတွေ ဖြစ်နေတာ
မကြာခင် ခူးခူး နဲ့ စန္ဒီက ချောနေရသည်။

“နင့်ကို စောင်းဆိုတာမှ မဟုတ်တာဟယ် ..”

“ဟုတ်သားပဲ မိန်း ရယ် .. သူတို့ တကယ်သီချင်းဆိုတာ
ဖြစ်မှာပါ”

မိန်း .. စန္ဒီ ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“စန္ဒီ .. နင်နဲ့ နင်လူမျက်နှာရှိနေလို့ ငါမပြောဘဲ ကြည့်နေ
တာနော်၊ တောက် .. ကျက်သရေမရှိတဲ့လူနဲ့ တစ်ခရီးတည်း၊
တစ်ဟိုတယ်တည်း လာဆုံရတယ်လို့၊ အေး .. တွေ့ကြသေးတာ

ပေါ့ဟာ”

“ဟဲ့ .. ဘယ်လဲ ..”

မိန်း .. ဒေါနဲ့ မောနဲ့ ဘန်ဂလိုတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝရန်တာကို
ထွက်လာတော့ သူတို့အားလုံး လိုက်ထွက်လာရပါသည်။

“ဟေ့ .. ဝိတ်တာ”

ခေါ်ပုံက တင်တင်စီးစီး။ ဟင်္သာ က မြင်ပါတယ်။ အမြင်
ကပ်ကပ်နဲ့ ...

“မသွားနဲ့ကွာ .. သူခေါ်ချင်ရင် ရှိဆက်ပ်ရှင်ကို ဖုန်းဆက်
ခေါ်လိမ့်မယ်”

“အေးလေ ..”

တင်သော် ကလည်း မကျေမနပ်။ မိုးဆွေ ပြုံးလိုက်မိရင်း
ဟင်္သာ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ကာ ...

“ငါက ဒီဟိုတယ်ရဲ့ဝန်ထမ်းလေ၊ duty is duty ...၊ ကဲ
ခဏကွာ ..”

ဟိုကောင်တွေ မကျေမနပ်နဲ့ ကျန်နေခဲ့မှန်း သိပါသည်။
မိုးဆွေ သူမဆီ လျှောက်လာတော့ ဟင်္သာ တို့ ကြည့်နေတာ

မိန်း မြင်တာကြောင့် သူတို့ကြားအောင် ...

“ဒီမှာ ဝိတ်တာ၊ ကျွန်မတို့တိုင်းလက်က ရေဆွဲတင်လို့
မရဘူး၊ ရေတွေ ပြည့်သိပ်နေတယ်၊ အခုချက်ချင်း လုပ်ပေးပါ”

ဟင်္သာ တို့ အုပ်စု အဲဒီစကားကြောင့် ဒေါသဖြစ်ကြသည်။

ဟင်္သာ က စိတ်ဆတ်သူမို့ ...

“လုပ်မပေးနဲ့ကွာ မိုးဆွေ”

“ဟုတ်တယ် မိုးဆွေ”

မိုးဆွေ က ခပ်အေးအေးပဲ သူမကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ .. အဲဒီအလုပ်က ကျွန်တော့်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ သန့်စင်ခန်းရှင်းလင်းပေးမယ့် ဝန်ထမ်းသပ်သပ်ရှိပါတယ်”

“ဘာပြောတယ် .. ရှင်လဲ ဒီဟိုတယ်က အလုပ်သမား မဟုတ်ဘူးလား၊ ရှင်နဲ့လည်း သက်ဆိုင်တာပဲ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ မိုးဆွေ”

ကိုကြီးသန်း က ဒီဘက်ကိုလျှောက်လာရင်း ရုန်းစုရုန်းစု ဖြစ်နေတာကြောင့် ဝင်မဲးတော့ မိုးဆွေ ကိုကြီးသန်း ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“တိုင်းလက်မှာ ရေဆွဲချလို့မရ ဖြစ်နေလို့ .. အဲဒါ ..”

ကိုကြီးသန်း ဒီလောက်ဆို သိလိုက်ပါပြီ။

“ဪ .. ကျွန်တော် အခုချက်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်”

“အခုချက်ချင်းဆိုတာ တစ်နာရီလား .. နာရီဝက်လား၊ ကျွန်မတို့ အဲဒီလောက်ထိ မစောင့်နိုင်ဘူး”

ကိုကြီးသန်း က အထိတ်တလန့်နဲ့ ...

“ဟင် .. ညီမက အိမ်သာအရမ်းတက်ချင်နေလို့လား”

ဟင်္သာ တို့က အတိုင်းသား ကြားနေရတာမို့ တခွီးခွီး။

မိန်း မျက်နှာ ရဲတက်သွားရင်း ...

“ဘာ .. ပြောတယ်”

ကိုကြီးသန်း လည်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ...

“ဟို .. ဖိုးရိမ်လို့ ပြောမိတာပါ”

မိုးဆွေ သက်ပြင်းချရင်း ...

“နေ .. နေ .. မလွှတ်နဲ့တော့ ကိုကြီးသန်း၊ ကျွန်တော်ပဲ လုပ်ပေးလိုက်မယ်”

“ဟေ့ကောင် ..”

ကိုကြီးသန်း တားသော်လည်း ...

“ကျွန်တော် အခန်းထဲဝင်မယ်နော်”

တကယ်တော့ သူမ ပြောသလောက်လည်း သန့်စင်ခန်းမှာ ပြဿနာမရှိပါ။ အဲဒီအတွက် မိုးဆွေ ပြန်သွားတော့ မိန်း ကို သူငယ်ချင်းတွေက ဆူပူကြပါသည်။

“ဟဲ့ .. မြန်မြန်လာခဲ့နော်၊ ဒီနားမှာပဲ ရှိမယ်”

ခူးခူး အဝတ်အစား လဲနေရာမှ ...

“နင်တို့က ဘယ်သွားမှာလဲ”

“စက်ဘီးစီးကြမယ်လေ၊ မိခူး .. မြန်မြန်လိုက်ခဲ့နော်”

“အေးပါဟဲ့”

ဝေသူ က ပြောပြီး စနီ တို့ နောက်ကို ကမန်းကတန်း ပြေးလိုက်သွားပါသည်။ ခူးခူး အမြန်ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာတော့ ဘယ်သူမှ မရှိကြတော့။

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ဒီမှာ စောင့်မယ်ပြောပြီး ..”

ဟိုဟိုဒီဒီလိုက်ကြည့်တော့ အနီးအနားမှာ အားကစားလုပ်နေ တဲ့ လူကြီးကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ ချောင်းသာကိုအလာတုန်းက သူတို့နဲ့ ကားတစ်စီးတည်းစီးတဲ့ အန်ကယ်ကြီး။

အန်ကယ်ကြီးရဲ့အဖော်က သူမတို့ထက်ကွာလှ လေးငါးနှစ် ပေါ့။ ရှောက်ကာလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ပခုံးထိရှိတဲ့ ဆံပင်ရှည် အဖြူ

ရောင်နဲ့၊ ရေဘင်မျက်မှန်အနက်နဲ့ အန်ကယ်ကြီးသည် ဒက်ဒီတို့ အသက်အရွယ်လောက် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

“အန်ကယ်က သမီးတို့နဲ့ ကားတစ်စီးတည်း စီးလာတဲ့ အန်ကယ်မို့လား”

အန်ကယ်ကြီးက စကားမပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြကာ မျက်နှာကို တစ်ဖက်လှည့်သည်။

ခူးခူး အန်ကယ်ကြီးမျက်နှာ လှည့်ရာကို လျှောက်ရင်း လိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဟိုလေ .. သမီးသူငယ်ချင်းကွ တွေမိလားဟင်၊ ဘယ်ဘက်သွားလဲ”

ဦးထက်ဝေ ဒုက္ခရောက်နေပါသည်။ စကားပြောလိုက်ရင် သူ့အသံကို မှတ်မိသွားမှာ သေချာပါသည်။ ဒါကြောင့် မေးဆတ် ပြလိုက်သည်။

“ဟိုဘက်လား၊ ဪ .. ဒါနဲ့ အန်ကယ်က .. ကန်ဟော့ စကားမပြောတတ်ဘူးလားဟင်”

မထူးတော့ပြီမို့ ဦးထက်ဝေ ခေါင်းကို စက်ရှပ်လို ခဏခဏ ညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

“ဪ .. ဦးထက် .. အဲ .. ဦးတိုက် က ဒီကိုရောက် နေတာကိုး”

သဲသဲ ကမန်းကတန်းပြေးလာရင်း အခြေအနေကို ဝင်ထိန်း

လိုက်ရပါသည်။ ခူးခူး က ဧည့်ဝတ်အပြုံးလေးနဲ့ ...

“မမက အန်ကယ့်ရဲ့ ..”

သဲသဲ သွားသုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းပေါ်အောင် ပြုံးပြရင်း ...

“ဟို .. မမနဲ့ဦးက သိပ်မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာ၊ ဒါ

ပေမယ့် ...”

ဦးထက်က ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ပင်လယ်ကြီးကိုကြည့်နေပါသည်။

“မမနဲ့ဦးကို သူ့သမီးက သဘောမတူမှာ စိုးတယ်လေ”

“ရှင် .. ဟို .. ဒါဆို မမက ...”

သဲသဲ ကမန်းကတန်း ဝင်ပြောရပါသည်။

“ဟို .. ဆက်မတွေးနဲ့တော့ ညီမလေး၊ ဦးက မုဆိုးမ..

အဲလေ .. မုဆိုးဖို ညီမလေးရဲ့”

“ဪ .. မမက ...”

“အော်ရီဂျင်နယ်အပျိုပါ ညီမလေးရယ်”

သဲသဲ စကားကြောင့် ခူးခူး က နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ...

“ဟွန်း .. ဒါများ .. ဘာနာစရာရှိလဲ၊ သူ့အဖေ လူအို

ရွတ်တကြီးကို .. အဲ .. ကန်တော့နော် အန်ကယ်”

ဦးထက်ဝေ ရယ်လည်းရယ်ချင် .. အောင့်သက်သက်လည်း

ဖြစ်မိသည်။

“အပျိုဖြစ်တဲ့မမက ယူရမှာ၊ ကိုယ်ကတောင် နာသေးတယ်

မမရယ် ..”

“နာတာတော့ အတော်နာတယ် ညီမရယ်”

“ရှင် ..”

“ဟို .. ဘဝနာတာကို ပြောတာပါ”

ခူးခူး က ရယ်ရင်း ...

“ကဲ .. မမ .. ခူးခူး လည်း သူငယ်ချင်းတွေနောက်

လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့ .. ဘိုင့်ဘိုင့်”

“ဘိုင့်ဘိုင့် ညီမလေး”

ခူးခူး ထွက်သွားရာကိုကြည့်ပြီး အတော်ဝေးသွားမှ ဦးထက်

ဝေ ခေါင်းကဆံပင်တူကို ချွတ်ကာ ...

“ဟူး .. တော်သေးတာပေါ့”

“ဟင် .. ဟိုမှာ ...”

ဦးထက် အထိတ်တလန့်နဲ့ ဆံပင်ကို ကမန်းကတန်း ပြန်စွပ်

တော့ သဲသဲ က ရယ်ရင်း ...

“ရေတွေ လို့ ..”

ဦးထက်ဝေ သဲသဲ ကို ကမန်းကတန်းဖက်ကာ သောင်ပြင်

ပေါ် အားရပါးရ လှဲအိပ်လိုက်သည်။

“မဖြူ .. ဥမ္မာသန်း မတွေ့ပါလား”
 ရီဆက်ပ်ရှင်ကို လျှောက်လာရင်း မဖြူ ဘေးက ခုံမှာ
 ဝင်ထိုင်ပြီး ကိုကြီးစိုး ပြောတော့ ...
 “ဂျာကြီး ခိုင်းလိုက်လို့ ဈေးထဲသွားတယ်”
 “ဈေးဝယ်ကား ဘယ်နေ့လာမှာလဲ”
 “မနက်ဖြန်လေ ကိုကြီးစိုး”
 “ဒါနဲ့ ရန်ကုန်က နင့်အမေအခြေအနေရော .. ဘယ်လိုလဲ၊
 သက်သာလား”
 မဖြူ က သူ့ထက် လေးငါးနှစ်ငယ်သည်။ အနေရိုးရိုးနဲ့
 အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သူ။
 “ဒီလိုပါပဲ ကိုကြီးစိုး ရယ် .. နာတာရှည်ဆိုတော့ ..”
 “ဒါဆို နင့်ညီမ ဝေဝေ ပဲ ပြုစုရမှာပေါ့”

နာရောင်နာလွန်းစကား နာပြာရောင်နာအမ်းနာနား
 “ဒါပဲရှိတာပေါ့၊ ဖေဖေက သူ့အလုပ်နဲ့သူ၊ ညီမလေးက
 အလုပ်က မထွက်မဖြစ် ထွက်ပြီး မေမေ့ကို အနီးကပ် ကြီးကြပ်
 ရတာ ကိုကြီးစိုး”
 ကိုကြီးစိုး က သက်ပြင်းချပြီး စိတ်မကောင်းဟန်နဲ့ ...
 “ဒါပေါ့ဟာ၊ လူတစ်စု ပူမိရင်တော့ ဆယ်ကုတင် ဆိုတာ”
 မဖြူ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ...
 “လူတစ်စု ပူမိရယ်တဲ့ ဆယ်ကုတင် ပါ ကိုကြီးစိုး ရယ်”
 ကိုကြီးစိုး လည်း ခပ်ရှက်ရှက်နဲ့ ...
 “အဲ .. အဲဒီလိုပေါ့ဟာ .. နင်လည်း ပေါက်တတ်ကရတွေ
 အုပ်မိစေနဲ့၊ ကိုယ့်နောက်မှာ ကျောပဲရှိတာ”
 မဖြူ က စုပုပ်ပုပ်နဲ့ ...
 “ကျွန်မက ဘာလုပ်မိလို့လဲ”
 “ဪ .. ဘာမှမလုပ်သေးလို့ နင့်ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်
 ဆုံးမနေတာပေါ့၊ ကိုယ်က နောက်မှာ တာဝန်တွေ၊ ဝတ္တရားတွေ၊
 အားစုတွေနဲ့ အားတင်းပြီးရုန်းရမှာ၊ တကယ်တော့ လူပဲလေ၊
 စိတ်လေးရှိလို့ ရည်းစားသနာထားချင်တယ် ဆိုရင်လည်း...”
 “ဟာ .. ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း မသိဘူး”
 မဖြူ က ရှက်ရှက်နဲ့ပြောတော့ ...
 “ငါ ခေါင်းကိုထုလို့ ဘုထွက်သွားဦးမယ်၊ လူကြီးပြောနေ
 ကုန်အထောင်စမ်း၊ ရည်းစားသနာ ထားချင်ရင် ထား၊ မတားပါ

ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ အတွင်းသိအစင်းသိ ကိုယ့်အပေါ်နားလည်တဲ့သူကို ရှာ၊ နင် မရှာပါနဲ့ .. ငါရှာပေးမယ်”

မဖြူ က ပြုံးစိစိနဲ့ ...

“ကိုကြီးစိုး ရှာပေးမယ်၊ ဘယ်သူလဲ”

ကိုကြီးစိုး စဉ်းစားရင်း ...

“အကြော်အလှော်ဆရာ ချက်ကြီးမောင်လွင် ဆိုရင်ရော..”

မဖြူ က နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ...

“တော်ပါ .. အဲဒီလူက ဆွဲကြိုးအကြီးကြီးဆွဲပြီး အမြဲ စွပ်ကျယ်ဝတ်ပြီး ကြွားလုံးထုတ်တတ်တာ၊ ကြာရင် လေဖြတ်မယ့် လူ”

“စာရင်းအင်းဌာနက အောင်အောင် ဆိုရင်ရော ..”

“သူက ခွက်ပုန်းသမားတဲ့”

ကိုကြီးစိုး အသေအချာစဉ်းစားနေပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ ...

“ဟာ .. ငါသိပြီ၊ အဲဒီလူဆိုရင် အပြစ်အနာအဆာ နည်း

တယ်၊ သူက စီးပွားရေးလည်း တောင့်တယ်၊ ရေလုပ်ငန်းနဲ့နွယ်နေတဲ့ ငါတို့ ဟိုတယ်အတွက်လည်း အကျိုးရှိမယ်၊ ဟိုကလာပါ ..

ဒီကလာပါ .. လက်မလည်ဘူးနော်”

မဖြူ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းရင်း ...

“ဘယ်သူလဲ”

“ဦးရှင်ကြီး .. ဟဲ .. ဟဲ .. သဘောကျလား”

“ဟာ .. ကိုကြီးစိုး ကလဲ ...”

မဖြူ က ဂှက်ရှက်နဲ့ရယ်တော့ ကိုကြီးစိုး က မဖြူ ကို ဩည့်ရင်း ...

“နင့်အတွက် ငါ ရွေးထားပြီးပါပြီ၊ သူက နင့်ကိုကြိုက်နေတာဟ”

“ဘယ် .. ဘယ်သူလဲဟင် ..”

“ငါ ...”

“ရှင်!...”

မဖြူ ခေါင်းငုံ့သွားပါသည်။

“နင့်ကို မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်နေတာပါဟာ၊ ငါ .. ငါ ဖွင့် ပြောရဲလို့ပါ မဖြူ”

မဖြူ က ခေါင်းကုတ်ရင်း ...

“ဟာ .. ဘာတွေလာပြောနေမှန်း မသိဘူး”

“ငါလေ .. နင့် ...”

“ဟာ .. ကိုကြီးစိုး .. ရှာလိုက်ရတာဗျာ”

ပြောလည်း ပြော၊ အနားရောက်ချလာတဲ့ ကိုကြီးသန်း မဖြူ

ရဲ့အမူအရာပျက်ပုံကို ကြည့်ပြီး ...

“မဖြူ .. နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာ .. ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ကိုကြီးစိုး က တဟဲဟဲနဲ့ ...

“ဟဲ .. ဟဲ ... ပဟေဠိဖွက်တမ်း ကစားနေတာပေါ့
ဟို .. လာမယ့် ပဟေဠိတဲပုတ်အစီအစဉ်မှာ ဝင်ပြိုင်မလို့ ..”

“ပြိုင်ချင်ရင် ဂျာကြီးနဲ့သွားပြိုင်၊ ခင်ဗျားကို လွှတ်လိုက်
တဲ့၊ ဂျာနေတာ ကြာပြီ”

“ဟင် .. ခုနလေးတင် တွေ့လိုက်သေးတယ်၊ ဘာမှမမြေ
လိုက်ပါဘူး”

“ငစိုး ရာ .. ဂျာကြီးဆိုတာ တည့်တည့်တွေ့ရင် မသိချ
ယောင်ဆောင်တတ်လို့ ဂျာကြီးလို့ နာမည်တွင်နေတာ မင်း အ
ပဲဟာ”

“အေး .. ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ငါ သွားတွေ့လိုက်နဲ့
မယ်၊ တော်ကြာ အဆူခံနေရဦးမယ်”

ကိုကြီးစိုး ထွက်သွားတော့ ကိုကြီးသန်း က ...

“ဟဲ့ .. ဘာဟင်းချက်လဲ”

“ရှောက်သီးသုဝံနဲ့ ပဲဟင်းချို ကိုကြီးသန်း၊ စားပြီးပြီလား”

“ဘယ်စားရဦးမလဲဟာ၊ ထမင်းစားချိန်ကျမှ ဈေးဘက်ထွ
ပြီး ဒေါ်မြ ဆိုင်မှာ သွားအုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဘာမှ မချက်ဘူးလား”

“ဟာ .. ဒီနေ့ ချက်မလို့ပဲ၊ ဘာချက်လို့ချက်ရမှန်း မသိတာ
နဲ့ မချက်ဖြစ်တော့ပါဘူးဟာ၊ ဒါနဲ့ နင် ငါးခူစဉ်းကော ချက်
တတ်လား”

“အင်း .. ချက်တတ်တာပေါ့”

“ဟာ .. ကွက်တိပဲ”

ဝမ်းသာအားရပြောတော့ မဖြူ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ...

“ဘာ..ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လန့်လိုက်တာ ကိုကြီးသန်း ရယ်”

“ငါ နင့်ကို ကြိုက်နေတာဟ”

“အမ် ..”

ဒီနေ့ကတော့ မဖြူ ရဲ့ စုပါဆန်းဒေးပါပဲ။

“ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်တာပေါ့ ဖြူလေး ရယ် .. ငါလေ.. နင့်ကို ကြိုက်
နေတာ ကြာပြီဟာ၊ ငါကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေး၊ ငါကြိုက်တဲ့
ငါးခူစဉ်းကောကို ချက်တတ်တဲ့သူဖြစ်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းတာ
အကြိမ်ကြိမ်ပါဟာ၊ ပြီးတော့ ဟိုကောင်ငစိုး ကလည်း နင့်ကို
ကြိုက်နေတော့ သူ ဖွင့်မပြောခင် ..”

မဖြူ က ရယ်ချင်ဟန်နဲ့ ...

“ခုနလေးတင် ဖွင့်ပြောပြီးသွားပြီ”

“ဟင် .. တောက် .. စည်းမရှိတဲ့ကောင်၊ အလေ့နတော
ကောင်၊ ငါပြောပြီးမှ ဖွင့်ပြောပါလား၊ ရုပ်က ငါးလင်ပန်းကို
ရေမြေ နဲ့ စပ်ဖောက်ထားတဲ့ရုပ်နဲ့ ..”

မဖြူ ကျိတ်ရယ်မိပါသည်။ ထိုစဉ် ...

“ဟေ့ကောင် .. ဘယ်သူကို ပြောတာလဲ”

“အမ် .. ဟို .. ဟိုလေ .. ငါးလင်ပန်းဆိုပြီး ရေမြေကို လိမ်ရောင်းတာ၊ အဲဒါကို ပြောတာ .. ဟုတ်တယ်နော် ဖြူလေး။”

ကိုကြီးသန်း က တဟတ်ဟဲနဲ့ ကိုကြီးစိုး ကို မျက်နှာချိုသွေးပါ သည်။

“ဟံ .. ဟဲ ...”

“အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“မျက်နှာကို သကြားနဲ့ ရောတာလေ”

“ရုပ်ကိုက ချဉ်ဖတ်စော်နဲ့တဲ့ရုပ်၊ မင်း ငါ့ကို ဂျာကြီးမခေါ် ခိုင်းဘဲနဲ့ ခေါ်ခိုင်းတယ်ဆိုပြီး ဘာလို့လိမ်တာလဲ”

“ရည်းစားစကား ပြောမလို့ ..”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“မင်းကို .. ဟာ!... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြူလေး ကို ...”

“ဘာကွ .. ငါ အရင်ပြောပြီးသွားပြီ၊ ပြောပြီးစလစ် နံပါတ်တစ်ပဲ”

“တစ်ချင်ရင် အိမ်သာထဲ သွား”

“ဘာလို့ သွားရမှာလဲ”

ငြင်းခုံနေကြတာကြောင့် မဖြူ စိတ်ညစ်လာပါသည်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဂျာကြီး ရောက်ချလာပါတယ်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ .. ဟာ .. ဂျာကြီး၊ ဆော့ .. ဆော့ရီး”

ဂျာကြီးကိုမြင်တော့ ကိုကြီးစိုး တို့ တွန့်သွားပါတယ်။ မီးကို ရေနဲ့ ငြိမ်းလိုက်သလိုပါပဲ။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်နေကြလဲဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်နော်”

ကိုကြီးသန်း က မေးသည်။

“ဘာလုပ်နေကြလို့လဲဟင်”

ကိုကြီးစိုး က ဖြေသည်။

“ဘာလုပ်နေကြလို့ပေါ့”

“ဟေ့ လူတွေ ..”

တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

“လူမှုရေးကိစ္စတွေ အလုပ်ထဲ ခေါ်ခေါ်မလာနဲ့လို့ ပြောထား တာ၊ ခင်ဗျားတို့ မသိကြဘူးလား၊ ဖြေစမ်း ကိုကြီးစိုး ..”

“လူမှုရေးလေးက အလုပ်ထဲမှာ ရှိနေတော့ ..”

“တိတ်စမ်း ..”

“ဟို .. ဂျာကြီးပဲ ဖြေဆို ..”

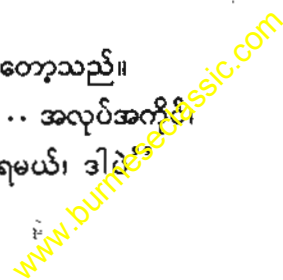
“တော်တော့ .. ခင်ဗျားတို့ ထွက်သွားကြစမ်း၊ အသက်ကြီး နှင့် ငယ်မူပြန်ချင်သေးတယ်၊ သွားတော့ ..”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကြီးစိုး နဲ့ ကိုကြီးသန်း လစ်ပြေးပါတော့သည်။

“မဖြူ ညည်းလဲ ကြပ်ကြပ်သတိထား .. အလုပ်အကိုင်၊

အလားအလာနဲ့ အလဟဿကို ခွဲခြားတတ်ရမယ်၊ ဒါပဲ”

ဒီနှိုင်းခ

မဖြူ ဇက်ကလေးပုသွားပါသည်။ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းလောက်
လျှောက်ပြီးမှ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...

“အလားအလာအကောင်းဆုံးက ငါပဲ၊ ငါ့ကို အလဟဿ
စာရင်းထဲ မသွင်းလိုက်ပါနဲ့နော် ဖြူဖြူ .. ဒါပဲ”

“ဟောတော့ ..”

မဖြူ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

“သမီးနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

အန်တီစပ်စု ရဲ့ မြေးမလေးက သွားကျလေးတွေပေါ်အောင်
ရယ်ပြရင်း ...

“ဂဲဂဲ ..”

ဟင်္သာ ရေထဲလည်း မဆင်းချင်တာကြောင့် သဲသောင်ပြင်
ပေါ်မှာထိုင်ရင်း လမ်းလျှောက်နေသူတွေ၊ ရေကစားနေသူတွေ၊
သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ဘောလုံးကန်နေသူတွေကို ငေးကြည့်နေတုန်း
ချာတီတ်မလေးက သူ့အနားကို ရောက်လာပါတယ်။

ဟိုကောင်တွေကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဘောလုံးကန်နေကြ
ပါတယ်။

“သမီးက ကြက်တူရွေးပေါ့”

“ဟင် .. မဟုတ်ပါဘူး”

ကလေးမလေးက မကျေမနပ်ဟန်နဲ့ ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ .. ကြက်တူရွေးကို ရွှေဂဲ၊ ဂဲဂဲလို့ ခေါ်တာပဲလေ”

“မီးမီးကိုမွေးတော့ အူဝဲလို့ မအော်ဘူးတဲ့၊ အူဂဲလို့အော်လို့ ဂဲဂဲ လို့ ပေးတာ”

ဟင်္သာ ကလေးမလေးအဖြေကြောင့် ရယ်မိသည်။

“ဆော့မယ်လေ”

“ဆော့မယ်”

ချာတိတ်မလေးက ခေါင်းညိတ်ပြတော့ သူ ထရပ်ရင်း သဲတွေကို ခါလိုက်ကာ ...

“ကဲ .. ဘယ်လိုဆော့မလဲ .. ပြော”

ကလေးမလေးက နောက်ကျောမှာ ဖြက်ထားတဲ့သူလက်ကို ရှေ့ထုတ်ကာ ...

“ဒီမှာ ..”

ကလေးမလေးလက်ထဲမှာ ထောင့်ချိုးပုံစံ ကော်ပြားတစ်ခု၊ လေမှာ လွှဲပစ်တဲ့အခါ ပန်ကာလို လည်သွားတတ်တဲ့ ကစားစရာ...။

“ဪ .. ဒါကို လိုက်ဖမ်းရမယ်ပေါ့”

ကလေးမလေးက သွားကျဲလေးတွေပေါ်အောင် ရယ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကဲ .. ပစ် ..”

ကလေးမလေးက ပစ်သည်။ ဟင်္သာ က လိုက်ဖမ်းသည်။ ဟင်္သာ က ပစ်သည်။ ကလေးမလေးက လိုက်ဖမ်းသည်။

ဒီတစ်ခါ ကလေးမလေး ပစ်အလှည့်။ ကော်ပြားလေးမှာ ခွတ်နေအောင် လည်နေသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ။ အဲဒီ ထောင့်ချိုးကော်ပြားက သောင်ပြင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်လာတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်စိကို ခွပ်ခနဲ ...။

“သွားဖြို ..”

နောက်စိကိုထိသွားတဲ့ ကောင်မလေးက စိတ်တိုတိုနဲ့ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒါ ဘယ်သူပစ်တာလဲ”

“သိကြားမင်း”

“ဘာ!...”

“ဖြည်းဖြည်း အော်ပါဗျာ”

ခူးခူး ချာတိတ်မလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ ...

“မီးမီး .. ဒါ ဘယ်သူပစ်တာလဲ”

“ဦးဦး ..”

“ဗုဒ္ဓေါ ..”

ဂဲဂဲ ကတော့ သည်းသည်းမည်းမည်းကို မ၊ဖြို ...။

ပြောပြီးတော့ သူ့ကော်ပြားကို ဆွဲယူကာ ထွက်ပြေးသွားပါတယ်။

ခူးခူး ခါးထောက်ကာ ...

“ဪ .. ရှင်လက်ချက်ကိုး၊ ရှင် အားနေလား”

“ဘာလုပ်ခိုင်းမလို့လဲ”

“ရှင်နော် .. မရိုင်းနဲ့”

ဟင်္သာ ခေါင်းကုတ်ရင်း ...

“သိဘူးလေ၊ ခင်ဗျားပဲ အားလား မေးတော့ ..”

“ရှင် အားအားယားယား အနေအထိုင်မတတ်ဘဲ ကမြင်း

ကြောထနေတာကို ပြောတာ”

စွပ်စွဲချက်တွေက ထောင့်စေ့နေပါသည်။

“ဆောရီးဗျာ ..”

“အဲဒီလိုတောင်းပန်ရုံနဲ့ ပြီးမလား”

ဟင်္သာ တောင်းပန်နေတာတောင် မရနိုင်တဲ့ ခူးခူး ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ...

“ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ .. လက်လေးကိုင်ပြီး တောင်းပန်ရမှာလား၊ အာဘွားပေးပြီး တောင်းပန်ရမလား .. ပြော”

“ရှင်နော် .. လုပ်ပြန်ပြီ”

“ဟေ့ .. ဟေ့ .. အမှုကြီးအောင် မလုပ်နဲ့၊ ငါ လက်ဖျားနဲ့ တောင် မင်းကို ထိတာ မဟုတ်ဘူး”

“ထိရဲ့ ထိကြည့်ပါလား”

သူ ရယ်ချင်လာပါသည်။

“ထိတယ်ကွာ ..”

“ဟယ် ..”

ဟင်္သာ ခူးခူး ရဲ့နှာခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွ ဆွဲညှစ်ပြီး ရေထဲကို ပြေးသွားတော့ ခူးခူး ကြောင်ငေးကြည့်နေရာမှ သတိဝင်လာ ဆွေဆွေရန်မတတ် ဒေါသထွက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဟင်္သာ ဟိုကောင်တွေ လှိုင်းစီးနေကြတဲ့နေရာကို ရောက် ကိုထက် က ဘောစီးနေရာမှ ...

“ဟေ့ကောင် .. ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ မြင်တယ်နော်”

“လာရစ်နေတာနဲ့ ဖြည့်ပေးလိုက်တာ၊ ဒီလိုကွ ..”

ဟင်္သာ ပြန်ပြောပြတော့ ဟိုကောင်တွေ သဘောကျကာ ပြောသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြတ်နိုး တို့ တစ်သိုက်လည်း စီးနေကြပါတယ်။

ဝေသူ နဲ့ နန္ဒာ က ဘောနဲ့ လှိုင်းစီးနေရင်း နန္ဒာ ခြေထောက် ရေထဲမှာ တစ်ခုခုနဲ့ လာဆွဲသလို ဖြစ်နေတာကြောင့် ...

“ဝေသူ .. ငါ့ခြေထောက်ကို တစ်ခုခု ပျာဆွဲနေသလိုပဲ၊ လား မသိဘူး”

နန္ဒာ ရဲ့ အလန့်တကြားပြောသံကြောင့် ဝေသူ က ...

“ဟာ .. ဘယ်ကငမန်း ရှိရမှာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ .. လူလား ငါးလား”

စကားမဆုံးခင်မှာ ဝုန်းခနဲ ပေါ်လာတာက ...

“ကျွန်တော် ငမန်းပါ”

စပ်ပြီးပြီးနဲ့ပေါ်လာတဲ့ တင်သော် ရဲ့ မျက်နှာကြီးကြောင့် ဝေသူ နဲ့ နန္ဒာ တို့ တင်သော် ကို လိုက်ရိုက်ပါတော့တယ်။

ဟိုကောင်က ရေကူးကျွမ်းကျင်သူမို့ စွပ်ခနဲ ပြန်ပျောက် ကွယ်သွားပါတယ်။

“ “ ဘွားဘွားစပ်စု၊ ကဲကဲတို့ ဟိုဘက်မှာသွားဆော့ဦးမယ်”

“အေး .. အဝေးကြီး မသွားကြနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဘွားဘွား”

အန်တီစုစု က မြေးတွေထွက်သွားတော့ ဖတ်လက်စစာအုပ် ကို ဆက်ဖတ်ဖို့ပြင်စဉ်မှာ ...

“သတိဝီရိယနဲ့ လှုပ်ရှား”

“စိတ်ချပါ ဆရာကြီး”

“ဒါဆို ပစ္စည်းတွေ ငါမစစ်တော့ဘူး”

“စိတ်ချပါ ဆရာကြီး”

အန်တီစုစု ကြားလိုက်ရတဲ့အသံကြောင့် သူမ ထိုင်နေရာ ထိုင်ခုံရဲ့နောက်က ဟိုတယ်လ်ခြံဝန်းကို ကာရံထားတဲ့ အုတ် တံတိုင်းကိုကျော်ပြီး ခေါင်းပြုကြည့်မိပါသည်။

“ဟင်!...”

ခေါင်းဖြူဆံရှည်နဲ့လူ၊ မျက်မှန်အနက်ကြီးတပ်ထားပြီး ဘောင်းဘီအနက်နဲ့ စတိုင်ကျကျ။ မသိရင် ရုပ်ရှင်ကားထဲက မာဖီးယားဂိုဏ်းစတားလိုလို။ သူ့ရှေ့က လူနှစ်ယောက်ကလည်း နက်ခဲတိုင်၊ ကုတ်အင်္ကျီအနက်၊ ဘောင်းဘီအနက်၊ မျက်မှန်အနက် ကြီးတွေနဲ့၊ တော်တော် နက်နက်နဲနဲ ကြိုက်တတ်သူတွေပါ။ ထိုလူတွေရဲ့ မျက်နှာက လူကြမ်းရှုပ်တွေနဲ့ပါ။ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က အိတ်အနက်တစ်လုံးကို ကမ်းပေးပါတယ်။ ခေါင်းဖြူဆံရှည်က လှမ်းယူပါတယ်။ ပြီးတော့ ...

“အခြေအနေက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ စစ်ဆေးရေးတွေ ထိပ်တိုက်မတိုးခင် လှုပ်ရှား၊ ကြားလား .. ကျော်ကြီး”

“ပိပိရီရီ ဖြစ်စေရပါမယ် ဆရာကြီး၊ အနံ့အသက် မထွက် စေရပါဘူး”

အန်တီစုစု ဘုရားတ၊မိပါသည်။ ဒီလူတွေ ဥပဒေနဲ့မလွတ် ကင်းတဲ့ကိစ္စတစ်ခုခုကိုလုပ်ဖို့ ကြိတ်ကြံစည်နေတာ ဖြစ်မည် ထင်သည်။

“အခုကိစ္စကို ညင်ညင်သာသာ ကိုင်တွယ်လို့မရရင် ငါ့ကို ပြော ..”

“စိတ်ချပါ ဆရာကြီး”

“ဒါဆိုရင် သွားတော့”

အနက်ရောင်လူနှစ်ယောက်က ခေါင်းညွတ် အရိုအသေပေး

ထွက်သွားပါတယ်။ ဦးထက်ဝေ အိတ်ကိုဆွဲပြီး ဟိုတယ်လ်ထဲ ခြံဝင်လာခဲ့ကာ သူ့အခန်းဆီ ပြန်လာပါတယ်။ အခန်းတံခါးဖွင့် ခိုက်တော့ ..

“ဟာ .. ဦးထက် က ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ၊ ဆင် .. လက်ထဲကအိတ်က ..”

ဦးထက်ဝေ အိတ်ကို ကုတင်ပေါ် လှမ်းပစ်တင်ပြီး ဆံပင် ဆုတ်ကို ချွတ်၊ မျက်မှန်ကိုချွတ်ကာ ဖြစ်သလိုထားလိုက်ရင်း အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်သည်။

“မနေ့က ကုမ္ပဏီက ကျားကြီးနဲ့ဆင်ကြီးကို လှမ်းခေါ်လိုက် သလေ”

သဲသဲ က ဦးထက် စကားကြောင့် ...

“ဂိုဒေါင်က လုံခြုံရေးနှစ်ယောက်လား၊ မသိရင် လူမိုက် ဦးတွေ ကျနေတာပဲ”

သဲသဲ စကားကြောင့် ဦးထက် က ရယ်သည်။ ဟုတ်လည်း ဆုတ် ပါတယ်။ မသိရင် လူမိုက်လိုလိုနဲ့ တကယ့်ပေါတောတော ဆောင်တွေပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်နှစ်ကောင်က အားကိုးရတယ်၊ အဲဒါ လှမ်းခေါ်ပြီး ဘေးကဟိုတယ်မှာ ထားထားတာ၊ သမီးကို စောင့် ညွှန်မိန်းမို့လေ၊ ကောင်လေးနဲ့ အဆင်ပြေဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ် ဆိုသိ”

သဲသဲ က ခေါင်းညိတ်သည်။

“နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ ဒီကောင်တွေက အချစ်အပြုတ် ကောင်းတယ်၊ ဦးထက် နယ်သွားရင် ဒီကောင်တွေက တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်ခေါ်သွားရတယ်၊ အခုလည်း...”

ဦးထက် အပြင်ကကြားမှာကို စိုးရိမ်ပုံနဲ့ တိုးတိုးလေး ဆင်ပြောသည်။

“ဒီမှာက ဂဏန်းတွေပေါတယ် သဲသဲ ရဲ့ .. အဲဒါ ဟိုတယ်မှာ ဝယ်စားရင် ဈေးကြီးလွန်းလို့ အပြင်မှာ ဝယ်ချက်ခိုင်းပြီး ဟိုတယ်လ်က လူတွေမသိအောင် လာပို့ခိုင်းမလို့”

သဲသဲ က နှုတ်ခမ်းစုရင်း ...

“ဦးထက် က ကပ်စေးနည်းနေပြန်ပြီ”

“ကပ်စေးနည်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ အပြင်ကချက်တာက အရသာတစ်မျိုး သဲသဲ ရဲ့ .. မယုံရင် စားကြည့်”

သဲသဲ က စဉ်းစားဟန်နဲ့ ...

“ဟိုတယ်လုံခြုံရေးတွေ တွေသွားမှဖြင့် ဦးထက်ရယ်”

ဦးထက်က ယုံကြည်စိတ်ချတဲ့လေသံနဲ့ ...

“မပူစမ်းပါနဲ့ သဲသဲ ရယ် .. စိစိစစ်စစ်ကို သေချာချက်ခိုင်းထားတာ၊ လက်မတွေ ကျိုးမှာစိုးလို့ လက်မလွန်စေညင်ညင်သာသာ ကိုင်တွယ်လို့ မရရင် လှမ်းပြော၊ အခြေအနေကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ စစ်ဆေးရေးတွေ ထိပ်တိုက်မတိုး”

အုပ်ရှား... ဒီကောင်တွေကလည်း ပြောပါတယ်၊ အနံ့အသက်သာင် မထွက်စေရဘူး၊ ပိပိရီရီ ဖြစ်စေရပါမယ်တဲ့၊ ကဲ ..”

သဲသဲက ဦးထက်စကားကြောင့် ရယ်ကာ ...

“ဦးထက် ကလေ .. လူဆိုးဗိုလ်ကြီးကျနေတာပဲ”

“ဦးထက် က လူဆိုးဗိုလ် မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“မှဆိုးဗို ..”

သဲသဲ က သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“ဟိုအိတ်က ..”

“ဦးထက် မှာလိုက်တဲ့ အဝတ်အစားတွေပါ”

ဒီအကြောင်းတွေကိုတော့ အန်တီစုစု မသိလိုက်ပါ။ သူမ သိလိုက်တာကတစ်မျိုး ...။

“ဒီညတော့ ပွဲပဲ”
 ခရီးရောက်မဆိုက် မိုးဆွေ က ပြောတော့ ...
 “ဘာပွဲလဲ .. နတ်ကနွားပွဲလား”
 မင်းနိုင် က ချွတ်နောက်နောက်ပြောတော့ မိုးဆွေ က ရယ်
 သည်။
 “မနက်ဖြန် သင်္ကြန်အကြိုလေ”
 “အဲဒီတော့ ..”
 “ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က ရန်ကုန်ကနေ လှမ်းအကြောင်းကြား
 တယ်တဲ့”
 “ဘာတဲ့လဲ .. ဒေဝါလီခံသွားပြီတဲ့လား”
 “ဒေဝါလီက အထီးလား၊ အမလား”
 တင်သော့ စကားကြောင့် ကိုထက် က တင်သော့ ကို
 လှမ်းကန်ပါတယ်။

ဟင်္သာ က ပြုံးရင်း ...
 “ကဲ .. တော်ပါတော့၊ မိုးဆွေ .. မင်း ပြောစရာရှိတာ
 ဆက်ပြော၊ ကျွေ့ပိုက်မနေနဲ့”
 မိုးဆွေ ခေါင်းကုတ်ရင်း ...
 “အေးပါ၊ ဪ .. ပိုင်ရှင်က ဒီည နှစ်သစ်ကိုကြိုဆိုတဲ့
 အနေနဲ့ ညဆယ့်နှစ်နာရီအထိ ဟိုတယ်ဝင်းထဲမှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ၊
 အပွဲသောက်ပွဲ လုပ်ပေးမယ်တဲ့”
 အားလုံး ဝမ်းသာအားရ ထအော်ကြပါသည်။
 “ပြီးတော့ ဂိမ်းကစားတာတို့၊ မဲနှိုက်ပြီး ရေလောင်းခိုင်း
 ထာတို့ အနဲ့ပဲ”
 ဟင်္သာက လက်ထဲကဂစ်တာကို နံရံမှာ လှမ်းမီထောင်
 ရင်း ..
 “မင်း မြတ်နိုး ကို ရေမလောင်းချင်ဘူးလား”
 “ဟာကွာ ..”
 “မလောင်းချင်ဘူးလား၊ ဒါဆိုလည်း ထားလိုက်တော့”
 ဟင်္သာ က ရုပ်တည်နဲ့ပြောတော့ ...
 “ဟာကွာ .. လောင်းချင်တာပေါ့ကွ”
 “ငါတို့ ခွင်ဆင်ပေးမယ်”
 “ဖြစ်ပါ့မလားကွ၊ ငါ့ကိုတွေ့တာနဲ့ မျက်နှာက ပျက်နေ
 တာ ..”

“ဟင်္သာ ပါကွာ”

ကိုထက် က ဟင်္သာ စကားကြောင့် ...

“အဖိုက အောက်ကနော်”

ဟင်္သာ ပြန်ချေပဖို့ ပါးစပ်မဟာခင် တင်သော် က ..

“အကျောပေးထားတာလေ”

မင်းနိုင် ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ...

“ကျောရရုံ ကြံတာပါကွာ”

ဟင်္သာ အနီးဆုံးမှာရှိနေတဲ့ မင်းနိုင် ကို လှမ်းထိုးတော့ မင်းနိုင် ထပြေးပါတယ်။

ကိုထက် က မိုးဆွေ ကို လှမ်းမေးသည်။

“မင်း အားပြီလား”

မိုးဆွေ ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“ဂျုတ်ပြီးပြီလေ”

“ဒါဆို ရေထဲဆင်းရအောင်”

တင်သော်က စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ ...

“ကျွန်တော် ငမန်းပါ”

ဟိုနေက အဖြစ်အပျက်ရဲ့စကားမို့ အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြ သည်။

“ကဲ .. ရယ်မနေနဲ့ .. ထ၊ အဝတ်အစားလဲ၊ မိုးဆွေ .. ပြန်လဲမနေနဲ့၊ ငါ့ဘောင်းဘီ ယူဝတ်”

“ဟာကွာ ..”

“အားနာလိုလား”

“အဆေးကြီးကတည်းက မပြောလို့ ..”

“ခွေးကောင် ..”

သူတို့ အဝတ်အစားလဲပြီး ရေထဲ ပြေးဆင်းကြသည်။

“တင်သော် .. ဟိုမှာ မင်းရဲ့ငမန်းမလေးတွေ”

ကိုထက် လှမ်းပြောတော့ ခူးခူး တို့ အုပ်စုထဲက ဝေသူ လှိုင်စီးနေကြတာကို တင်သော် လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

“ငါ သွားစလိုက်ဦးမယ်”

“စပဲစနော်၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက် မကျူးလွန်မိစေနဲ့”

တင်သော် က ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ...

“ငါက မိကျောင်းဖခင်သားပါ”

တင်သော် စကားကြောင့် ကိုထက် က ရယ်သည်။ တင်

သော် ရေနက်ဘက်ကနေ အလိုက်သင့်ကူးလာရင်း အရှိန်နဲ့ပြေး စင်လာတဲ့ လှိုင်စီးကြောင့် ကိုယ်ကိုအလှည့် ...

“ဟာ!... သွားပြီ”

တင်သော် ပြဿနာစတင်ပါပြီ။ ဟိုကောင်တွေရှိရာကို မြင်ကြည့်တော့ ဟိုကောင်တွေက ရေထဲမဆင်းသေးဘဲ အုန်းသီး

ဆိုင်မှာ အုန်းရည်သောက်နေကြသည်။

တင်သော် ထသွားလို့လည်း မဖြစ်။ လှိုင်စီးလုံးရဲ့ရိုက်ခတ်မှု

ကြောင့် ရေလှိုင်းရဲ့ဆွဲအားနဲ့ သူ့ရဲ့ဘောင်းဘီက မရှိတော့
ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီကို အတင်းဆွဲဆန်မိသည်။ သူ ရေထဲမှာ လမ်း
လျှောက်ရင်း ခါးလောက်အရောက်မှာ ရပ်လိုက်ရသည်။ ဆင်
သွားရင် ပြဿနာက ရှိသည်။

တင်သော် ဟိုကောင်တွေကို လက်ပြရင်း လှမ်းခေါ်တော့
ဟိုကောင်တွေက ဘာအတွေးပေါက်သည်မသိ၊ လက်ပြန်ပြကြ
သည်။

ဘယ်လိုလှမ်းခေါ်ရမှန်း မသိတဲ့ သူ့အဖြစ်က သောင်ပြင်မှာ
လွှတ်တဲ့ ခွေးတစ်ကောင်လို။ ခွေးဆိုရင်တောင်မှ ခပ်တည်တည်နဲ့
အမြီးလေး တနုနုနုနုနဲ့ ဖြတ်လျှောက်သွားလို့ ရသည်။

မထူးတော့တဲ့အခြေအနေမို့ မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ မျက်
မှန်းတန်းမိနေတဲ့ ဝေသူ တို့ လှိုင်းစီးနေတဲ့နေရာကို ကူးသွား
လိုက်ပါတယ်။

သူမတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တစ်လှည့် လေထိုးထား
တဲ့ သင်္ဘောကို စီးနေကြပါတယ်။ တင်သော် ရေထဲကနေ သူမတို့
လေသင်္ဘောပေါင်ကို လှမ်းဖက်တော့ ..

“ရှင် .. ရှင် .. ငမန်း”

ဝေသူ က ရုတ်တရက်မို့ အဲဒီလို အော်လိုက်မိသည်။
တင်သော် က စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ ...

“ဟိုလေ .. နားနဲ့မနာ၊ ဖဝါးနဲ့နာပြီး ကျွန်တော့်ကို ကူညီ

သိလား ..”

နန္ဒာ က သိပ်ယုံကြည်ပုံ မပေါ်။

“ရှင် ဘာလာရောတာလဲ”

“မနောက်ပါဘူးဗျာ”

“ကဲ .. ကျွန်မတို့က ဘာကူညီရမှာလဲ”

ဝေသူ စကားကြောင့် တင်သော် ခေါင်းကုတ်ရင်း ပြောရ
ခက်နေတာကြောင့် နန္ဒာ က ...

“ပြောမယ့်အရေး .. ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟိုလေ .. ခင်ဗျားတို့ တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော်”

နန္ဒာ က စိတ်မရှည်ပုံနဲ့ ...

“ကဲ .. ကိုငမန်း .. ရှင်ပြောဦးမှာလား၊ မပြောရင်လည်း
နေခဲ့တော့၊ ကျွန်မတို့ အပေါ်တက်တော့မှာ”

“ပြောပါ့မယ်ဗျာ၊ ဟိုမှာထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ယောက်ကို ဒီကိုလွှတ်ပေးပါလား”

ဝေသူ က တင်သော် ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“လူကိုများ အကျောကြီးနဲ့၊ ရှင့်ဘာသာ သွားခေါ်ပါလား”

“အေးလေ”

“ခေါ်လို့ မရလို့ပါဗျာ”

“ဘယ်လို ..”

ဝေသူ တို့က တင်သော် စကားကို နားမရှင်းတာကြောင့်

ပြန်မေးမိတော့ ...

- “မထူးပါဘူးဗျာ .. ထွက်တော့မပြေးနဲ့နော်”
- “ဘာလို့ ပြေးရမှာလဲ”
- “ကျွန်တော် လှိုင်းစီးရင်း ဘောင်းဘီကျွတ်သွားလို့”
- “အမလေး ..”
- “ရှင် .. ရှင် ...”

ဝေသူ တို့ မျက်နှာတွေ ရဲခနဲ။ သူမတို့မျက်လုံးကလည်း ယောင်ပြီး တင်သော် ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကို မရဲတရဲကြည့် မိတော့ ...

- “ခင် .. ခင်ဗျားတို့ ဘာကြည့်တာလဲ”
- “မကြည့်ပါဘူး”
- “လုပ်ပါဗျာ .. ကျွန်တော် ချမ်းလာပြီ”
- “အင်း .. အင်း .. ပြောပေးမယ်နော်”

ဝေသူ တို့ တစ်ချိုးတည်း ထပြေးပါတော့သည်။

တင်သော် ရေထဲကနေ သူမတို့ ပြောမပြောကို လှမ်းကြည့် နေမိသည်။

ဝေသူ နဲ့ နန္ဒာ ဟင်္သာ တို့ ရှေ့ကကျော်သွားတော့ တင်သော် ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်ရင်း ...

“သွားပါပြီ”

ဝေသူ နဲ့ နန္ဒာ လည်း ကျော်သွားပြီးမှ နှစ်ယောက်စလုံး

ပြိုင်တူ မရည်ရွယ်ဘဲ ရပ်လိုက်မိကာ ...

- “နင်သွားပြောလေ”
  - “ဟာ !.. ငါမပြောရဲဘူး၊ နင်ပြော ..”
  - “လာဟာ .. မပြောတော့ဘူး၊ သူ့ကိစ္စ သူ့ရှင်းလိမ့်မယ်”
- နန္ဒာ စကားကြောင့် ဝေသူ က ...

“ဟယ် .. မကောင်းပါဘူးဟယ်၊ ဟိုက ဒုက္ခရောက်နေ တာ၊ လာဟာ .. နှစ်ယောက်စလုံး ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး သွားပြောရအောင်”

“ဒါဆိုလည်း နင် ရှေ့ကသွား ..”

ဝေသူ က ရှေ့ကသွားတော့ နန္ဒာ က နောက်ကလိုက်သည်။ ဟင်္သာ သူတို့ဆီ တည့်တည့်လျှောက်လာတဲ့ ဝေသူ နဲ့ နန္ဒာ ကိုမြင်တော့ ဟိုကောင် တင်သော် မဟုတ်ကဟုတ်ကလုပ်လို့ လာတိုင်တယ်ထင်ပြီး ...

“ဘာပြဿနာတက်ကြလို့လဲဟင်၊ ဒီကောင်ကွာ ..”

ဝေသူ ပြောရခက်နေရင်း ...

“ဘာမှပြဿနာမတက်ဘူး၊ ပြဿနာတက်နေတာက ရှင် တို့လူ ..”

“ဗျာ!...”

ဝေသူ စကားကြောင့် အူလည်လည်နဲ့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

“ဘယ်လို ...”

ကိုထက် နားမလည်နိုင်စွာမေးတော့ နန္ဒာ က ပြောချင်စေ နဲ့ ...

“ရှင်လူ အောက်ပိုင်းမရှိတော့ဘူး”

မင်းနိုင် က နန္ဒာ စကားကြောင့် ...

“ဟာ .. ငါးပူတင်းထွတ်သွားလို့လား”

“မင်းနိုင် .. ငါးပူတင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါးမန်းပဲ ဖြစ်မယ်”

မိုးဆွေ ကလည်း ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ...

“အောက်ပိုင်းဆိုတော့ ဘယ်ထိပါသွားလဲ”

ဝေသူ တို့မျက်နှာ ဘယ်မှာချထားရမှန်း မသိအောင် အခက် တွေနေရင်း ...

“အဲဒါ ရှင်လူရှင် ပြန်မေးကြည့်၊ ကဲ .. သွားပြီ”

နန္ဒာ လက်ကို ဆွဲပြီးထွက်သွားတော့ တစ်အုပ်စုလုံး ဝန်းခနဲ ထကာ တင်သော် ရှိရာကို ပြေးကြသည်။

တင်သော် အခုမှ စိတ်အေးသွားရပါသည်။ အရင်ဆုံးရောက် လာတဲ့ မိုးဆွေ က ...

“ဟေ့ကောင် .. အောက်ပိုင်း မရှိတော့ဘူးဆို”

“မင်းကို ငါးပူတင်းထွတ်သွားတာလား”

“ဟာ .. ဘယ်က အောက်ပိုင်းမရှိရမှာလဲ”

တင်သော် စကားကြောင့် ကိုထက် က ...

“ငါတို့ကို ဟိုဟာမလေးတွေ ပြောသွားတာ”

တင်သော် စပ်ပြီးပြီးနဲ့ ...

“အောက်ပိုင်းမရှိတာတော့ မရှိတာပဲ၊ ဟို .. လှိုင်းစီးရင်း ဆောင်းဘီကချောင်နေတော့ လှိုင်းနဲ့ပါသွားတာ”

တင်သော် စကားကြောင့် အားလုံး ပိုင်းရယ်မိကြသည်။

နောက်တော့ မင်းနိုင် ဘန်ဂလိုဆီ ပြန်ပြေးကာ ဆောင်းဘီ အစ်ထည် သွားယူလာရပါသည်။

* အစဉ်အလာအရ ဒါဟာ မင်္ဂလာညပါပဲ။
 ရေစက်တွေ မင်းအပေါ် ခုန်ချ ..
 အဲဒီလိုကြုံခွင့်ရဖို့ ငါ ရင်ခုန်မိဖူးတယ် ..။

* တစ်နေ့တော့ လွမ်းရမယ်ဆိုတာ သိလည်း
 ဒီနေ့အထိတော့ သည်းသည်းမည်းမည်း ချစ်နေဆဲပါပဲ။

* ဒီကမ်းခြေမှာ ပိတောက်တွေ မပွင့်လည်း
 ပိုရင်ထဲမှာ ပိတောက်တွေ ပွင့်နေတယ် ..။
 ထားပါလေ .. မင်းလိုပါပဲ ..
 သင်္ကြန်မှာ ရင်မခုန်ချင်တဲ့ပန်းက
 ဖာတ်လမ်းဖြတ်ပြီး ပြောပေမယ့်
 မင်းမရှိလည်း ..
 အင်္ဂါရောင်အလွမ်းများနဲ့ ..
 အင်္ဂါရောင် အခမ်းအနားကို စကြ ..။

စာကြည့်သောက်ကြ ပျော်ကြပါးကြရင်း ဟိုတယ်က ကျွေး
 သမျှ အစားအစာနဲ့ တိုက်သမျှ အချို့ရည်တွေသောက်ပြီး ဆီးက
 နှစ်လာတာကြောင့် အန်တီစုစု တျိုင်းလက်သွားပြီးအပြန်မှာ မောင်
 ကျကျနေရာကိုအရောက် မလှမ်းမကမ်းက စကားပြောသံသဲ့သဲ့
 ကြောင့် နားစွင့်မိပါသည်။

“ကျားကြီး .. ငါ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း မလွဲစေနဲ့နော်၊
 အောင်မလေးက သရဲဆိုပြီး လန့်သွားအောင် မင်းလုပ်၊ ငါက
 ညီဘက်တစ်ခြမ်းကို အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ထားမယ်”

“မင်းက ဘယ်နှစ်မှာရှိဆို ကောင်မလေးကို လွတ်လိုက်မှာ
 ပဲ”

“ကိုးနာရီတိတိ .. မင်း ရေစပ်မှာစောင့်နေ၊ ကောင်မလေး
 အနက်ရောင်ဝမ်းဆက်နဲ့ လာလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါကွာ ..”

အန်တီစုစု ဒါ ဟိုခေါင်းဖြူရဲ့လူတွေမှန်း သိလိုက်တာကြောင့်
သေချာနားထောင်ကြည့်မိတော့ သူတို့ ခူးခူး ကို သရဲခြောက်နို့
အစီအစဉ်ဆွဲနေတာမှန်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

ကျားကြီး နဲ့ ဆင်ကြီး လည်း တိုးတိုးပြောပြီး လူစုခွဲလိုက်ပါ
သည်။ အန်တီစုစု မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ပြုံးလိုက်သည်။ တွေ့ကြသေး
တာပေါ့လို့ ...။

အမှန်က ဆင်ကြီး က ဟာသံာ ကို ကမ်းခြေက ပ,ထုတ်
မယ်။ ကျားကြီး က ကောင်မလေးကို သရဲခြောက်၊ ကောင်မလေး
က လန်ပြီး ဟာသံာ ကို ပြေးဖက်၊ ဒီလို အစီအစဉ်ဆွဲထားကြ
တာပါ။

ဇာတ်ညွှန်းဆရာကြီးက သဲသဲ လေ။ သူတို့ဆရာရဲ့ ကြင်ရာ
တော်။

အန်တီစုစု ပွဲခင်းထဲရောက်တော့ အများနည်းတူ ဟေးဟေး
ဟားဟားနဲ့ အတူလိုက်ပျော်ရင်း ခူးခူး ကို မျက်ခြေမပြတ်
လိုက်ကြည့်သည်။

သူ့မြေးအကြီးကောင် ကဲကဲ ကို မှာစရာရှိတာ မှာထားလိုက်
သည်။ သူ့မြေးတွေကလည်း စိတ်ချရပါသည်။ တအောင်ကြာ
တော့ ခူးခူး ဆီ ဖုန်းဝင်လာခြင်းနဲ့အတူ အန်တီစုစု ပျောက်သွား
တာ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြ ...။

ခူးခူး ဖုန်းမြည်သံကြောင့် နားထောင်လိုက်တော့ ...

“ဟလို.. နွေတန်ခူး လား၊ ဟို .. ကမ်းခြေဘက် ထွက်
ထွက်ရမလား၊ ကျွန်တော် ပြောစရာလေး ရှိလို့ပါ”

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

ခူးခူး အသံကြောင့် မိန်း က လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“ဘယ်သူလဲ ..”

ခူးခူး က လက်ကာပြီး ဖုန်းကိုဆက်နားထောင်တော့ တစ်
...

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူပါ”

“ရှင် ...”

“ခင်ဗျား ထွက်လာမယ် မဟုတ်လား”

ခူးခူး သက်ပြင်းချရင်း ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်မယ့်လူဆိုတော့
...

“အင်းလေ .. ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့မယ်”

ခူးခူး ဟိုတယ်ထဲကထွက်လာပြီး သောင်ပြင်အစပ်ရောက်
... ကလေးငိုသံကြားရတာကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် .. သမီး”

ခပ်လှမ်းလှမ်း သံသောင်ပြင်ရဲ့ မှောင်ရိပ်ကျကျနေရာမှာ
... လေးမလေးတစ်ယောက် ငိုနေတာကြောင့် သူမ ခပ်မြန်မြန်
... သက်ပြီး ကလေးမလေးဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ သမီး”

“ဟီး .. ချော်လဲသွားလို့ .. နာတယ်”
ကလေးမလေးရဲ့စကားကြောင့် ခူးခူး စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ထူပေးတော့ ....

“အား!... နာတယ်”

“သမီးရဲ့ အပေးနဲ့အမေရော ..”

ကလေးမလေးက ဆက်ငိုနေရင်းနဲ့ ...

“ဖွားစပ်စု နဲ့ လာတာ၊ အီး .. နာတယ်”

ကလေးမလေးစကားကြောင့် သူတို့နဲ့အတူ ကားပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ အန်တီစုစု ရဲ့ မြေးသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်မှန် သိလိုက်ပါတယ်။

“ကဲ .. မမ သမီးကိုချီပြီး အန်တီစုစု ကို လိုက်ရှာပေးမယ် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

ခူးခူး သူနဲ့ ချိန်းထားတဲ့လူကိုလည်း သတိမရတော့ဘဲ ဟိုတယ်ထဲပြန်ဝင်ကာ အန်တီစုစု ကို လိုက်ရှာနေသည်။

ကျားကြီး သူ့မျက်နှာကို ဆေးမည်းတွေ သုတ်၊ မျက်လုံးမှာ ထုံးကွင်းနှစ်ကွင်းဝိုင်းပြီး ကုပ်ချောင်းချောင်းနဲ့ လရောင်မလင်း တလင်းရှိနေတဲ့ သံသောင်ပြင်မှာ ခူးခူး ကို လိုက်ရှာနေပါတယ်။

သောင်ပြင်မှာ ဘယ်သူမှမရှိ။ ဟိုးခပ်ဝေးဝေးက မီးပုံပွဲက ကာရာအိုကေဆိုနေကြတဲ့အသံတွေကို တစ်ချက်တစ်ချက် ကြား

ပေါ့တယ်။

“ဟော .. ဟိုမှာ”

ရေစပ်မှာ ကျောပေးပြီး ပင်လယ်ကို ကြည့်နေသူတစ် ယောက်။ ဆင်ကြီး ပြောတဲ့ အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားတယ်ဆို တော့ ခူးခူး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်မည်။

ဟုတ်ပါတယ် .. ဆံပင်တွေက လွင့်လို့။

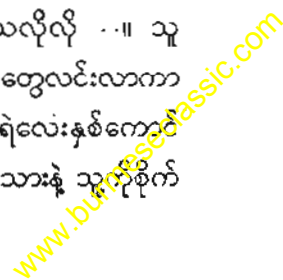
ကျားကြီး သူမနားကို မသိမသာကပ်သွားရင်း အနားနား အရက်မှာ ကောင်မလေးပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။ ကောင် မလေးက ရုတ်တရက်လှည့်အကြည့် ...

“အောင်မလေးဗျ .. သရဲ ..”

ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရတဲ့ သရဲမျက်နှာကြီးကြောင့် ကျားကြီး အစ်ချိုးတည်း ထွက်ပြေးပါတော့တယ်။ သူ ဦးတည်ရာမဲ့ပြေးနေ နင်း သဲသောင်ပြင်ရဲ့အဆုံးမှာ သဲကမူမိုမိုလေးကို ခလုတ်တိုက်ပြီး အစ်ထိုးလဲအကျမှာ နောက်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်တော့ ဘာမှမတွေ့။

“တော်ပါသေးရဲ့ ..”

ကြောက်စိတ်က နည်းနည်းပြေသွားပြီး အမောဖြေနေစဉ်မှာ နေ့ရောက် သဲကမူကုန်းလေးက လှုပ်ရှားလာသလိုလို ..။ သူ မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ကြည့်နေတုန်း သဲထဲက မီးတွေလင်းလာကာ သဲကမူကုန်းလေးနှစ်ခုက လူးလွန်လာပြီး သရဲလေးနှစ်ကောင် သူတန်းလန်းနဲ့ မျက်နှာမှာ မီးရောင်တွေအဖွေးသားနဲ့ သူ့ကိုစိုက်

ကြည့်နေတာကို မြင်လိုက်ရတော့ ...

“အောင်မလေးဗျ .. သ .. ရဲ ..”

အော်လည်းအော် တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးပါတော့သည့် သရဲလေးနှစ်ကောင်က သဲထဲက ဓာတ်မီးတွေကို ပြန်ထုတ်ကာ သရဲမျက်နှာဖုံးတွေချွတ်ကာ တဟားဟား ရယ်နေကြပါတယ်။

“ပြေးပြီလား ..”

အန်တီစုမှ က ဝတ်ရုံမည်းကြီး တကားကား၊ လက်ဆံပင်အတုနဲ့ သရဲမျက်နှာဖုံးကို ကိုင်ပြီး မေးတော့ သူ့နှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကံကံ နဲ့ ဂျဲဂျဲ က ...

“ပြေးတာ တန်းနေတာပဲ ဘွား”

ဘွားစပ်စု က ရယ်သည်။

“ဘာရမလဲ၊ စပ်စပ်စုစု စပ်စုတဲ့ .. မှတ်ထား၊ ကံပွဲခင်းပြန်ရအောင်၊ ကံကံ ဟိုကောင်မလေးကိုထိန်းထားတာ ရင် အလိမ်ပေါ်သွားလိမ့်မယ်”

ဘွားစပ်စု နဲ့ သူ့မြေးနှစ်ယောက် မှောင်ထဲမှာ ပျောက်သွားကြပါတယ်။

ဟင်္သာ လည်း ခုနက ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အစ်ကိုကို လူတစ်ယောက် ကမ်းခြေမှာစောင့်နေတယ်လို့ လာကြောင့် ဘယ်သူမှန်းမသိတာနဲ့ ကမ်းခြေဘက်ကိုအလာ၊ သူ့လို အော်ပြီးပြေးလာတဲ့လူနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့တော့ ...

“ဟေ့လူ .. ဘယ်မလဲ သရဲ .. ဟင်”

မျက်နှာပုံဆိုးပန်းဆိုးနဲ့လူက သရဲလိုအော်ပြီး ပြေးလာပေမယ့် သူ့မျက်နှာ လုပ်ထားပုံက သရဲထက်တောင် ကြောက်စရာကောင်းနေပါသေးတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကမ်းခြေမှာ ..”

“ခင်ဗျားက သရဲကိုကြောက်တယ်”

ဟိုလူက အမောဆိုနေရင်း ...

“ဟာ .. ကြောက်တာပေါ့ဗျ”

ဟင်္သာ က နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားကို သရဲမြင်ရင် သရဲကတောင် ထွက်ပြေးသွားဦးမယ်”

“ဗျာ!...”

“ဘယ်လိုလူမှန်း မသိဘူး”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ပြောပြီး ထွက်သွားတော့ ကျားကြီးက အခုမှ သတိရကာ သူ့မျက်နှာသူ ပြန်စမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“သွားပြီ ..”

ကိုထက် က ကိုကြီးသန်း ကို သေချာမှာနေပါသည်။

“ကွက်တိနော် ကိုကြီးသန်း”

“စိတ်ချပါ မောင်ထက် ရာ .. ကိုကြီးသန်း ပါကွ၊ မင်း ပြောတဲ့ ဆယ့်နှစ်နာရီ ဒေါင်ဆိုတာနဲ့ မီးပိတ်လိုက်မယ်၊ ငါ့ကောင် ဝင်းစိုး ကို သေချာမှာပြီးသား၊ ဟိုကောင် မိုးဆွေ ကိုသာ မြန်မြန် ရေလောင်းခိုင်း၊ မီးက ခဏပဲပိတ်ထားလို့ရမှာ”

ကိုကြီးသန်း စကားကြောင့် ကိုကြီးစိုး ကလည်း ...

“ပိပိရီရီလုပ်နော် .. တော်ကြာ တလွဲတချော်တွေ ဖြစ်နေဦး မယ်၊ မိုးဆွေ .. ရေလောင်းပြီးတာနဲ့ ခွက်ကို အပင်တွေကြားထဲ လှင့်ပစ်လိုက် ..”

မိုးဆွေ က ပြုံးစိစိနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။ ကိုကြီးသန်း က လည်း သူ့အကြံနဲ့သူပါ။ မီးပိတ်တာနဲ့ သူလည်း ဖြူလေး ကို သွားလောင်းမယ်ပေါ့။ သူ့အတွေးနဲ့သူ ကျိတ်ပျော်နေပါသည်။

“ဟော .. ဂျာကြီး ဘာပြောနေလဲ မသိဘူး၊ နားထောင် ခဲ့”

ကိုကြီးစိုး စကားကြောင့် ဂျာကြီးဆီ သူတို့ အာရုံစောက်သွား ပါသည်။ မဖြူ ကတော့ ဘွားစပ်စု နဲ့ စကားပြောနေပါတယ်။ နှစ်ယောက်သား ဘာတွေသဘောကျနေမှန်း မသိ၊ ရယ်လို့ မော ခဲ့ပါ။

ဂျာကြီးက မိုက်ကရီဖုန်းကိုင်ပြီး အခုလိုပြောနေပါတယ်။

“များမကြာမီ စက္ကန့်ပိုင်းအလိုမှာ သင်္ကြန်ကာလကို ရောက် ခဲ့ပါတော့မယ်၊ ဆယ့်နှစ်နာရီ ဒေါင်ခနဲထိုးပြီးဆိုတာနဲ့ ကိုယ် ခင်မင်ရာ ခင်မင်တဲ့သူအချင်းချင်း ရေလောင်းလို့ရပါပြီ”

ဂျာကြီး ပြောပြီးပြီးချင်း သင်္ကြန်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို မြူးမြူး ဩကြွ ကြွားလိုက်ရပါတယ်။ နောက်တံ့မိနစ်ဆို သင်္ကြန် ဆောက်ပြီမို့ အမှတ်စဉ် သံပြိုင်ရွတ်သံတွေ ကြားနေရပါတယ်။ အသံ က မိုးဆွေ ကို အသာလက်ကုတ်ပြီး ခေါ်သွားပါတယ်။

အမှတ်စဉ် သုညအဆုံးမှာ ...

“ဟာ!...”

“မီးပြတ်ပြီ ..”

မြတ်နိုး မီးပျက်ပျက်ခြင်း သိပ်မကြာခင်မှာ သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို တစ်မိနစ်မိနစ်ကျလာတဲ့ ရေရဲ့အထိအတွေ့ကြောင့် အံ့ဩသွားပါ တယ်။

ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်းလည်း မသိလိုက်။ ရေစက်တွေအသံနဲ့
သက်ပြင်းချသံ ကြားရပါတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခုခု လွှင့်ပစ်လိုက်
တဲ့ အသံ၊ လဲပြိုသံတွေကြားရပြီး မီးက ရုတ်တရက် ပြန်လင်း
ပါတယ်။

“ဟယ် .. နင့်ကို ဘယ်သူ ရေလောင်းသွားတာလဲ”

သူမ ဘေးမှာရှိနေတဲ့ ခူးခူး တောင် မသိလိုက်ပါ။ မိနိုး
ခေါင်းခါပြရင်း ...

“မသိဘူးဟဲ့”

ခူးခူး နဲ့ မိနိုး ဟိုအုပ်စုကို လှမ်းကြည့်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းနဲ့
သူတို့အချင်းချင်း အုပ်စုဖွဲ့ စကားပြောနေကြတာတွေ့ရပြီး ခူး
ဆီက ...

“ဟယ်တေ့နံ ..”

တအံ့တဩအသံနဲ့ အကြည့်ကြောင့် သူတို့ စန္ဒီ ရှိရာက
လှမ်းကြည့်တော့ ...

ဘွားစု က ပက်လက်ကလေး လဲကျနေသည်။ သူမ တစ်
ကိုယ်လုံးမှာလည်း ရေတွေရွှဲစိုလို့။ သူမကို သုံးပွင့်ဆိုင် ပိုင်းထဲ
သလိုဖြစ်နေပြီး ခွက်တစ်ခုစီနဲ့ လဲကျနေတဲ့ လူသုံးယောက်က
မကျေမနပ် ကြည့်နေပါတယ်။

အကြံတူညွှန်တူ ကိုကြီးစိုး၊ ကိုကြီးသန်း နဲ့ ဂျာကြီးတို့က
ခွက်လေးတွေကိုင်ရင်း လဲနေရာမှ သွားအဖြဲသားလေးတွေနဲ့

မဖြူ ကတော့ မီးပျက်ပျက်ချင်း မီးချိန်းဖို့ ဟိုတယ်ဘက်
ကိုအသွား၊ လဲပြိုသံတွေကြောင့် ရပ်နေမိရာက မီးပြန်လာတော့
အန်တီစပ်စု ကို သူမ ထင်ပြီး ရေပိုင်းလောင်းကြရင်း အချင်းချင်း
တိုက်မိကာ လဲပြိုနေကြတဲ့ ကိုကြီးသန်း တို့နဲ့ အန်တီစု ကိုကြည့်
ပြီး အဖြစ်မှန်ကိုရိပ်မိကာ ကျိတ်ရယ်မိသည်။

မိနိုး တစ်ယောက်ကတော့ မရယ်နိုင်ပါ။ ခုနက ရေစက်တွေ
ရဲ့ အထိအတွေ့ကြောင့် သူမ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေပါတယ်။
သက်ပြင်းချသံတစ်ခု ...။

မိုးဆွေ ရင်ထဲမှာလည်း ကျေနပ်ပီတိလိုလို။ ဟင်္သာ က
မီးလင်းမှ ခူးခူး ကို ရေသွားလောင်းပါတယ်။ ကိုထက် တို့နဲ့
အတူပေါ့။

မိနိုး ဇဝေဝေါနဲ့ မိုးဆွေ ရှိရာကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ မြတ်နိုးသူရယ်.. ချစ်မိုးရွေ့ခဲ့တယ်.. ဘုံကြီးပျက်.. ”

တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ရပ်တန့်သွားတဲ့အသံက ဟင်္သာ ရဲ့အသံ မှန်း သိပါသည်။ တစ်ယောက်ယောက်က ဟင်္သာ ကို ပါးစပ် လှမ်းပိတ်လိုက်ပုံ ရသည်။ အသံတွေက မသံမကွဲ။ မြတ်နိုး ပြုံးရမလို၊ စိတ်ဆိုးရမလိုလိုနှင့်...။

အိပ်မရတဲ့အခါ အိပ်ရာထဲမှာ လူးလိမ့်နေရတဲ့ခံစားမှုက အဆိုးဆုံး။ ဒါကြောင့် သူမ အိပ်ခန်းထဲက အသာထွက်လာ တော့ ...

“ဟောတော့ ..”

သူမထက်စောစီးစွာ ဝရန်တာကို ရောက်နေသူက ခူးခူး။

ခူးခူး က လှည့်ကြည့်ပြီး သူမ အသံကြောင့် ပြုံးရင်း ...

“နင်လည်း အိပ်မရဘူး ထင်တယ်”

နာရီကိုကြည့်တော့ မနက်လေးနာရီထိုးနေပါပြီ။

ဟင်္သာ တို့လည်း အိပ်မရလို့ ထင်ပါရဲ့၊ စကားပြောသံတွေ ကြားနေရသည်။

“လမ်းလျှောက်ထွက်ရအောင်ဟာ ..”

“ဟာ .. ရေပက်မှာပေါ့”

သူမ စကားကြောင့် ခူးခူး က သဘောကျစွာရယ်ရင်း...

“မိုးတောင်မလင်းသေးဘူး၊ ဘယ်သူက ရေပက်မှာလဲ”

“ဒါဆို မိုးချုပ်နေတာတောင် ငါ့ကို ဘယ်သူက ရေလောင်း သွားတာလဲ”

ခူးခူး က ရယ်သည်။

“ချောင်းသာသင်္ကြန်အတွက် ဉာဏ်စမ်းမေးခွန်းနဲ့ လာတိုး နေတယ်၊ လာဟာ ..”

ခူးခူး က သူမလက်ကိုဆွဲရင်း ပြောတော့ ...

“နေပါဦးဟာ .. မျက်နှာလေးဘာလေးသစ်ပြီးမှ လိုက်ခဲ့ နယ်”

“အေး .. အဲဒါဆို လိုက်ခဲ့၊ ငါ သောင်ပြင်မှာ စောင့်နေ နယ်၊ မြန်မြန်လာနော် ..”

“အေးပါဟဲ့၊ ဟဲ့ .. အဝေးကြီး သွားမနေနဲ့ဦး”

ခူးခူး ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ခူးခူး ထွက်သွား တာမြင်တော့ ကိုထက် က ...

“ဟေ့ကောင် .. ဟိုကောင်မလေး ထွက်သွားပြီ၊ တွေ့လား၊

လိုက်ရေလောင်းကွာ”

“ဟာကွာ .. စောစောစီးစီး ..”

တင်သော် နဲ့ မင်းနိုင် ကတော့ သောက်ထားတဲ့အရိပ်နဲ့
ဘေးမှာ ခွေခွေလေး မှောက်နေပါပြီ။

“ဟာ .. သင်္ကြန်ပထမဦးဆုံးရက်ပဲ.. မှတ်မှတ်ရရကွာ
မင်းပဲ စိတ်ဝင်စားစရာလေးဆို ..”

ကိုထက် စကားကြောင့် ဟင်္သာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားမိသည်။

“အေးကွာ .. လိုက်လောင်းမယ်”

ပြောလည်းပြော ချက်ချင်း သူမနောက်ကို ပြေးလိုက်သွား
သည်။

မနက်ခင်းအလင်းက မပီပိုးတဝါး ..။ ဟိုတယ်ရဲ့မီးအလင်း
က သောင်ပြင်ကို ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။ မနက်ခင်းရဲ့ပင်လယ်
က အိပ်ရေးဝနေဟန် ..။

ပြီးတော့ သူ့ကိုကျောပေးပြီး ပင်လယ်ကိုငေးကြည့်နေတဲ့
ခူးခူး။ ထဘီအောက်နားစက လေတိုက်တိုင်း တလွင့်လွင့်။

“အဟမ်း ..”

“အောင်မလေး”

ရုတ်တရက်မို့ ခူးခူး လန့်သွားပြီး ဟင်္သာ ကို မျက်စောင်း
ထိုးသည်။

“ခင်ဗျား .. အေးလား”

“ဘာပြောတယ်”

ခူးခူး ဒေါသဖြစ်ပုံလေးနဲ့ပြောတော့ ဟင်္သာ ရယ်ချင်ချင်နဲ့
မင်းကုတ်မိရင်း ..

“ဟို .. သင်္ကြန်မနက်မှာ ထူးထူးခြားခြား ခင်ဗျားကို ရေ
သောင်းချင်လို့ ..”

“အမယ် .. လောင်းရဲ့ လောင်းကြည့်ပါလား”

“ဪ .. သဘောတူတယ်ပေါ့”

ခူးခူး မျက်စောင်းထိုးတော့ ဟင်္သာ သူမကို ပြုံးစိစိနဲ့ကြည့်
သည်။ ခူးခူး က ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်မိပါသည်။

မလောင်းနဲ့လို့လည်း ပြောလို့ မဖြစ်။ သင်္ကြန်ပဲလေ၊ သူမ
ကြိတ်တစ်ခု ရလိုက်မိပါသည်။

“ရှင် ဒီနေရာကနေ ရှေ့ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်း၊ နောက်ခြေ
ထမ်း ဆယ်လှမ်း လှမ်းလို့ရမယ်၊ ဝိုပြီးလှမ်းခွင့် မရှိဘူး၊ အဲဒါဆို
သောင်းလို့ရတယ်”

“ဟာဗျာ .. ဒါ ခင်ဗျားသက်သက်ညစ်တာပဲ”

ဟင်္သာ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ပြောတော့ ခူးခူး က ညစ်ကျယ်ကျယ်အပြုံး
မေးနဲ့ ဘယ်လိုလဲဆိုပြီး မျက်ခုံးပင့်ပြသည်။

ဟင်္သာ မျက်လုံးရွှေကစားရင်း စဉ်းစားမိသည်။ အနီးအနား
မှာ သဲနဲ့ရေပဲ ရှိသည်။ ရှေ့ဆယ်လှမ်းလျှောက်ပြီး လက်ခုပ်နဲ့

ရေသယ်ပြီး ပြန်ပြေးလာရင်လည်း လမ်းမှာကျတာနဲ့ ရေကန်

မည်။ အင်္ကျီကို ချွတ်၊ ရေဆွတ်ပြီး ညှစ်ချရမလား၊ ဒါလည်းမဖြေနိုင် ..။

“ဟော ..”

ဟင်္သာ မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။ ခူးခူး က ဘာဖြစ်တာလဲဆိုပြီး လှမ်းကြည့်တော့ ခဏဆိုပြီး လက်ကာပြကာ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်း မပြည့်ခင် သဲထဲမြုပ်နေတဲ့ အပေါက်ဖောက်ထားတဲ့ အုန်းသီးကို ကောက်ယူလိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့ နောက်ပြန်ဆုတ်ကာ ပင်လယ်ဘက်ကိုပြေးဆင်းပြီး အုန်းသီးထဲကို ရေထည့် သယ်လာတော့ ခူးခူး က သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ရှင် တော်တော် လူလည်ကျတာပဲ”

ဟင်္သာ က အုန်းသီးထဲကရေတွေနဲ့ သူမ ပခုံးထက်ကနေ ဖြည်းဖြည်းချင်း လောင်းလိုက်သည်။

“သမ္မာအာဇီဝ .. အဲလေ .. သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ် မြတ်တွေက စီစဉ်ပေးတာပါ၊ ဘယ်လောက် ကျက်သရေရှိလဲ၊ အုန်းသီးရယ် .. သင်္ကြန်ရယ် .. ချောင်းသာရယ် .. ဘယ်လောက်လိုက်ဖက်လဲ၊ အဲ .. ကျန်သေးတယ်၊ ခင်ဗျားရယ် .. ကျွန်တော်ရယ် ..”

“ရှင်နော် ..”

ခူးခူး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ပြေးထွက်လာတော့ ...

“ဟဲ့ .. ငါ့ကိုလည်း တိုက်မိပါဦးမယ်”

“ဟာ .. နင်ကလဲ ..”

“ဟဲ့ .. လမ်းလျှောက်မယ်ဆို၊ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး၊ စောစောစီးစီးကြီး ..”

မိန်း ဘာမှန်းမသိဘဲ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ခူးခူး ကို လိုက်ကြည့်ရင်း မလှမ်းမကမ်းမှာ ပြုံးစိမ်းနဲ့ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ဟင်္သာတို့ လှမ်းမြင်တော့မှ အဖြစ်မှန်ကို ရိပ်မိသွားပါတယ်။

“ဪ .. ဒါကြောင့်ကိုး ..”

မဝယ်ဘဲ ဈေးလျှောက်ဆစ်နေတော့ ကိုသန်းဦး အဲဒီလူထဲ
အမြင်ကပ်လာပါတယ်။

လူဆိုးစိုလ်လိုလို၊ မုဆိုးဖိုလိုလိုနဲ့ ...။

ဦးထက်ဝေ ကတော့ မသိ။ ငါးခြောက်တစ်တွဲကို လှမ်း
ကြည့်ရင်း ...

“ငါးဆိုတာ လှတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စားမှ ကောင်းတာ
ဗျ”

ဦးထက်ဝေ စကားကြောင့် ကိုသန်းဦး အမြင်ကပ်လှစွာ...

“ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားစားချင်တဲ့ငါးကို ကိုယ့်ဘာသာ ဖမ်း
ပေါ့ဗျာ”

ဦးထက်ဝေ ကလည်း အဟုတ်ထင်စွာ ...

“ဘယ်လိုဖမ်းရမှာလဲ”

ကိုသန်းဦး က ပို့မယ့်ပို့ ဆိပ်ကမ်းရောက်အောင် ပို့ချင်တာ
ကြောင့် ...

“လွယ်လွယ်လေး .. ခုံတစ်လုံး ယူ၊ ပင်လယ်ထဲ ဆင်း၊
နီတို ရေမမြုပ်တမြုပ်နေရာမှာ ထားပြီး ထိုင်၊ ကိုင်းတံနဲ့မျှား...”

“ဟာ .. ဟုတ်လို့လား၊ လှိုင်းက ဒီလောက်ပြင်းတာ...”

“ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်၊ ခင်ဗျားကလဲ ..၊ လှိုင်း
ကြောင့် ငါးတွေက ကမ်းခြေဘက်ကို ပိုတောင်လာသေးတယ်”

“တကယ် ..”

“မယ့်ရင် လုပ်ကြည့်ပေါ့ဗျာ”

“အိုကေ ..”

ဦးထက်ဝေ ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်ထွက်သွားသလို ကိုသန်းဦး
ထလည်း ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ကျန်ခဲ့ပါတယ်။

“တကယ့်ဂေါက် ..”

ဦးထက်ဝေ သူ့တပည့်တိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင် ကျားကြီး နဲ့
ဆင်ကြီး ကို ငါးမျှားတံ ရှာခိုင်းပါတယ်။

ကျားနဲ့ဆင်ကလည်း ဆရာစကားဆို တသဝေမတိမ်းပါပဲ။
ဘကယ်ရှာပေးပါတယ်။

ဦးထက်ဝေ တိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်ရှာပေးတဲ့ နိုင်ငံခြားဖြစ်
ငါးမျှားတံကို ကိုင်၊ ခုံရှည်တစ်လုံးဆွဲပြီး လူရှင်းတဲ့ဘက်မှာ

ပင်လယ်ထဲ ခုံခင်းကာ ငါးမျှားပါတော့တယ်။

သဲသဲ ဦးထက်ဝေ ကို မိတွေ့တာကြောင့် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းလေးကို မေးကြည့်တော့ ခုံတစ်လုံး၊ ငါးမျှားတံတစ်ချောင်း ပင်လယ်ထဲ ဆင်းသွားသည်တဲ့။

သဲသဲ ကမ်းခြေဘက်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။

ဦးထက်ဝေ ကို လိုက်ရှာတော့ .. တွေ့ပါပြီ။

ပင်လယ်ကို ခုံခုပြီး ငါးမျှားနေတဲ့ ဦးထက်ဝေ။ သူ့တပည့်နှစ်ဦးက သူ့နောက်မှာ ဘယ်တစ်ဖက် .. ညာတစ်ဖက်။

သဲသဲ ရေထဲအထိ ဆင်းလာရင်း ..

“ဦးထက် .. ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဦးထက် က လှိုင်းအရှိန်ကြောင့် မျက်နှာအထိ လာရိုက်နေရေတွေကို သပ်ချရင်း ...

“ငါးမျှားနေတာလေ”

သဲသဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ...

“ဒီလိုမျှားရတယ်လို့ ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဈေးသည်လေ ..”

“ဟာ .. မဟုတ်တာ ..”

“ဟုတ်မှာပါ”

“ဟာ .. လူတွေမြင်ရင် ဦးထက် ကို အရူးလို့ ပြောလိမ့်မယ်၊ လာ .. လာ”

သဲသဲ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဦးထက် ကို အတင်းဆွဲခေါ်လာတော့

ဒါတောင် ဦးထက် က သူ့တပည့်နှစ်ယောက်ကို ...

“ကျားကြီး နဲ့ ဆင်ကြီး.. နောက်နေကျရင် ငါးပေါတဲ့နေရာ ..”

“စိတ်ချ ဆရာကြီး”

အဲဒီလို ဦးထက်ဝေ။

မျိုးရိုးကို ကမ်းပါးတွင်မယ့် ..”

“ကမ္မည်းတွင်တာပါ”

ကိုကြီးစိုး က နည်းနည်းမှ မလျှော့ ..။

“သူတို့က ကမ်းပါးနားမှာ ပြိုင်တာလေ၊ ကမ်းပါးတွင်မှာ ပေါ့ ဖြူ ရယ် ..”

မဖြူ ပြုံးစိစိနဲ့ ကိုကြီးစိုး ကို ကြည့်နေသည်။

“ကိုကြီးစိုး တို့ မျိုးရိုး မင်းကြီး သုဓမ္မစာရီနဲ့ ..”

“ဟင် .. မယ်သီလရှင်နာမည်ကြီး ..”

ကိုကြီးစိုး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီးမှ စကားကို အမြဲ ပြင်ဆင်လိုက်ရသည်။

“ဟို .. လောသွားလို့၊ ဘာလဲ ... မင်းကြီး မနောမယ တော်တီ”

မဖြူ ကျိတ်ရယ်မိပါသည်။ ကိုကြီးစိုး က သွေးဆေးနဲ့ ဘောလုံးသမား ပေါင်းစပ်ထားတဲ့နာမည်ကို ထပ်ရွတ်လိုက်ပြီး...

“ဒီလိုနဲ့ ဖျဉ်းမနားဘုရင်ဟာ ..”

“တောင်ငူဘုရင်လေ”

မဖြူ က ဝင်ပြောတော့ ကိုကြီးစိုး က ဆရာကြီးအိုက်တင် နဲ့...

“အဲဒီအချိန်တုန်းက တောင်ငူဘုရင်ကို ဖျဉ်းမနားဘုရင်က တိုက်ထုတ်လိုက်ပြီ”

“ဪ .. ဒီလိုလား”

ကိုကြီးစိုး က ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“ဘုရင်က သူ့ရဲမက်စစ်သည်တွေကို သူကိုယ်တိုင်ကြီးမှူး PMN ဖို့ပင်း အားကစားပွဲတော်ကြီးမှာ ဝင်ပြိုင်ခိုင်းတယ်လေ။

မင်းကြီး မနောမယကာဗာနီ .. အဲ .. တော်တီက တစ်ဖက်၊ မင်းကြီးထုက်လူမျိုး ငစင်ရိုင်းရဲစစ်သည်တွေက တစ်ဖက်ပေါ့။ ပထမ

ပွဲအုံး တုတ်ထောက်ခုန်ပြိုင်ပွဲမှာ ငစင်ရိုင်းက ဝင်ပြိုင်တယ်။ မင်းကြီးက သနားတယ် ပြောရမှာပေါ့။ မင်းကြီး တစ်ခါခုန်လိုက်

တာ ပေသုံးဆယ်လောက် ကျော်သွားတယ်တဲ့”

“လူလား .. မြင်းလားဟင်”

“ဟာကွာ ..”

မဖြူ စကားကြောင့် ကိုကြီးစိုး အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွား သလောက် မဖြူ က သူ့စကားသူ သဘောကျကာ ရယ်သည်။

“ဟေ့ကောင် .. ဘာတွေလေပေါ့နေတာလဲ၊ မန်နေဂျာ မင်္ဂါနေတယ်”

“ဟော .. ကိုကြီးသန်း”

ကိုကြီးသန်း ရောက်လာတော့ ကိုကြီးစိုး က မကျေနပ်။ သူ့ရဲ့အဘော်မှာ မဖြူ ပက်လက်မျောစပြုနေပြီ မဟုတ်လား။

“ဟေ့ကောင် မောင်သန်း၊ ဒီတစ်ခါတော့ မလိမ့်တပတ် လာမလုပ်နဲ့”

ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းမျိုး မင်းနွယ် ...”

မဖြူက ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ကိုကြီးသန်း က မဲ့ရဲရင်း...

“မင်းမျိုးတော့ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ပဲ၊ မင်းတုန်းမင်းမျိုးရိုးလေ”

“ဟင် .. တကယ်”

မဖြူ က တအံ့တသြန်ပြောတော့ ...

“တစ်မျိုးလုံး ဉာဏ်တုံးလွန်းလို့ မင်းတုန်းမင်းလို့ ရွံပြောတာ

ဖြူလေးရေ ..”

မဖြူ သဘောကျလွန်းလို့ ရယ်ပါတော့သည်။

“အမှန်က အားကစားကိုကျွမ်းကျင်တာက ကိုကြီးသန်း

တို့ မျိုးရိုး ...”

မဖြူ က နောက်တစ်ယောက်တော့ လာပြန်ပြီလို့ တွေးလိုက်

မိသည်။

ကိုကြီးသန်း က ဖလံထည်ရင်အုပ်ကို ကော့ရင်း ...

“ကိုကြီးသန်း ရဲ့ဘကြီးက အရှေ့မြောက်အာရှ ကျွန်းချွန်

ချန်ပီယံ”

“အရှေ့မြောက်အာရှ ကျွန်းချွန်၊ ဟာ .. အရှေ့တောင်အာရှ

ကျွန်းဆွယ်ပဲ ကြားဖူးပါတယ် ကိုကြီးသန်း ရယ် ...”

“တိုလိုက်တာ မဖြူ ရယ် ...”

“ဘာ .. ပြောတယ်”

“ဟို .. တုံးလိုက်တာလို့ ပြောတာပါ”

မဖြူက မျက်စောင်းထိုးသည်။ အဲဒီမျက်စောင်းလေးကြောင့်

ကိုကြီးသန်း အူမြူးနေပါသည်။

“ဟိုးအရင်က အရှေ့မြောက်အာရှကျွန်းချွန် လို့ပဲ ပြောကြ

တာ၊ နောက်ပိုင်းမှ ဆုဖလားမရလွန်းလို့ အရှေ့တောင်အာရှကို

လာပြိုင်တာ”

“ဒါဆိုရင် ကိုကြီးသန်း ရဲ့ဘကြီးနာမည်က ဘာလဲ”

“မကြားဖူးဘူးလား၊ သံဝိုင်းပစ်ချန်ပီယံ ပန်းပဲမောင်တင့်

တယ် လေ”

“အာ .. အဲဒါ နတ်နာမည်ကြီး”

ကိုကြီးသန်း က ခေါင်းတခါခါနဲ့ ...

“ခက်ပြီ ကလေးရယ် .. ကိုကြီးသန်း ရဲ့ဘကြီးက ပန်းပဲ

မောင်တင့်တယ်လို့ အားကြီးလွန်းလို့ အဲဒီနာမည် ပေးထားတာ၊

ဘကြီးရဲ့နာမည်အစစ်က မောင်အာနီး တဲ့၊ ဘကြီးက အင်္ဂလိပ်

စာပြားတစ်ယောက်ပေါ့”

မဖြူ အဲဒီလောက်တော့ မတုံးပါ။ ဒါပေမယ့် ထိန်းမရမယ့်

အတူတူ လွှတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

“ဘကြီးကလေ .. သံလုံးကို ...”

ကိုကြီးသန်း က ပြောနေရင်းနဲ့ မာန်ပါလာပြီး အနားမှာ

ကြွေကျနေတဲ့ အုန်းသီးအကင်းသေးသေးလေးကို ကောက်ကိုင်

လိုက်ပြီး အဝေးကို ...

“ဟောဒီလို ပစ်လိုက်တာ မိုးပေါ်မှာပျံနေတဲ့ လေယာဉ်ဟာ ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် လေယာဉ်မှူးရဲ့ခေါင်းကို ထိသွားတယ်တဲ့”

လေယာဉ်မှူးကို ထိလားမထိလားတော့ မသိပါ။ တကယ်ထိ ထိသွားတာက အပင်တွေ၊ ဘန်ဂလိုတွေကွယ်နေတဲ့ တစ်ဖက်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖိမိန့်ထိုင်ဖတ်နေတဲ့ မြတ်နိုး ရဲ့ခေါင်းထိ ထိသွားပါတယ်။

မြတ်နိုး ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ စာအုပ်ကို ထိုင်ခုံပေါ် ပစ်ချလိုက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အုန်းသီးအကြွေတွေကို မြက်ခင်းတွေပေါ်ကနေ ကောက်ပြီး လွှင့်ပစ်နေတဲ့ မိုးဆွေ ...။

“တောက် ...”

မြတ်နိုး အံ့ကြိတ် တက်ခေါက်မိရင်း မိုးဆွေ ထံ တန်းတန်း မတ်မတ် လျှောက်သွားပြီး ...

“မိုး ... ဆွေ”

ရှေ့မှာရပ်ရင်း ဒေါသနဲ့အော်ခေါ်တော့ မိုးဆွေ အမှိုက်တွေ ရှင်းနေရာမှ မော့ကြည့်ရင်း တအံ့တဩနဲ့ ထရပ်တော့ ...

“ဖြန်း ...”

ထူပူသွားတဲ့ ပါးတစ်ဖက်ကို ခမ်းမိရင်း ...

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲ”

မိန်း ရဲ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သူ့အပေါ် ဘယ်လောက် နာကျင် နေလဲဆိုတာ ထင်ရှားပြတ်သားစွာ မြင်နေရသည်။

အစိမ်းရောင်နဲ့ နာကျင်မှုကို ရောနှောထားတဲ့ အစိမ်းနောက် နောက် ...။

“နင့်ရဲ့ နမောနုမဲ့နိုင်မှုကြောင့်လေ .. နောက်တစ်ခါ ဒီထက် ဆိုးမယ်၊ မှတ်ထား ...”

ပြောပြီးလှည့်ထွက်သွားတော့ မိုးဆွေ မြန်ဆန်လွန်းတဲ့ အပြစ် အပျက်ကြားမှာ နားမလည်နိုင်ခြင်းအတွေးတွေကို မှတ်တိုင် တစ်ခုလို စိုက်ထူရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။

“နင်ဟယ် .. လုပ်လိုက်ရင် တစ္ဆတ်ထိုးပဲ၊ အမှန်တကယ် သူ့ အမှိုက်ရှင်းရင်း ပစ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ကိုကြီးသန်း နှာမွန်ပြီး ပစ်လိုက်တာ”

ဝေသူ က အနားမှာရှိတဲ့ ကိုကြီးသန်း ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြောတော့ ကိုကြီးသန်း က ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ...

“နှာထတယ်မပြောလို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဟုတ်တယ် မိန်းမပစ်တာက ငါပါပဲ”

ခူးခူး မှာ တစ်ဖက်ကိုလည်း အရမ်းအားနာမိသည်။ သူမ အမြင်မှာတော့ မိုးဆွေ ဆိုတာ ခပ်အေးအေး ရိုးသားတဲ့ကောင် လေးတစ်ယောက်ပါ။

“နင် မိုးဆွေ ကို တောင်းပန်သင့်တယ် မိန်းမ”

စနီ နဲ့ နန္ဒာ တို့ကလည်း ခူးခူး စကားကို သဘောတူသည်။

“ဟုတ်တယ် .. နင် တောင်းပန်သင့်တယ် မိန်းမ”

ကိုကြီးသန်း က မိန်းမ ကို အကဲခတ်နေပါသည်။

အနေကြာလာပြီဆိုတော့ ရင်းနှီးနေတာရယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အတိတ်ဇာတ်လမ်းကို ဟိုကောင်လေး ပြောပြထားလို့ ညီနေတာကြောင့် အခုလို ရောင်းသာသင်ကြိမ်မှာ အပြီးတွေ၊ အသာတတွေ ပျောက်စေချင်တာတော့ အမှန်ပါ။

“အို .. ဘာလို့ တောင်းပန်ရမှာလဲ၊ ဒီလူကို ငါ့တစ်သက် ကျော့ဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူး မိန်းမ၊ အဲဒါကြီးကို တရားသေ စွဲမထားနဲ့”

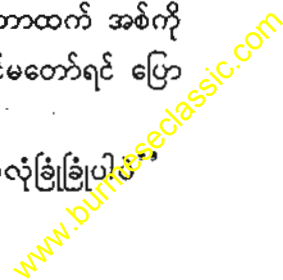
ကိုကြီးသန်း ဝင်ပြောရသည်။

“ကိုကြီးသန်း စကားပြောလို့ ရမလား”

ခူးခူး က အားတက်သရောနှင့် ...

“ဟာ .. ပြောလို့ရတာပေါ့၊ ကိုကြီးသန်း တို့ ဆိုတာလည်း ဒီဟိုတယ်ရောက်မှ သိရပေမယ့် ဝန်ထမ်းဆိုတာထက် အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သဘောထားပါတယ်၊ အမြင်မတော်ရင် ပြောပါ”

“အမြင်တော်ပါတယ်၊ နင်တို့လည်း လုံလုံခြုံခြုံပါမယ်”

“အရေးထဲ နောက်နေသေးတယ် .. ကိုကြီးသန်း ဟာလေး မိန်း သက်ပြင်းချရင်း ...

“ပြောလို့ရပါတယ် ကိုကြီးသန်း”

“ကိုကြီးသန်း ဘက်မလိုက်ဘဲ ပြောနေတာနော်၊ တစ်ခုမှ မထင်နဲ့၊ သင်္ကြန်မှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ အငြိုးအတေးတွေကို သင်္ကြန်မှာ ပြီးဆုံးစေချင်တာ ကိုကြီးသန်း တို့ ဆန္ဒပါ။ ငါ့ညီမက နေထောက်ဒဏ်ရာကြောင့် သင်္ကြန်မလည်လိုက်ရတာနဲ့ သူ့ကို အငြိုးအတေးထားတာပါ။ သင်္ကြန်ဆိုတာ တစ်နှစ်မှတစ်ခါ ပျော်ရွှင်ရာပွဲ ဆိုတာလည်း ကိုကြီးသန်း တို့ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ..

ကိုကြီးသန်း က စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး မိန်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီတစ်နှစ်ပြီးရင် နောက်တစ်နှစ်မှာ သင်္ကြန် မရှိတော့ဘူးလား .. ရှိတာပေါ့ ငါ့ညီမရယ်၊ သင်္ကြန်ဆိုတာ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့အရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ နေ့ထူးနေ့မြတ်တွေပါ။ အခုဆိုရင် ဘယ်လောက်အံ့ဩဖို့ကောင်းလဲ၊ ချောင်းသင်္ကြန်မှာ အတူတူ လာဆုံကြရတယ်၊ ကိုကြီးသန်း ကလေး ဆုတောင်းနေပါတယ်။ အဝါရောင်ပုံရိပ်တွေရဲ့သင်္ကေတ ပီတောက်တွေမပွင့်ပေမယ့် ဒီသင်္ကြန်မှာ ရင်ထဲက အငြိုးတွေပျောက်ပီတောက်တွေ ပွင့်လာပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ .. ကိုကြီးသန်း သွားပြီ

မိန်း ကိုကြီးသန်း ကို ငေးကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

“ကဲ .. ထကြ၊ ငါတို့လည်း သောင်ပြင်မှာလမ်းလျှောက်ပြီး သက်ခံထွက်ရအောင်”

“ဟင် .. ဘယ်သူက ရေလောင်းမှာမို့လို့လဲ”

ခူးခူးက အားရပါးရပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ပင်လယ်ကြီးက လောင်းမှာပေါ့”

“အိုကေ ..”

ပေးခနဲ ထအော်ကြပြီး ပင်လယ်ရှိရာကို ဦးတည်လိုက်ကြသည်။

“ငါ ဘယ်လိုပြောရမလဲ”
“ပါးစပ်နဲ့ ပြောလေ”

ခူးခူး တို့ လမ်းလျှောက်လာတာကို သောင်ပြင်ကနေ ကြည့်ရင်း အားမလိုအားမရပြောတော့ မင်းနိုင် က ပြန်မိသွားသည်။ ဟင်္သာ မင်းနိုင် ကို လှမ်းကန်တော့ ဟိုကောင်တွေထဲမှာ ရယ်သည်။

“ကောက်ညှင်းပေါင်း စားဦးမလား အစ်ကိုလေး”
ကောက်ညှင်းပေါင်းသည်က ကောက်ညှင်းပေါင်းတော့ကို ချရင်းမေးတော့ တင်သော် က ဝယ်စားသည်။ ကလေးအုန်းသီးခြစ်နေတာတွေတော့ ကိုထက် က ...

“နင့်ရဲ့ အုန်းသီးခြစ်တံ ငါ့ကိုရောင်းဟာ”

“ဟင် .. ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဟင်္သာ ကို အသာနေလို့ မျက်ရိပ်ပြပြီး ...

“ရောင်းမလား .. တစ်ထောင်ပေးမယ်”

အမှန်ဆို ဝါးခြမ်းလေးထိပ်မှာ သံကွင်းချွန်လေးတွေ တပ်ထားတဲ့ အုန်းသီးခြစ်တံလေးတစ်ခုကို မသကာပေးရ သုံးလေးပေးပါ။ ကောင်မလေးက မက်လောက်တဲ့ငွေဆိုတော့လည်း ပေးပေးပါတယ်။

“မင်းပေးလိုက် ဟင်္သာ ..”

“ဟာ .. မင်း ဝယ်တာပဲ”

“ပေးလိုက်ပါဆို ..”

ဟင်္သာ အောင့်သက်သက်နဲ့ ပေးလိုက်ရသည်။ ကောက်ညှင်းပေါင်းသည်ထွက်သွားတော့ ကိုထက် က တင်သော် ကို...

“ဟိုကောင်လေး .. မင်းက ဖင်ပေါ့တယ်”

“ငါ့ဖင်ကို မင်း ချိန်ဖူးလို့လား”

ကိုထက် က ရယ်ရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းက တိုလီမိုလီရောင်းတဲ့ မိန်းမတို့ ညွှန်ပြကာ ...

“သွား .. တိပ်အကြည်သွားဝယ်၊ သွားပါ .. ပြန်လာရင် ချေးဝယ်ကျွေးမယ်”

“ထို့ .. ရွံ့စရာကြီးကွာ”

တင်သော် ထထွက်သွားတော့ ကိုထက် သဲပြင်ပေါ်က စီးကုတ်ဘူးကိုဖွင့်ကာ ငွေရောင်စက္ကူကို နည်းနည်းဖြဲလိုက်သည်။

ဟင်္သာ နဲ့ မင်းနိုင် က ကိုထက် လုပ်သမျှကို လိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ကိုထက် က သူတို့မမြင်အောင် အိတ်ထဲက ဘော့ပွဲနဲ့

တစ်ခုခု ရေးလိုက်သည်။ တင်သော် ပြန်လာတော့ ခုနက ထားတဲ့စက္ကူကို အုန်းသီးခြစ်တံရဲ့ လက်ကိုင်ရိုးမှာ တိပ်နဲ့ ကပ်လိုက်ပြီး ဟင်္သာ ကို လှမ်းပေးကာ ...

“မင်း သွားပေးလိုက်”

ဟင်္သာ တို့ သုံးယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ချစ်ပေးရမလား”

“ဟား .. မိုက်တယ်ကွာ”

ဟင်္သာ သဘောကျသွားသည်။ ကိုထက် က စီးကရုတ်မီးညှိရင်း တပြုံးပြုံးနဲ့ ဟင်္သာ ကို မေးဆတ်ပြတော့ ဟင်္သာ ကိုထက် နဲ့ လက်ဝါးချင်းရိုက်ကာ ...

“ဝွတ် .. အိုင်ဒီယာ”

“ကဲ .. ဒါဆို ငါတို့ ကျန်တဲ့လူတွေကို ထိန်းထားမယ်”

ကိုထက် စကားကြောင့် ...

“အိုကေ ..”

ကျွန်တော်တို့ တစ်အုပ်ကြီး သူတို့လျှောက်လာမယ့်လမ်းမှာ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ရပ်နေလိုက်ပါတယ်။

“ငမန်းက လူစကားပြောတာတော့ အံ့ဩစရာပဲကွ”

သူမတို့ တတွတ်တွတ်နဲ့ ပြောလာကြရင်း တင်သော့ စကားကြောင့် ခြေလှမ်းတွေ ရပ်သွားကြသည်။ မင်းနိုင် ကလည်း

သည်။

“လူတစ်ရပ်လောက် ရှိတယ်”

“အခု ဘယ်မှာလဲ”

မင်းနိုင် က ခပ်လှမ်းလှမ်းကလူအုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ

...

“ရှိဦးမယ်”

သူတို့အုပ်စုထဲက ကိုထက် ရဲ့ရည်းစား စန္ဒီ က ...

“ကိုထက် .. တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့၊ ကိုထက် တို့တောင် တွေ့ပြီးပြီ”

“ဟင် .. လိုက်ပြပါလား”

“လာ ..”

စန္ဒီ က သူ့အဖွဲ့ကို လှမ်းမေးသည်။

“လိုက်ကြည့်မလား”

အားလုံး လိုက်ကြည့်ပေမယ့် ခူးခူး နဲ့ ဝေသူ က မယုံကြည်

...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး .. မလိုက်ဘူး”

မိနိုး က ကိုထက် ကို ကြည့်ကာ ...

“မဟုတ်ရင်တော့ ရှင်တို့ အသေပဲ”

“ဟုတ်ခဲရင်ရော ..”

“ကြိုက်တာခိုင်း ..”

“ဒါမျိုးမှကြိုက်တာ”

စန္ဒီ က ကိုထက် ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“ကိုထက် နော် .. စန္ဒီ ရှိရဲ့သားနဲ့”

မိန်း က စန္ဒီ ကို ဆွဲဆိတ်ရင်း ...

“နင်ကလဲ ပိုပဲ၊ စန္ဒီ ရယ် ..”

ကိုထက် က ထပ်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ကတိနော်”

မြတ်နိုး က နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ...

“ကျွန်မက ပေးထားတဲ့ကတိကို မဖျက်တတ်ပါဘူး”

ကိုထက် တို့ တစ်အုပ်ကြီး ထွက်သွားတော့ ဟင်္သာ နဲ့ တင်သော် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဟင်္သာ က တင်သော် ကို မျက်ရိပ်ပြ လိုက်သည်။

“ဟို ဟိုတယ်က မုန့်လုံးရေပေါ်ကျွေးတာ အားရစရာကွာ”

“ဟင် .. ဘယ်မှာလဲ”

ဟင်္သာ ကျိတ်ပြုံးလိုက်သည်။ မနေ့က ဟိုတယ်မှာ ညနေစာ စားကြရင်း သူတို့နောက်ပိုင်းမှာ ဝေသူက သင်္ကြန်ရောက်ပြီး မုန့်လုံးရေပေါ်မစားရလို့ မကျေမနပ်ပြောနေတာ သူတို့ ကြားထား ရတာကိုး။ ဒီကောင် အခွင့်ကောင်းယူလိုက်တာပါ။

“ဟို ဟိုတယ်မှာလေ”

“ဒါဆို သွားစားရအောင်”

ခူးခူး က ဝေသူ ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“ဟာ .. ရှက်စရာကြီးဟာ”

ခူးခူး စကားကြောင့် ဝေသူ က နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး ...

“ဘာရှက်စရာရှိလဲ .. သင်္ကြန်မှာ မုန့်လုံးရေပေါ် ဘယ်သူ ဆို ကျွေးတာ၊ ဒါ မြန်မာ့လေ့ပဲ၊ လေ့ထုံးစံဆိုတာ မဖျောက် ဖျက်ရဘူးဟာ၊ နင် မလိုက်ရင်နော်၊ ကဲ.. ကိုငမန်း.. ရှင်လိုက်ပို့”

“ဟာ .. လိုက်ပို့ပေးရမှာပေါ့၊ သူတို့မုန့်လုံးရေပေါ်တွေက အကြီးကြီးတွေ ..”

“ကြိုက်တာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကိုလား ..”

“ရှင်နော် ..”

ဝေသူ တင်သော် ကို နားရွက်ဆွဲပြီး ခေါ်သွားသည်။ ပင်လယ်လေက တိုက်ခတ်နေပါသည်။ ဆံနွယ်တွေက သူမ ချက်နှာကို ပြန်ရစ်ပတ်နေတာကို သူ့ ငေးကြည့်နေမိတော့ ခူးခူး က မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“ဘာကြည့်နေတာလဲ”

ဟင်္သာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ချစ်စရာကောင်းလို့”

“ရှင်နော် .. ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ခူးခူး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ခေါင်းငုံ့တော့ ...

“တကယ်ပြောတာ ခူးခူး ရဲ့ .. ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ရည်းစားစကား ပြောချင်နေတာ ကြာပြီ၊ ခင်ဗျားတို့က အပြင် ထွက်ရင်လည်း တစ်အုပ်ကြီးဆိုတော့ ...”

ဟင်္သာ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ပြောနေတာကို ခူးခူး ကျိတ်ရယ်မိသည်။

“ခူးခူး .. နာမည်အရင်းက ခူးခူး ပဲလား။”

ခူးခူး က ပြုံးစိစိနဲ့ ...

“ခူးခူး နာမည် နွေတန်ခူး လို့ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပြောလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။”

ဟင်္သာ နွေတန်ခူး ရဲ့ ထိုးစစ်ကြောင့် ရယ်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ဆုံရတဲ့ ချောင်းသာသင်္ကြန်အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခု ရှာထားတယ်၊ ရော့ ..”

ဟင်္သာ သူ့လက်ထဲမှာ ဖွက်ယူလာတဲ့ အုန်းသီးခြစ်တံလေးကို ပေးတော့ ...

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ..”

“သေချာကြည့်ပါဦး ခူးခူး ရဲ့”

ခူးခူး သူမလက်ထဲက အုန်းသီးခြစ်တံကို လှည့်ပတ်ကြည့်တော့ ...

“ဟင် ...”

လက်ကိုင်မှာ တိပ်နဲ့ကပ်ထားတဲ့စာကို ဖတ်ကြည့်ပြီး ရှက်ပြုံး

ဟင်္သာ ကို မျက်စောင်းထိုးပါသည်။

“ကဲ .. ဘယ်လိုလဲ ခူးခူး၊ ကျွန်တော့်ကို အဖြေပေးလေ”

“အခုမှလာဆုံရတဲ့ ရှင်ကို ကျွန်မက ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ”

ဟင်္သာ ကလည်း သူမ စကားကြောင့် ...

“ယုန်သားစားပြီး ယုံကြည်ပါလို့ ကျွန်တော် မပြောချင်ပါဘူး၊ မှတ်ပုံတင်၊ သန်းခေါင်စာရင်း၊ ရဲစခန်းထောက်ခံစာ ယူလာပြီး ခင်ဗျား ကျွန်တော့်နောက်ကြောင်းကို စုံစမ်းနိုင်ပါတယ် ခူးခူး”

ဟင်္သာ စကားကြောင့် သူမ ရယ်မိသည်။

“ဒီလိုလုပ် .. မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီမထိုးခင် ကျွန်မကို ရေလောင်းနိုင်အောင် ကြိုးစား၊ လောင်းနိုင်ရင် အဖြေတစ်ဝက် ချပြီလို့ မှတ်လိုက်၊ ဆယ်နာရီကျော်လို့မှ ရေမလောင်းနိုင်ရင် ဘာအဖြေမှ မရဘူးလို့ မှတ်လိုက်၊ ရေကို တစ်ကိုယ်လုံးရွှဲအောင် လောင်းရမှာနော်”

ခူးခူး စကားကြောင့် ဟင်္သာ က ရဲ့ရဲ့မဲ့မဲ့နဲ့ ...

“ဟာ .. ခင်ဗျား ဒါတော့ညစ်တာပဲ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျား ပုန်းနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ခူးခူး က ညစ်ကျယ်ကျယ်အပြုံးနဲ့ ...

“ဒါက ရှင့်အပိုင်းလေ၊ ရှင် ကျွန်မကို အပြင်ထွက်လာအောင် ကြံပေါ့”

ဟင်္သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ .. ခင်ဗျားဘက်က ကတိတည်ပါစေ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဆယ်နာရီမတိုးခင် ရေလောင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်”

ခူးခူး ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

“ဟော .. လာပါပြီ”

ကိုထက် တို့ အုပ်စု ငြင်းခုံပြီး ရောက်လာကြသည်။

“ဒါကတော့ ရှင်ညစ်တာ ကိုထက်”

“အေးလေ ..”

ကိုထက် က ရယ်သည်။

“ဒါ ညစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ .. ဟုတ်လား မဟုတ်ဘူး လား၊ ကတိတည်ပစေနော်”

ခူးခူး က မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်နဲ့ ရောက်လာတဲ့ မိနိုး ကို မေး မိသည်။

“ဟဲ့ .. လူစကားပြောလား မိနိုး”

နန္ဒာ က ကျိတ်ရယ်တော့ မိနိုး က နန္ဒာ ကို မျက်စောင်းထိုး ရင်း ...

“ပြောမှာပေါ့၊ လူပဲဟာ”

“ဘယ်လို ...”

ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားပါတယ်။

“ငါတွေ ပုစွန်တွေ လိုက်ရောင်းတဲ့ဈေးသည်ဟု၊ အဲဒီလူ

နာမည်က ငါးမန်းတဲ့”

ခူးခူး မျက်ရည်ထွက်မတတ် ရယ်မိသည်။

“ကဲ .. ကတိအတိုင်း ..”

ကိုထက် စကားကြောင့် မိနိုး က မျက်စောင်းထိုးတော့ စနို့ က ...

“ဟဲ့ .. ငါ့လူနော်”

“ခွေးမကတော့မှောင့်၊ ကဲ .. ပြော၊ မဖြစ်နိုင်တာကို မခိုင်း နဲ့နော်”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဝေသူ နှင့် တင်သော် ပြန်ရောက်လာပါ တယ်။ ဝေသူ က တင်သော် ကျောကိုထုရင်း ဆူညံဆူညံနဲ့ ရောက်လာတော့ ခူးခူး က ...

“ဟဲ့ .. ဝေသူ၊ မုန့်လုံးရေပေါ် စားရလား”

“မုန့်လုံးရေပေါ် ..”

မိနိုး က ဘာမသိ ညာမသိနဲ့ သံယောင်လိုက်တော့ ဝေသူ က စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ သူ့လက်ထဲကအရာကို ပြကာ ...

“ဘယ်ကလာ .. ဘာမုန့်လုံးရေပေါ်မှ မကျွေးဘူး၊ အဲဒါ သူက လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်က မုန့်လုံးကြီးကြော် ဝယ် ကျွေးပြီး ဒါ မုန့်လုံးရေပေါ် အကြီးစားတဲ့”

ဝေသူ စကားကြောင့် အားလုံးရယ်ကြပါသည်။ ကိုထက် က ရယ်ရလွန်းလို့ အူကိုနှိပ်ကာ ...

“ကဲ .. ဒေါ်မြတ်နိုး၊ ကတိအတိုင်း ..”
 မြတ်နိုး က ဂူပုပ်ပုပ်ရှိနေဆဲ ..။
 “ကဲ .. ပြော၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”
 ကိုထက် က ဟင်္သာ ကို မေးဆတ်ပြတော့ ...
 “လူတစ်ယောက်ကို ဒီညနေ ရေလောင်းရမယ်”
 မြတ်နိုး က ကျေနပ်သွားဟန်နဲ့ ...
 “ရတယ်၊ ဒီကိစ္စလောက်ကတော့ ..”
 “အဲဒီလူက မိုးဆွေ”
 “ဟင်!...”
 စန္ဒီ တို့က မြတ်နိုး ကို အလန့်တကြားကြည့်သည်။ မြတ်နိုး
 မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဟင်္သာ ကလည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့...
 “ကတိအတိုင်းနော်”
 မြတ်နိုး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 “အေးလေ .. ကိုယ်ရှုံးတော့လည်း လုပ်ပေးရမှာပေါ့”
 “ခင်ဗျားသတ္တိကိုတော့ ကြိုက်သွားပြီ၊ ကဲ.. ညနေမှ ဆုံ
 မယ်”
 ပင်လယ်ပြင်ကတော့ ငြိမ်သက်နေပါသည်။

ပင်လယ်ရေ ...
 ရွှေခွက်မလို .. ငွေခွက်မလို ..
 ညာဘက်လက်နဲ့ .. ငါ့လက်ခုပ်နဲ့ ခပ်တုံ့ရေ ...။
 ရေစက်နည်းပေမယ့် ..
 ပျက်ဝန်းပေး မိုတ် .. စိမ့်စိမ့်ပေးတွေး
 တစ်ကိုယ်လုံး ဒေးခနဲ ..။

“လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

“ဟာကွာ .. ငါ့ဂျူတီ မပြီးသေးဘူး”

“ခဏလေးပါကွာ”

ကိုထက် နဲ့ ဟင်္သာ က မပြောမဆိုနဲ့ အတင်းဆွဲခေါ်တော့ မိုးဆွေ ဘာမှန်းမသိဘဲ ဆွဲခေါ်ရာနောက်ကို လိုက်ခဲ့ရသည်။ ဟင်္သာ တို့ ဘန်ဂလိုနဲ့ ခူးခူး တို့ ဘန်ဂလိုကြားကို ရောက်တော့...

“မင်း ဒီမှာရပ်နေ ..”

“ငါက ဘာလို့ရပ်ရမှာလဲ”

“ဒါဆိုလည်း ထိုင်နေ”

ကိုထက် အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ပြောတော့ မိုးဆွေ က အဟုတ်ထင်ပြီး ထိုင်မယ်လုပ်သည်။

“ဟေ့ကောင် .. ရွဲ့ပြောနေတာ၊ ရပ်နေ”

မိုးဆွေ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ ဘန်ဂလိုနှစ်ခုကြားမှာ ရပ်နေရသည်။ ဟင်္သာတို့က သူတို့ဘန်ဂလိုရဲ့ဝရန်တာမှာ သွားရပ်နေကြ

သည်။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်တွေရဲ့မျက်လုံးတွေက ခူးခူး တို့ ဘန်ဂလိုရဲ့ တံခါးပေါက်ဆီ ..။

“ဟော ..”

တံခါးက ပွင့်လာပါတယ်။ အရင်ဆုံး ထွက်လာသူတွေက ခူးခူး၊ စန္ဒီ၊ ဝေသူ နဲ့ နန္ဒာ၊ မြတ်နိုး ကို မတွေ့ရသေး။ သူတို့က မိုးဆွေ ကို ကြည့်ပြီး တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ပြုံးစိစိ။

တအောင့်ကြာတော့ ပလပ်စတစ်ပုံးတစ်ပုံးနဲ့ မြတ်နိုး ထွက်လာပါတယ်။ ဟင်္သာ တို့ဘက်က လက်ခုပ်တီးတော့ ဝေသူ တို့ကလည်း လက်ခုပ်တီးပြန်သည်။

တင်သော် က ဘန်ဂလိုထဲပြေးဝင်ပြီး ကင်မရာ သွားယူလာသည်။ မိုးဆွေ ဘာမှန်းမသိသေး။ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ဖြစ်နေသည်။

လက်ခုပ်သံစည်းချက်နဲ့အတူ မိန်း မိုးဆွေ ရှိရာဆီ လျှောက်လာနေသည်။ မျက်ဝန်းက ဘာခံစားချက်မှ မရှိ ..။ မိုးဆွေ သူမမျက်ဝန်းတွေကိုကြည့်ပြီး မင်သက်နေသည်။

ပြီးတော့ မိုးဆွေ ပခုံးထက်ကနေ တဖြည်းဖြည်းချင်း ရေလောင်းသည်။ ကင်မရာတွေ တဖျပ်ဖျပ်။ မိုးဆွေ မရဲတရဲ မြတ်နိုး တို့ ကြည့်မိတော့ သူ မနှစ်သက်တဲ့ အစိမ်းရောင်တွေ ထပ်တွေ့ရပြန်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကြားသာရုံ တိုးတိုးလေး ..။

“နင့်ကိုရေလောင်းတာဟာ ခင်လို့မင်လို့၊ သံယောဇဉ်ရှိလို့

လို့ မထင်လိုက်နဲ့ မိုးဆွေ၊ မတတ်သာလို့ ငါလောင်းရတာ၊ ငါ အမုန်းတွေကြောင့် ဒီရေစက်တွေ အေးနေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပူလောင်နေမှာ သေချာတယ် .. အဲဒါ ငါ့ရဲ့ကျိန်စာပဲ”

မိုးဆွေ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ရုပ်နေမိသည်။ သူမ ထွက်သွားသည်။ ခူးခူး ကတော့ ဘာမှမသိဘဲ မိုးဆွေ ကို လှမ်းစနေသည်။

“ကိုမိုးဆွေ .. ဘာလဲ .. မိန်း လောင်းလိုက်တဲ့ရေကြောင့် အေးခဲပြီး ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားတာလား”

ချော်ရည်လို သူမ အမုန်းကြောင့် အရည်ပျော်သွားတာပါလို့ ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် စကားလုံးတွေက သက်ပြင်းပဲဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“လာ .. ဟော့ကောင်”

မိုးဆွေ အမှတ်တမဲ့လှမ်းကြည့်တော့ သူမတို့ မိန်းကို ဝိုင်းပြီး မေးနေကြပါတယ်။ သူမ ခေါင်းခါလိုက်တာကို တွေ့ရသည်။

“ငါတို့အလောင်းအစားနိုင်သွားလို့ မင်းကို ရေလောင်းခိုင်းလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုလဲ.. မင်းပျော်သွားတယ် မဟုတ်လား မိုးဆွေ”

ကိုထက် အမေးကို အရည်ပျော်သွားတာပါလို့ ဖြေလိုက်ချင်ပေမယ့် သူ ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။

“ကဲ .. ဒီကောင့်အစီအစဉ် ပြီးသွားပြီဆိုတော့ မင်းအလှည့်ဟာသာ၊ ဟိုကပြန်လာပြီးကတည်းက မေးမယ် မေးမယ်နဲ့ မမေးဖြစ်သေးဘူး၊ ပြောပါဦး”

တင်သော် က မင်းနိုင် နဲ့ အတူ ခုနကရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ

ကို ပြန်ကြည့်နေပါတယ်။ ဟာသာ ပင်လယ်ပြင်ဘက်လှည့်ပြီး နေတော့ ကိုထက် က အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ ...

“ပြောမယ့်အရေးကို အန်ဖတ် ပြန်စားနေရသေးတယ်”

“ခွီးတဲ့မှ၊ စားမြဲပြန်တာကွ”

“နှစ်ခုစလုံး ရွံစရာတွေပါကွာ၊ ကဲ .. ပြောစမ်းပါ”

ဟာသာ က လက်ဖဝါးချင်း ပွတ်ပြီး ...

“အခြေအနေက ကောင်းတော့ကောင်းတယ်”

မင်းနိုင် အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ ...

“အခြေအနေ ကောင်းရင်ကောင်းတယ်၊ မကောင်းရင် ကောင်းဘူးပေါ့၊ မင်းဟာက ကောင်းတော့ကောင်းတယ်ဆိုတော့ ကြီးလဲ ..”

“ဘကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးလေး ဖြစ်မယ်”

“ဒီကလေးက လူကြီးဝိုင်းထဲ ဝင်ပါနေပြန်ပြီ”

“လူကြီးဝိုင်းဆိုတော့ ဖဲဝိုင်းလား”

“နေကြစမ်းပါကွာ”

“အေးပါ .. နေကျတာနဲ့ သောင်ပြင်ဘက် ထွက်မှာပါ”

စကားတွေက ဟိုရောက် ဒီရောက်။

“ကဲ .. ငါ ပြောရပါတော့မလား”

ဟာသာ စကားကြောင့် တင်သော် က စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ ...

“ကဲ .. ပြောတော့”

ဟာ က သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ရင်း ...

“ဒီ ဒီက .. သူက မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီမထိုးခင် သူ့ ရေလာလောင်းရမယ်တဲ့။ ဆယ်နာရီမထိုးခင် လောင်းနိုင်ရင် အ တစ်ဝက် ရှင် တစ်ကိုယ်လုံး စိုခွဲသွားအောင် လောင်းရမှာတဲ့ ဟင်္သာ ကကြောင့် မင်းနိုင် က ...

“အဖြေ တစ်ဒါဒင်လုံးလုံးကို တစ်ခါတည်း ဘာလို့ မတောလဲ”

“ဆိုင်မှာ တစ်ဝက်ပဲရှိလို့ နေမှာပေါ့”

ကိုထက် က မကြည့်ဘဲ တင်သော့ ကို လှမ်းကန်လိုက် သည်။ ဟင်္သာ က ဆက်ပြောသည်။

“သူကတော့ ပုန်းနေမှာတဲ့။ ဆယ်နာရီထိုးလို့ ငါ မလောင်း နိုင်ရင် သူ့ဆီကအဖြေကို ဒီတစ်သက် မရတော့ဘူးတဲ့”

“ဟာကွာ ..”

“ဘာကြီးလဲကွာ .. ခေါင်းဖောက်စားတာပဲ”

“အေးလေ .. မင်းကို ငါးခေါင်းနဲ့များ မှားသွားလားမသိဘူး ကိုထက် က သေချာစဉ်းစားရင်း ...

“ဒါ ငါတို့ကို စိန်ခေါ်တာပဲ။ အင်း .. မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်း ဆယ်နာရီမထိုးခင် ရေလောင်းရမှာပဲ”

တင်သော် ကလည်း ကျိတ်မနိုင်ခဲမရဟန်နဲ့ ...

“ဘယ်လိုလောင်းမလဲ။ နိုင်ငံခြားကားထဲကလို ငါတို့အ

ဆက်နေ လိုက်ခေါင်းဖောက်ပြီး သွားမလား”

“ငတုံးရဲ့ .. ရမလား”

မင်းနိုင် က ဆရာကြီးစတိုင်နဲ့ ...

“ငါ သိပြီ”

“ပြောပါဦး”

သူက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်လေသံနဲ့ ...

“တံခါးခေါက်ပြီး သွားလောင်းမှာပေါ့။ လောင်းမယ်နော်လို့ ပြောလိုက်မယ်လေ”

မင်းနိုင် ခေါင်းကို ဝိုင်းထုကြပါသည်။ မိုးဆွေ ဘာမှဝင် ပြောဘဲ ထိုင်ငြိမ်နေရာမှ ...

“ငါ့မှာ အစီအစဉ်ရှိတယ်”

“အဲလိုလုပ်စမ်းပါ မိုးဆွေ ရာ”

မိုးဆွေ ထရပ်တော့ ဟင်္သာ က ...

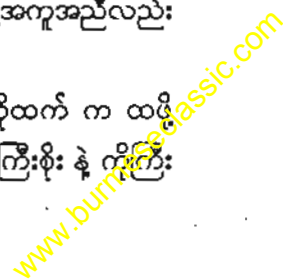
“ထိုင်ပြောလေကွာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ပါ လိုက်နဲ့”

“ဘယ်ကိုလဲဟ”

“ကိုကြီးသန်း နဲ့ ကိုကြီးစိုး တို့ ဆီ၊ သူတို့အကူအညီလည်း လို တယ်လေ”

ဟင်္သာ ကိုထက် ကို လှမ်းကြည့်တော့ ကိုထက် က ထမ့် အချက်ပြတာကြောင့် အားလုံး ထရပ်သည်။ ကိုကြီးစိုး နဲ့ ကိုကြီး

သန်း က ဟိုတယ်အဝင်ဝမှာ စကားပြောနေကြသည်။ သူတို့
တာ မြင်တော့ ...

“ဟော .. တစ်အုပ်ကြီးပါလား၊ ဘယ်လဲ”

ဟင်္သာ က ဖြေပါသည်။

“ကိုကြီးစိုး တို့ ဆီ ..”

ကိုကြီးစိုး က ဟိုတယ်ထဲကို လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ရှိလားမသိဘူး၊ ငါသွားကြည့်ပေးမယ်”

“ဟေ့ကောင် .. မင်းကို ပြောနေတာ”

ကိုကြီးသန်း စကားကြောင့် ကိုကြီးစိုး က ရယ်ကျဲကျဲနဲ့

“ဪ .. ငါလား၊ အဲဒါကြောင့် ဒီနာမည် ရင်းရင်းနဲ့

သိနေပါတယ်လို့ ထင်သား”

“ကဲ .. ပြောပါဦး”

“ခင်ဗျားတို့ ဂျူတီပြီးပြီလား”

ကိုထက် စကားကြောင့် ကိုကြီးသန်း က ...

“ပြီးပြီ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘီယာတိုက်မလို့”

ကိုကြီးသန်း တို့ မျက်နှာ အစွမ်းကုန် ပွင့်လန်းသွားပါတယ်

“ကောင်းမွန်သင့်မြတ်ကြောင်းပါ အဆွေတော်”

သူတို့အုပ်စု ဘီယာဆိုင်ကိုရောက်တော့ ဟင်္သာ က ခူး
က သူ့ကိုအဖြေပေးမယ့်အစီအစဉ်အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါတယ်

ကိုကြီးသန်း က ...

“ဟာ .. ပုန်းနေတဲ့သူကို ဘယ်လိုရေသွားလောင်းမလဲကွ”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

ကိုကြီးစိုး စကားကြောင့် ဟင်္သာ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ...

“ပြောပါဦးဗျာ”

ကိုကြီးစိုး က ဆရာကြီးစတိုင်နဲ့ စဉ်းစားပြီး ...

“တရုတ်ပြည်မှာရှိတယ်လေ၊ မိုးတိမ်တိုက်အတုကို သူ
အခန်းထဲမှာထားပြီး ရွာချခိုင်းလိုက်၊ တစ်ကိုယ်လုံးရွဲရုံတင်မက
ဘူး .. ဘယ်လိုလဲ”

ကိုကြီးစိုး စကားကြောင့် ကိုကြီးသန်း က နားရင်းကိုလှမ်း
ရိုက်ရင်း ..

“ထို့ .. ချီးဘရိန်း၊ မိုးတိမ်အတုတစ်ခုကို ဒေါ်လာသန်းချီ
ပြီး ရှိတာ၊ ဘာတွေပြောမှန်းကို မသိဘူး၊ အရူး ..”

မိုးဆွေ ဝင်ဖြေရှင်းရပါသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ အစီအစဉ်ရှိတယ်၊ ဒီလိုဗျ .. ပထမဦးဆုံး
ခူးခူး အပြင်ထွက်လာဖို့ အရင်ကြိုးစားရမယ်”

ခေါင်းတွေ တိုးကပ်သွားကြသည်။

“ဟဲ့ .. သတိဝီရိယနဲ့ နေ့နော်”

မိနိုး က ရေသွားကူးခါနီး မှာသည်။

“စိတ်ချပါဟယ်”

စန္ဒီ မျက်မှန်တပ်ရင်း ...

“နင် ဆယ်နာရီကျော်တာနဲ့ ငါတို့ဆီ လာခဲ့လေ”

“အေးပါဟယ် ..”

စန္ဒီ တို့၊ ဝေသူ တို့က သွားခါနီး အထပ်ထပ်မှာကြသည်။

စန္ဒီ တို့ သွားပြီး ခဏအကြာမှာ သူမ အခန်းထဲမှာ စာဖတ်ရင်း ပျင်းလာသည်။ နာရီကိုကြည့်တော့ ကိုးနာရီထိုးစပဲ ရှိသေး၏။ ခူးခူး အခန်းဝ ကို လျှောက်လာပြီး ပြတင်းတံခါးကနေ အပြင်ကို အကဲခတ်ကြည့်တော့ အရှေ့ဘန်ဂလိုက ဟင်္သာတို့အုပ်စု အခန်း တံခါးသော့ခတ်ကာ အပြင်ကို ထွက်သွားကြတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမ အတန်ကြာမှ တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ကို မရဲတရဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်ကိုရောက်တော့ စိတ်မချစွာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ကြည့်ရသေးသည်။ ဘယ်သူမှတော့ မရှိ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကဲကဲတို့ မောင်နှမသုံးယောက် ဘောလုံး ကန်နေကြတာကို တွေ့တာကြောင့် ...

“ကဲကဲ ရေ ..”

“ဗျာ .. မမ”

“ခဏ ..”

ကဲကဲ သူမဆီ ပြေးလာသည်။

“ဘာလဲဟင် ..”

“မမကို တစ်ခုကူညီပါလား”

ကဲကဲ က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒီရှေ့အခန်းက ဦးဦးတွေကို သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဦးဦးဟင်္သာ တို့ မဟုတ်လား”

သူမ ကျေနပ်သွားသည်။

“ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

ကောင်လေးက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း စဉ်းစားကာ ...

“ဦးဦးဟင်္သာ၊ ဦးဦးထက်၊ ဦးသော်၊ ဦးနိုင် .. လေးယောက်လေ”

“တော်လိုက်တာ ကဲကဲ ရယ် .. သူတို့လေးယောက် ဘာ

လုပ်နေလဲ သွားကြည့်ပေး။ မမ မုန့်ဖိုးပေးမယ် .. ရော”
သူမ တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်တော့ ကဲကဲ
က သူ့ညီတွေ၊ ညီမတွေခေါ်ကာ ပြေးထွက်သွားသည်။ ခထာ
တော့ ပြန်ရောက်လာသည်။

“တွေ့လား ကဲကဲ”

ကဲကဲ က ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“တွေ့တာပေါ့ .. လေးယောက်စလုံး ရေကူးနေကြတာ
မမ”

“တကယ် သေချာတယ်နော်”

ကဲကဲ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အေး .. အေး .. သွားဆော့တော့”

ကဲကဲ တို့ ထွက်သွားတော့ သူမ အောင့်သက်သက် ခြေ
သွားသည်။ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ...

“အလကားလူ .. အဖြစ်မရှိတဲ့လူ”

မလောကလေးတောင် ကြိုးစားချင်စိတ်မရှိတဲ့ ဟင်္သာ ဆိုတဲ့
လူကို မုန်းချင်လာသည်။ မလောလောက်တော့ဘူး အတွေးနဲ့ လမ်း
လျှောက်လာရင်း သူမ သွားမယ့်လမ်းမှာပိတ်နေတဲ့ လှိုင်းစီးရင်ဆုံ
တဲ့ လေသင်္ဘောတစ်ခုကို ရှောင်လိုက်ရပါတယ်။

“လူတွေက တော်တော်စည်းကမ်းမရှိကြတာပဲ”

နဂိုအခဲလေးနဲ့ စိတ်က ပိုတိုလာရင်း အပင်အောက်ကဖြတ်

ကာ ဟိုတယ်ဘက်ကို ပုဏ္ဏရိတ်လမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့
ပါတယ်။ အဝင်ဝ မရောက်ခင်မှာ ဟိုတယ်စည့်ခံပွဲတွေ၊ ပွဲတော်
နေ့တွေမှာ အလှထားတဲ့ လူတစ်ရပ်စာ ဂျိုကာရုပ်တွေကို တွေ့ရပါ
တယ်။ ပါးစပ်ဖြူကာ ရယ်နေတဲ့ ဂျိုကာရုပ်ကိုကြည့်ပြီး ...

“လာပြောင်မနေနဲ့၊ ဒီက ဒေါသထွက်နေတာနော်”

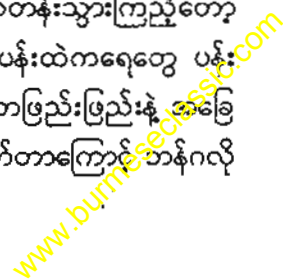
တစ်ယောက်တည်းမို့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပြောလိုက်မိ
တော့ ...

“ဟဲ့ .. ပလုပ်တုတ်”

ကိုယ်ပေါ်လာစင်တဲ့ ရေတွေကြောင့် ကမန်းကတန်း နောက်
ဆုတ်လိုက်ရသည်။ နည်းနည်းတော့ စိုသွားပါတယ်။ ခူးခူး
ကမန်းကတန်းကြည့်လိုက်တော့ ဂျိုကာရုပ်ဆီက ရယ်သံနဲ့အတူ
ပြနေတဲ့ ပါးစပ်ထဲက ရေတွေ ပန်းထွက်လာတာပါ။

သူမ ချက်ချင်း သိလိုက်ပါပြီ။ သူတို့ စစ်ဆင်ရေးစဉ်လို။
တစ်ကိုယ်လုံးမရွံ့တာ တော်သေးတာပေါ့လို့တွေးရင်း ပုဏ္ဏရိတ်
လမ်းလေးအတိုင်း ရှေ့ကိုကြည့်ကာ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နဲ့
လျှောက်လာစဉ်မှာ ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ရေတွေ ကျလာပါတယ်။

သူမ ရေထွက်လာရာကို ကမန်းကတန်းသွားကြည့်တော့
ပုဏ္ဏရိတ်ပင်တွေထဲမှာ မြှုပ်ထားတဲ့ ရေပန်းထဲကရေတွေ ပန်း
ထွက်နေတာမှန်း တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အခြေ
အနေ မကောင်းတော့ဘူးဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်တာကြောင့် ဘန်ဂလို

ရှိရာကို အပင်အောက်ကနေ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်အလာ...
“ဟင်!...”

အပင်အောက်ကိုအဖြတ် သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ရေထည့်ထားတဲ့
ဘောလုံးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပြုတ်ကျလာပါတယ်။ ရေ
ဘောလုံးတွေက ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲမှာ ဗုံးပေါက်သလို သူမ
ဘေးက မြေပြင်ပေါ်မှာ ဖောင်းခနဲ .. ဖောင်းခနဲ ..။

သူမ ခေါင်းတွေ၊ ကိုယ်တွေကို လာစင်တဲ့ရေတွေကြောင့်
သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ရေစိုစပြုလာပါတယ်။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး
မရွဲခင် ဒရောသောပါး ပြေးလာရင်း လေသင်္ဘောနားအရောက်
ဘယ်ကနေ ပေါ်လာမှန်းမသိတဲ့ ကြိုးတန်းနဲ့တိုက်မိပြီး လေ
သင်္ဘောထဲ ခွေခနဲအကျ ..။

“ဗုဒ္ဓေါ .. ကယ်ကြပါဦး”

သူမ လေသင်္ဘောထဲအရောက်၊ သင်္ဘောအောက်က ထရော်
လီလှည်းဘီးက အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ သူမကို တစ်နေရာဆီ ခေါ်
ဆောင်သွားပါတော့တယ်။

သူမ ရှေ့ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားပါတယ်။

“ဘုရားရေ ..”

ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရေကူးကန်။ ရေကူးကန်ရဲ့အစပ်နားကို
လှည်းကအရောက် မြင်းတစ်ကောင်လို တုံ့ခနဲရပ်သွားကာ လေ
သင်္ဘောရော၊ သူမပါ လေထဲမှာ လွင့်ခနဲ ..၊ ပြီးတော့ ...

“ဗွမ်း ..”

သူမ ရေထဲကို စုံးစုံးမြုပ်သွားပါတယ်။ ရေထဲကနေ ကမန်း
ကတန်း အားယူပြီး ပြန်တက်လာတော့ ရယ်သံတွေ .. ရယ်သံ
တွေ။

သူမ စိတ်တိုတိုနဲ့ ရေကူးကန်ပေါ် ပြန်တက်လာတော့
လက်ကမ်းပေးတာက ဟင်္သာ ..။

သူမရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကလည်း သူမပုံစံကို ပါးစပ်အဟောင်း
သားနဲ့ ဝိုင်းကြည့်နေကြတာကြောင့် သူမ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ...

“ဖြန်း ..”

“ခူးခူး ..”

သူမ ရှက်ရှက်နဲ့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ပါတယ်။

မြတ်နိုး တို့ အားလုံး တောင်းပန်ရမလိုလိုနဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်း
မသိဘဲ မျက်နှာတွေပူကာ ခူးခူး နောက်ကို ပြေးလိုက်သွားကြ
ပါတယ်။

မိုးဆွေ တို့က ဟင်္သာ ရှိရာကို ပြေးလာကြပါတယ်။

“ငါတို့လုပ်တာ လွန်သွားပြီထင်တယ် ဟင်္သာ”

ဟင်္သာ က စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်နေတဲ့ပါးကို ပွတ်ရင်း အားရ
ပါးရ ပြုံးကာ ...

“ကြည့်နေ .. နောက်နေ ကျွန်တော် အဖြေရပြီ .. ကျွန်
သေတယ်ကွာ”

ဟင်္သာ စကားကြောင့် အားလုံးက ဒီကောင်ကို မျက်လုံး အပြူးသားနဲ့ ဝိုင်းကြည့်ကြပါတယ်။

“ဒီကောင် ရူးသွားပြီလား မသိဘူး၊ ဒီလောက် ပါးအရိုက် ခံရတာကိုတောင် ..”

ဟင်္သာ က ပျော်လွန်းလို့ဆိုပြီး ကွေးနေအောင် က၊ လိုက်ပါ သေးတယ်။

မိုးဆွေ က ဟင်္သာ ပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သိနေတာကြောင့် ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ နေလိုက်ပါတယ်။

မင်းပြောတာ မှန်တယ် ဟင်္သာ ..။

“ နင်ဟယ် .. အဲလောက်ကြီးတော့ မလုပ်သင့်ဘူး”
မြတ်နိုး ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ ခူးခူး ရှက်သွားမှာလည်း စိုး
တာကြောင့် ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြောရသည်။ ဝေသူ တို့ကတော့
ခူးခူး မမြင်အောင် ကျိတ်ရယ်နေကြသည်။

ခူးခူးလည်း ဖြစ်ပြီးမှ မှားသွားမှန်း သိသည်။ ဒါပေမယ့်...

“ငါလည်း ဖြစ်ဖြစ်ချင်းတော့ ရှက်သွားတာပေါ့ဟဲ့”

“အဲဒါပေါ့၊ ရှက်ရမ်းရမ်းတယ်ဆိုတာ ...”

စန္ဒီ စကားကြောင့် ခူးခူး က မျက်စောင်းလှည့်ထိုးရင်း...

“ဟဲ့ .. ရှက်တာပေါ့ဟ၊ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်နဲ့ လူကို
သန့်သွားတာပဲ၊ သူလုပ်ပုံက နှလုံးရောဂါတောင် ဖြစ်နိုင်တယ်”

မြတ်နိုး တည်မနေနိုင်တော့ဘဲ ရယ်လိုက်ကာ ...

“နင်ပဲ တစ်ကိုယ်လုံးရွံ့အောင် ရေလောင်းနိုင်ရမယ်ဆို၊ ကိုယ်
တိုင် လက်နဲ့မလောင်းဘဲ ကျွန်မ မသိအောင် လောင်းရမယ်ဆို၊
ကျွန်မကြီးလေကျယ်နဲ့ သူပဲ သွားစ၊ ပြီး ...”

“မိန်း နော်.. နင်တို့က ငါ့ဘက်ကလား၊ သူ့ဘက်ကလား”
မြတ်နိုး စုပုပ်ပုပ်ဖြစ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်
ပြီး ...

“ခူးခူး ရယ် .. နင်နဲ့ငါနဲ့က ပေါင်းလာတာ ကြာပါပြီ
နင် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေလား၊ စိတ်မဝင်စားဘူးလားဆိုတာ
ငါတို့ သိတာပေါ့”

“နင်နော် .. ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ခူးခူး ရှက်ရမ်းရမ်းတော့ စန္ဒီ က ပြောသည်။

“အချစ်ဆိုတာ နင် ခုနကဖြစ်သလို တစ်ခုပြီးတစ်ခု၊ တစ်
ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ရင်ကိုလှုပ်ရှားစေတဲ့အရာပဲလေ၊ ပွင့်လင်းစမ်းစမ်း
ခူးခူး ရယ် ..၊ ကဲ .. ပြော ..”

“ငါက ဘာပြောရမှာလဲ”

စန္ဒီ မျက်ရိပ်ပြတော့ အကုန်လုံးက ဝိုင်းမေးကြသည်။

“နင် သူ့ကို ချစ်မချစ်”

ခူးခူး အဖြေရခက်နေသည်။

“ငါ့မှာ အိမ်ကပေးစားမယ့်သူ ရှိတယ်”

“နင်ပဲ မကြိုက်ဘူးဆို ..”

“ငါ့အဖေက ကြိုက်နေတယ်လေ”

“ဒါဆို နင့်အဖေကိုပဲ ယူခိုင်းလိုက်ပေါ့”

“ဟဲ့ ..”

ဝေသူ စကားကြောင့် အားလုံးက ဝိုင်းအော်ကြသည်။ နန္ဒာ
စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ ...

“ဟင်္သာ က မျိုးကောင်းရိုးကောင်းလေးပဲဟာ၊ နင့်အဖေကို
အေးချပေါ့”

“နားချရင် သူ့အဖေက ပြန်ချမှာပေါ့ဟဲ့”

“နားဝင်အောင် ပြောခိုင်းတာဟဲ့”

စကားတွေက ရှုပ်ကုန်ပါသည်။ ခူးခူး က ဝိုင်းတွေတွေနှင့်၊
သူတို့ပြောတဲ့ အချစ်ဆိုတာကြီးက ခြေသံမပေးဘဲ ဝင်လာလို့လေ။
မြတ်နိုး က ခူးခူး ကို ကြည့်ပြီး ရယ်လည်းရယ်ချင်၊
ရယ်လည်း မရယ်ရက်နဲ့ ..၊

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

“နင် သွားတောင်းပန်သင့်တယ်”

မြတ်နိုး စကားကြောင့် ခူးခူး က အင်တင်တင်နဲ့ ...

“ဟာ!...”

“ဟဲ့ .. ဟာတွေ ဟင်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ နင်က ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို ပါးသွားရိုက်တာလေ၊ ဟိုက နင့်ကိုချစ်လို့ ဘာမှ
ငြိမ်မလုပ်တာ”

“လုပ်ရဲ လုပ်ကြည့်ပါလား”

နန္ဒာ က ခူးခူး ကို စေ့ချင်တာကြောင့် ...

“ဘာလဲ .. အာဘွားပြန်ပေးမလို့လား”

သူ့အမူအရာတွေ ကွက်တိ ..၊ ခူးခူး လက်ထဲက ပပါရဲ့ လုံးချေနေမိသလိုပဲ။ ပြီးတော့ ဟင်္သာ ကို ဆွဲလုပ်ချင်နေမိသလိုပဲ။ တော်တော် အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတဲ့ကောင် .. နားရင်းတွေ ဘာတွေ ဆွဲအုပ်ပစ်ချင်နေတဲ့စိတ်ကို မနည်းထိန်းနေရသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝ အတွက် ချောင်းသာသင်္ကြန်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့ အခါရောင် နေ့ရက်တွေကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မေ့လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး ဗျာ”

သူမ အတော်ဒေါသထွက်လာပါသည်။ နလဝိန်းတုံးကောင် လူကဲခတ်ညံ့လွန်းတဲ့ ကောင်စား ..။

“ဟင်္သာ ..”

သူမ ဒေါသသံကြောင့် ...

“ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်ဆိုးမပြောနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်တော့ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်သွားအောင် ကျွန်တော်ပဲ ဖန်တီးခဲ့တာလေ”

ခူးခူး ဒေါသထွက်ရုံတင်မက ကုပ်ဆွဲပြီး ဆွဲဖြဲချင်စိတ် ပေါက်လာပါသည်။ (အင်္ကျီတို့ဘာတို့ ပြောပါတယ်။) အဲဒီလို သူမရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပုဏ္ဏရိပ်ပင်တွေနောက်မှာ ပုန်းပြီး နှုတ်ထောင်နေတဲ့ မြတ်နိုး တို့လည်း ဟင်္သာ ကို မချင့်မရဲ ဖြစ်နေကြ တယ်။

“အဲဒီ ဟင်္သာ ဆိုတဲ့လူက ဘယ်လိုကောင်မှန်း မသိဘူး ဟယ်”

“အေးဟယ် .. ကိုထက် နဲ့ကွာပါ့။ ငါတောင် အဖြေမပေးရ သေးဘူး၊ မြန်လိုက်တာ ... ငါ့ကိုလေ ..”

“ဟဲ့ ..”

“ဪ .. လက်ကိုဆွဲပြီး အဖြေမပေးမချင်း မလွှတ်ဘူး လို့ ပြောတာပါ”

“တော်သေးတာပေါ့ဟယ်”

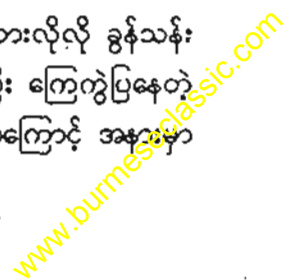
ဝေသူ က တွတ်တွတ်ထိုးနေတဲ့အုပ်စုကို လှည့်ဟောက်ရ ပါသည်။

“ဟဲ့.. ငြိမ်ငြိမ်နေကြစမ်းပါဟဲ့၊ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ.. ကြည့် ဝါဦးဟဲ့”

သူမတို့အားလုံး ဟင်္သာ တို့ အခြေအနေကို ဆက်ကြည့်ရပါ သည်။

“နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် .. ကျွန်တော် သွားတော့မယ် .. လမ်းရဲ့သယ်ဆောင်ရာ ဟိုအဝေးကို .. လွမ်းမိရင်လည်း လွမ်းမှာ ပဲ ..”

ပြဇာတ်မင်းသားလိုလို၊ ဓာတ်ရှင်မင်းသားလိုလို ခွန်သန်း ထွန်း သီချင်းကို စကားပြေအဖြစ် ပြောင်းပြီး ကြေကွဲပြနေတဲ့ ဟင်္သာ ကို အမြင်ကပ် ဒေါသထွက်လာတာကြောင့် အနားမှာ

တွေ့တဲ့ အုန်းလက်ခြောက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ ...

“ကဲဟယ် ... အခြေအနေကို မသိတဲ့ကောင် ..”

“ခွပ် ..”

“ဟ .. လွန်မယ် ခူးခူး”

ဟသံာ ဘယ်လိုကာကာ မရတော့။

ခေါင်းကိုကာရင် ခြေထောက်ကို ရိုက်သည်။ ခြေထောက်ကို ကာရင် ခေါင်းကို ရိုက်သည်။

ခူးခူး ကလည်း ပါးစပ်ကလည်း ပြော၊ လက်ကလည်း မြန်သည်။

“ဉာဏ်တိမ်တဲ့ကောင် .. တစ်ဖက်လူ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိ တဲ့ ကောင် ..”

“ခွပ် ..”

“ခွပ် ..”

“အား .. နာတယ်၊ နောက်တာပါ ခူးခူး ရဲ့ ..”

“ဘာ!... နောက်တာ ... ကဲဟယ် ..”

“ခွပ် ...”

ဟသံာ မထူးတော့ပြီမို့ သူမကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး သိုင်းဖက်ထားလိုက်တော့သည်။

ခူးခူး လက်ထဲက တုတ်ကို ဆွဲယူလွှင့်ပစ်တော့ သူမက လက်သီးဆုပ်တွေနဲ့ သူ့ရင်အုံကိုထုပြီး ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်ကာ

အော့ ...

“ချစ်လို့ စတာပါကွာ .. တိတ်တော့နော်၊ သူကြားလုံး သယ်ကျွေးမယ်၊ ဆက်ငိုရင် ဖက်နမ်းပစ်မှာနော်”

သူမ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ဟသံာ ကို ဆွဲဆိတ်တော့ ချုံပုတ် ဆဲက ခေါင်းတွေထွက်လာပြီး ရယ်သံတွေ ကြားရပါသည်။

မိုးဆွေ တို့က တစ်ဖက်အပင်နောက်မှာ၊ မြတ်နိုး တို့က ဘက် ပုဏ္ဏရိပ်ပင်နောက်မှာ ..။

“မိခူးခူး တို့ကတော့ အဖြေကို ဘယ်လောက်တောင် ပေး ချင်နေလဲ မသိဘူး”

“ပြောင်းပြန်လေ .. မှတဲ့သူနဲ့ ဆူတဲ့သူနဲ့”

အားလုံးက ဝိုင်းစ၊ကြပါသည်။

“အဲဒါ ရှင့်ကြောင့်”

ခူးခူး က ရှက်ရှက်နဲ့ နှုတ်ခမ်းစုပြီး ပြောတော့ ...

“ရှက်ရင် ကိုယ့်ရင်ထဲ တိုးဝင်နေလေ”

ဟသံာ စကားကြောင့် အားလုံးက ...

“အပိုတွေ ..”

ဟသံာ ရဲ့ရင်ခုန်သံကို ခူးခူး ကြားနေရပါသည်။ သူတို့ အားလုံးကို ရှောင်ကြည့်နေတဲ့ နောက်ထပ်လူနှစ်ယောက် ရှိပါ သေးတယ်။

သူက ကျားကြီး နဲ့ ဆင်ကြီး။

သူတို့နောက်ကနေ ထပ်ချောင်းနေတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကတော့ အန်တီစပ်စု နဲ့ ကဲကဲ...။

“မြေး ..”

“ဗျာ .. ဘွားစပ်စု”

ဘွားစပ်စု က မြေးဖြစ်သူကို ခပ်တိုးတိုး ပြောပြလိုက်တော့ ကဲကဲ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ခြေသံဖွံ့ဖွံ့ ကျားကြီးနဲ့ ဆင်ကြီးရဲ့နောက်ကနေ သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကအရာကို သူတို့ကြားထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ပါတယ်။

ကျားကြီးက မျက်မှန်အနက်ကြီးတပ်ပြီး အဲဒီအရာကို ကိုင်မြှောက်ကြည့်တော့ ...

“ဟာ .. မြွေ .. မြွေ ..”

အလန်တကြားထဲအော်တော့ ဆင်ကြီးက ကျားကြီးပါးစပ်ကို ပိတ်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် .. အရပ်ပါကွာ၊ ဟေ့ကောင်လေး .. သွားစမ်း .. လူကြီးတွေကို နောက်စရာလား”

ဆင်ကြီး လှမ်းငေါက်လိုက်တော့ ကဲကဲ မျက်နှာပြောင်ပြပြီး ထွက်ပြေးသွားတော့မှ ဆင်ကြီးက ...

“ကောင်းခန်းရောက်မှကွာ”

“အေးကွာ .. ထပ်ချောင်းရအောင်၊ မမြင်ရဘူးကွ၊ ရှေနည်းနည်း ထပ်တိုး”

ဆင်ကြီး လေးဘက်ထောက်ပြီး ခေါင်းပြုကာ ရှေနည်းနည်း တိုးတော့ ပျော့စိမ်အရာတစ်ခုကို စမ်းမိသည်။ ယူကြည့်လိုက်တော့ မြွေ ...။

“တောက် .. ဒီကောင်လေးကတော့ .. ပြောလို့ကို မရဘူး”

မြွေက တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားလာတော့ ...

“အမလေး .. တကယ်ပဲမြွေဟာ .. ဂစ်”

မြွေကို အဝေးကိုလှမ်းပစ်ရင်း သတိမေ့သွားသည်။

ကျားကြီးကတော့ ဆင်ကြီးက မြွေဆိုကတည်းက မေ့နေပါပြီ။

ဘွားစပ်စုနဲ့ ကဲကဲ .. တဟားဟားနဲ့ သဘောကျနေကြသည်။

အဲဒီအတိုင်း ဆက်သွားရမှာလား ..
 ငါ့ဇာတ်လမ်းတိုင်းမှာ သမိုင်းပေးတာဝန်အရ ..
 အလွမ်းက စရိုင်းဦး
 မွတ်နေအောင်လည်တဲ့ ပန်ကာလို
 ဘယ်လိုအရာလဲလို့ မြင်ခွင့်မရတဲ့ဘဝမှာ ..
 ကမ်းပါးတစ်ဖက်မှာ အချစ်ရှိတာ သိခဲ့လည်း၊
 ကမ်းပါးတစ်ဖက်မှာ ငါ့ရပ်လို့ စောင့်နေမိတယ်။
 ငါ့သံယောဇဉ်တွေနဲ့ သွယ်တန်းပြီး လာရမလား။
 အခေါ်ခက်နေသူအတွက် ..
 မျှော်ရပ်နေမိသူကို စာနာပါဦး။

“ လူလေးက ဘွားစပ်စုတို့နဲ့ အတူလာတဲ့သူငယ် မဟုတ်
 ထား”

ဘွားစပ်စု ရှေ့ကို နောက်ဆုံးမှာထားတဲ့ ယိုးဒယားဟင်းချို
 နန်းကန် ချပေးတော့ ဘွားစပ်စု က အခုလိုမေးခြင်း ဖြစ်သည်။
 နှုတ်တိတ်သုံးကောင်ကတော့ အားရပါးရ စားနေပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ .. ကျွန်တော် ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့
 အန်တီက လှမ်းခေါ်လို့ အန်တီတို့ စီးတဲ့ကားနဲ့ လိုက်လာတာ
 ချ”

အန်တီစပ်စု က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ..၊

“မင်းအစ်ကိုဆိုတာ မန်နေဂျာမောင်လတ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ အစ်ကိုဝမ်းကွဲပါ”

ကျွန်တော် အန်တီသောက်ဖို့ ဖန်ခွက်ထဲ ရေဖြည့်ပေးတော့

အန်တီက တပြုံးပြုံး ..။

“ဒါနဲ့ .. မင်းနဲ့ ဟိုကောင်မလေးနဲ့က ..”
 “ဘယ်သူလဲ အန်တီ”
 ကဲကဲ က စားနေရာမှ ပလုတ်ပလောင်းနဲ့ ဖြေပါသည်။
 “ဦးမိုး ကလဲ .. မမနိုး ကို ပြောတာလေ”
 ကဲကဲ စကားကြောင့် ကျွန်တော် ရှက်ရှက်နဲ့ရယ်ရင်း ...
 “သူက ကျွန်တော့်ကို မုန်းနေတာ အန်တီ”
 အန်တီစပ်စု မျက်ခုံး မြင့်တက်သွားပြီး ...
 “မင်းကို မုန်းနေရအောင် မင်းက ဘာလုပ်လိုက်လို့လဲ
 ကလေးရဲ့ ..”

အန်တီစပ်စု ဒီကောင်လေးကို ခင်ပါသည်။
 ပြီးတော့ ကောင်လေးနဲ့ ဟိုကောင်မလေးပုံစံက တစ်မျိုးဖြစ်
 နေတာကို ရိပ်မိတာကြောင့် အခုလို မေးမိခြင်းပါ။

“ကျွန်တော့်ကြောင့် သူ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ သင်္ကြန်ရက်တစ်ရက်
 မှာ ဒဏ်ရာရခဲ့ဖူးတယ် အန်တီ”

“ဘယ်လိုကွယ်”
 ကျွန်တော် အန်တီကို အစအဆုံးရှင်းပြလိုက်တော့ အန်တီက
 ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ...

“ဒါကတော့ကွယ်၊ ကိုယ်က တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊
 အေးလေ .. သူ တစ်နေ့ စိတ်ပြေလာမှာပါ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းရမ်းရင်း ...

“မထင်ပါနဲ့ အန်တီရယ်”

“ဒါနဲ့ မင်းရဲ့ပညာအရည်အချင်း ..”

“ကျွန်တော် အိကိုနဲ့ ကျောင်းပြီးထားပါတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ
 လျှောက်ထားတဲ့အလုပ်မရခင် ဒီမှာ ခဏဝင်လုပ်နေတာ”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်”

“အန်တီ .. ကျွန်တော် ပဟိုဘက်သွားလိုက်ဦးမယ်နော်၊
 လိုတာရှိရင် တစ်ယောက်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်”

“အေးပါကွယ်”

မိုးဆွေ အန်တီတို့ဝိုင်းက ထွက်လာပြီး ရီဆက်ပ်ရှင်ဘက်ကို
 ထွက်လာခဲ့သည်။ ရီဆက်ပ်ရှင်ဘက်ချိုးတဲ့ ကွေ့ကိုအရောက်
 စကားပြောသံတွေ ကြားရတာကြောင့် သူလည်း ပုထုဇဉ်ပီပီ
 အသာ ချောင်း နားထောင်ကြည့်တော့ ...

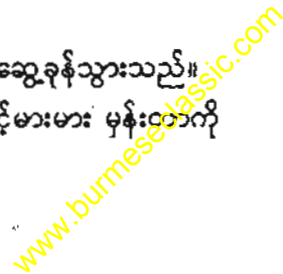
“ကိုလတ် တကယ်ပြောတာ ဖြူ ရဲ့ .. လူဆိုတာ မြင့်မြင့်
 မုန်းရတယ် ဖြူ”

ကိုလတ် စကားကြောင့် မဖြူ က နဝေတိမ်တောင်နဲ့ ...

“မြင့်မြင့် ဆိုတာ ဂျာကြီး ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေး
 လား ..”

မဖြူ စကားကြောင့် ကိုလတ် ဆွေဆွေခုန်သွားသည်။

“အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ မြင့်မြင့်မားမား မုန်းတာကို
 ပြောတာ”

ဒီနိုင်းခ

“ဪ .. မြင့်မြင့်ရဲ့အမေ မားမားကိုပါ ထပ်မှန်းမယ်၊ မဟုတ်သေးပါဘူး ဂျာကြီးရယ် .. ကြားလို့မှ မကောင်း ..”

ဂျာကြီး အတော့်ကို စိတ်ပျက်နေပါသည်။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် မန်နေဂျာချုပ် ဆိုတဲ့ရာထူးကို ဘယ်လိုရ လာမှန်း မသိအောင်ကို စိတ်ပျက်ရသည်။

“ကိုယ် ရှင်းရှင်းမေးမယ်”

“ရှင်းရှင်း မေးရအောင် ရှင်းရှင်း က ဂျူတီအော့ဖ်လေ”

ဂျာကြီး ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်း ကုတ်နေသည်။

“ခေါင်းယားလို့လား ဂျာကြီး၊ ဗောက်ထတာဖြစ်မယ်”

“ဗောက်ထတာ မဟုတ်ဘူး ဖြူဖြူရေ .. ငါ ဂေါက်သွား တာ၊ ဒီနေ့ ဘာနေလဲ”

မဖြူ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ...

“မနေ့က ဘာနေလဲ”

“ဟာ .. မသိလို့ နင့်ကို မေးတာပေါ့ဟ”

“ဟာ .. ဂျာကြီးကလဲ .. မနေ့က ဘာနေဆိုတာ သိမှ ဒီနေ့ကို သိမှာပေါ့”

“တော်ပြီဟာ”

“ဟင် .. ဂျာကြီးကို ဘာမှမကျွေးရသေးဘူးလေ”

“အေးပါဟာ .. နင်နဲ့ စကားပြောရတာနဲ့တင် ရင်ပြည့်နေ ပါပြီ၊ ကဲ ... ငါ သွားဦးမယ်”

ဂျာကြီး စိတ်လျော့ပြီး ထွက်သွားခံတာ မိုးဆွ ရိသက်ပံရှင် ကောင်တာဘက်လျှောက်လာတာ ...

“မဖြူ တို့ကတော့ ဘယ်တစ်ဖက်၊ ညာတစ်ဖက်၊ အပိုတစ် ဖက်နဲ့ ...”

မဖြူ က ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မျက်စောင်းထိုးရင်း...

“တော်ပါဟာ .. ဟိုလူနှစ်ယောက် ရန်ကြောက်ရ၊ နင့် အစ်ကို ဂျာကြီးကို ကြောက်ရနဲ့၊ တော်ပါပြီ .. စိတ်ကုန်တယ်”

မဖြူ စကားကြောင့် ကျွန်တော် တဟားဟား ရယ်မိသည်။

ဒီနေ့ သင်္ကြန်အကြတ်နေ့ ..။
 ကိုကြီးသန်း မဖြူ ကို စောစောစီးစီးရေလောင်းဖို့ ဝီရိယ
 ကြီးနေပါသည်။ ဒါပေမယ့် အခါအခွင့်က မရ။
 သူ့လိုပဲ ကိုကြီးစိုး လည်း မဖြူ ကို ရေလောင်းဖို့ ချောင်းနေ
 တာ ကိုကြီးသန်း မသိလိုက် ..။
 “ဒီတစ်ခါတော့ ဟိုတစ်ခါလို လူမှားပြီး ရေမလောင်းမိ
 အောင် သေသေချာချာ စီစဉ်ရမယ်၊ ဟော .. လာပြီထင်တယ်”
 ကိုကြီးစိုး က အပင်နောက်မှ ကွယ်ကြည့်ရင်း မဖြူ လာတာ
 မြင်တော့ အပင်နောက်ကို ပြန်ပုန်းပြီး လက်ထဲကရေပုံးကို ကိုင်
 ကာ တဟိဟိနဲ့ သဘောကျနေပါသည်။
 မဖြူ မြတ်နိုး တို့ ဘန်ဂလိုကိုအသွား၊ ကိုကြီးစိုး ပုန်းနေတဲ့
 သစ်ပင်ကို မရောက်ခင် ...
 “မဖြူ ..”

“ဟော .. အန်တီ”
 အန်တီစပ်စု လှမ်းခေါ်တာကြောင့် ခဏ ရပ်စောင့်နေလိုက်
 သည်။
 အန်တီစပ်စု က သူမဆီ လျှောက်လာရင်း ...
 “မဖြူ .. အန်တီဆီ ရန်ကုန်က ဖုန်းလာရင် ပြောနော်၊
 အရေးတကြီးကိစ္စ ရှိလို့ ..”
 “ဟုတ်ကဲ့ အန်တီစပ်စု၊ ဒါနဲ့ အန်တီက ဘယ်လဲ”
 “ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး .. ပျင်းနေတာနဲ့ ဝေသူ တို့
 ဘန်ဂလိုကို သွားပြီး စပ်စုမလားလို့”
 မဖြူ အန်တီစကားကြောင့် သဘောကျစွာရယ်ရင်း ...
 “ဒါဆိုရင် စန္ဒီ ကို ရန်ကုန်ကဖုန်း နောက်ဆယ်မိနစ်နေရင်
 ပြန်ခေါ်လိမ့်မယ်လို့ ပြောပေးပါလား အန်တီ”
 “အေး .. အေး .. ကျုပ် ပြောလိုက်ပါ့မယ်”
 မဖြူ လူကြည့်နဲ့မှာပြီးပြီဆိုတော့ ဟိုတယ်ဘက် ပြန်လှည့်သွား
 ပါတယ်။
 အန်တီစပ်စု လည်း ဝေသူ တို့ ဘန်ဂလိုဆီ ဆက်လျှောက်
 လာပါတယ်။
 ကိုကြီးစိုး က ခြေသံလည်းကြားရော ဖြုန်းခနဲ ထွက်ပြီး
 ဝုန်းခနဲ ရေလောင်းလိုက်ပါတယ်။
 “ဘယ်ရမလဲ .. ငါကွ .. ဟင်!...”

စကားတောင် မဆုံးလိုက်ရ ...

သူ့ကို မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ ကြည့်ပြီး ပါးစပ်ထဲကရေတွေ မှုတ်ထုတ်နေတဲ့ အန်တီစပ်စု ကြောင့် မျက်လုံးတွေ၊ မျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်သွားပြီး ...

“ဟင် .. ဘယ်ကဘယ်လိုဖြစ်ပြီး .. ဟာ .. ကန်တော့ အန်တီစပ်စု .. ကျွန်တော် ...”

အန်တီစပ်စု ခါးထောက်ပြီး ...

“မင်း ငါ့ကိုမှ ရေလောင်းရအောင် ဒီဟိုတယ်မှာ အပျိုလေးတွေ၊ အပျိုကြီးတွေ မရှိတော့လို့လား”

“မဟုတ် .. ဟို .. ဟို .. လူမှားသွားလို့”

အန်တီစပ်စု ဒီလောက်ဆို သိလိုက်ပါပြီ။

“သွား .. သွားတော့၊ ငါ့နှယ် .. အသက်ကြီးမှ စန်းထနေရတယ်လို့”

အန်တီစပ်စု ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ကိုကြီးစိုး လည်း ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ သူ့မျက်လုံးကိုသူ ပွတ်သပ်နေမိပါတယ်။ မဖြူ ရှိဆက်ပ်ရှင်ပြန်ရောက်တော့ ဥမ္မာသန်း က ...

“မဖြူ ... အခန်း ၄၂ ကို ဖုန်းနဲ့ ဘွတ်ကင်လုပ်ထားတယ် နောက်တစ်နာရီလောက်ဆို ရောက်မယ်တဲ့”

“အဲဒီအခန်းကလူတွေ ပြန်သွားပြီလား”

ဥမ္မာသန်း က ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ...

“နေပါဦးဟယ်.. မောင်သန်း အဲဒီအခန်းကို ရှင်းပြီးပြီလား”

“မသိဘူး မဖြူ”

“ငါ သွားကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ဒီကောင် တစ်ခုခုခိုင်းရင် မေ့တတ်တာနဲ့၊ တကယ် မလွယ်တဲ့ကောင်”

မဖြူ ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်နဲ့ပြောပြီး ထွက်သွားပါတယ်။

မဖြူ ထွက်သွားတော့ ဥမ္မာသန်း က ဖုန်းလှမ်းဆက်ပါတယ်။

“ကိုကြီးသန်း .. မဖြူ ထွက်လာပြီ”

ကိုကြီးသန်း မျက်နှာကြီး ပြုံးပြီးသွားပြီး ...

“ကျေးဇူးပဲ ဥမ္မာသန်း၊ ညနေကျရင် ဈေးမှာ ငါ မုန့်လိုက်လယ်ကျွေးမယ်နော်”

“တကယ်နော် .. မလိမ်ရဘူး”

“အေးပါဟာ”

ကိုကြီးသန်း အခန်းတံခါးနောက်ကွယ်မှာ ရေပုံးကိုင်ပြီး စောင့်နေလိုက်ပါတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တျှိုင်းလက်ဝင်ပြီး ပြန်ထွက်လာတဲ့ ဦးထက်ဝေ၊ အဲဒီအခန်းနားကို အရောက် ..

“ဟာ .. အရေးထဲ ဘောင်းဘီထဲ ပုရွက်ဆိတ်ဝင်နေတယ်၊ ဒုက္ခပဲ”

ဦးထက်ဝေ ကိုကြီးသန်း ပုန်းနေတဲ့အခန်းကို ကြည့်ပြီး...

“ဒီအခန်းက ခုနက အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ဧည့်သည်တွေ ပြန်အပ်သွားတဲ့ပုံပဲ၊ အိုကေ .. ဒီအခန်းထဲမှာပဲ အပြေရှာရမှာပဲ”

ဦးထက်ဝေ အခန်းကို တွန်းအဖွင့် ...

“ပုန်း ..”

“ဟာ ..”

“ဖရူး ..”

ကိုကြီးသန်း ရေပုံးကြီးကိုငိုပြီး ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ငေးကြည့်လျက် ...။

“ဟာ .. အန်ကယ် .. ကန်တော့ .. ဟင် ..”

ဦးထက်ဝေ ခေါင်းက ဆံပင်တုကြီးက ကြမ်းပြင်မှာ ...။

“ဆံပင်အတုကြီးနဲ့ ..”

ဦးထက်ဝေ ကမန်းကတန်း ပြန်ကောက်ခွပ်ပြီး ထွက်သွားမယ် လုပ်ပြီးမှပြန်လှည့်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် .. ငါ့ဆံပင်တုအကြောင်း ဘယ်သူမှ မပြောနော်”

“ဟုတ် .. ဟုတ် ..”

ဦးထက်ဝေ ထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ မဖြူ ရောက်လာပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ စိုရွဲနေတဲ့ရေတွေကို မြင်တော့ ...

“ကိုကြီးသန်း .. ဘာလို့ ရေတွေစိုနေတာလဲ”

ကိုကြီးသန်းလည်း ကမန်းကတန်းနဲ့ ...

“ဟို .. ဟိုလေ .. အခန်းညစ်ပတ်နေလို့ ရေလောင်းထားတာ”

“ဟာ ... ဧည့်သည်က လာတော့မယ်၊ မောင်သန်း ကိုခေါ်ပြီး အမြန်ခြောက်အောင် သုတ်ခိုင်းလိုက်ဦး”

“အေး .. အေးပါဟာ”

မဖြူ ထွက်သွားတော့ ကိုကြီးသန်း ခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်း ဣတ်ပြီး မချင့်မရဲနဲ့ ကျန်ခဲ့ပါတယ်။

“အခုမှပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ရတော့တယ် စန္ဒီရယ်..”

သောင်ပြင်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ကိုထက် ပြောတော့ စန္ဒီက ချစ်စဖွယ်ရယ်ရင်း ကိုထက် လက်မောင်းကို မှီခိုပြီး လျှောက်လာကာ ...

“စန္ဒီ လည်း တွေ့ချင်တာပေါ့၊ မိခူး တို့က သိတဲ့အတိုင်း ရစ်နေတာနဲ့ ..”

စန္ဒီ စကားကြောင့် ကိုထက် က ပြုံးသည်။

“အခုတော့ အေးဆေးပဲလေ၊ မိခူး ရစ်ဖို့ ဟင်္သာ ရှိနေပြီလေ၊ ဝေသူ နဲ့ နန္ဒာ တို့ကိုလည်း တင်သော် နဲ့ မင်းနိုင် ကို ထိန်းထား ခိုင်းလိုက်တော့ သူ့ဟာနဲ့သူ ကွက်တိပဲ၊ မအိုကေတာဆိုလို့ ..”

ကိုထက် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဆိုတာ စန္ဒီ သိပါသည်။

စန္ဒီ သက်ပြင်းချရင်း ကိုထက် နဲ့အတူ ဟိုတယ်ရှေ့က သောင်ပြင်မှာ အတူထိုင်လိုက်ပြီး ...

“ကိုထက် ပြောချင်တာ စန္ဒီ သိပါတယ်၊ မိန်း နဲ့ မိုးဆွေ နို့စို့ မဟုတ်လား”

ကိုထက် က ခေါင်းညိတ်သည်။ စန္ဒီ ကိုထက် မျက်နှာကို ကြည့်မိသည်။

“မိုးဆွေ ကို ကားဂိတ်မှာတွေ့မှ ရင်းနှီးတာဆိုပေမယ့် ကိုယ် နို့အားလုံးက သူငယ်ချင်းအရင်းတစ်ယောက်လို ခင်မင်တာ အမှန်ပဲ စန္ဒီ ..”

စန္ဒီ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေပါသည်။

“မိုးဆွေ ပြောပြလို့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ပြဿနာကို သိခွင့် မရှိတယ်၊ ဒါ တမင်လုပ်တဲ့အမှားမှ မဟုတ်တာ စန္ဒီ ရယ်..”

“ဒါပေမယ့် မိန်း စိတ်ထဲမှာက ..”

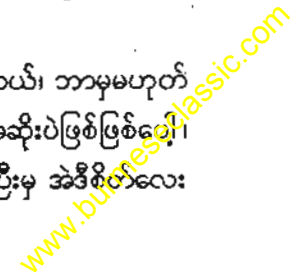
စန္ဒီ ကို ဆက်မပြောဖို့ ကိုထက် လက်ကာပြလိုက်သည်။

“သူ ပြုစုပျိုးထောင်လာတဲ့ အစွဲပဲလေ”

“ဘယ်လို .. ပြုစုပျိုးထောင်လာတာ .. ဟုတ်လား”

ကိုထက် က ပြုံးပြသည်။

“ကိုထက် လည်း ငယ်ငယ်ကဖြစ်ဖူးပါတယ်၊ ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ခံစားချက်လေးကို အကောင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဆိုးပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ နို့တွေကြာအောင် ရင်ထဲမှာ သယ်ဆောင်လာပြီးမှ အဲဒီစိတ်လေး

ကို မောင်းထုတ်ရမယ့်အချိန်ရောက်တော့ နှမြောနေတာလေ။”

စန္ဒီ က တွေးတွေးဆဆနဲ့ ...

“ဒါဆိုရင် ကိုထက် ဆိုလိုတာက ..”

“ကြာလာပြီဆိုတော့ ပျောက်ကွယ်သင့်ပါပြီ။ ဒါဟာ တော်နဲ့ အမှန်း မဟုတ်ဘူး .. မုန်းသင့်မုန်းထိုက်တဲ့အမှန်းလည်း မဟုတ်ဘူး။”

“ဟာကွာ .. ကိုထက် ကလဲ ရှုပ်နေတာပဲ”

“ရှင်းနေတာပဲ သမီးရယ်.. မြတ်နိုး လည်း မိုးဆွေ အတွက် ခံစားချက် ရှိပါတယ်။ အချစ်လို့ ပြောလို့ရတဲ့ အခြေအနေပေါ့။”
ရုတ်တရက် နောက်ကနေ ပြောလိုက်တဲ့အသံကြောင့် နောင် လှည့်ကြည့်တော့ ...

“ဟင် .. အန်တီစပ်စု .. အဲ .. အန်တီစုစု”

အန်တီစပ်စု က သူတို့ဘေးမှာဝင်ထိုင်ရင်း ရယ်လိုက်ကာ...

“လုပ်မနေပါနဲ့အေ .. ရင်းရင်းနှီးနှီး အန်တီစပ်စုပဲ ခေါ်ခေါ်ပါ။ ကျုပ်မြေးတွေကလည်း ကျုပ်ကို အဲလိုပဲခေါ်ကြတာ။ ကျုပ်ကလည်း မစပ်စုဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ကူညီတဲ့သဘောပါ။”

အန်တီစကားကြောင့် နှစ်ယောက်သား ရယ်ကြပါသည်။ အန်တီစပ်စု က ဆက်ပြောသည်။

“သူ့အတွဲနဲ့သူကတော့ ပွဲသိမ်းနေကြပြီဟေ့၊ ပွဲမသိမ်းနိုင်တာဆိုလို့ သူတို့တစ်တွဲပဲ ကျန်တော့တယ်”

“နေပါဦး အန်တီရဲ့၊ ခုနက အန်တီပြောတာက သေချာလို့ထား ..”

ကိုထက် စကားကြောင့် အန်တီက ပြုံးသည်။

“ဘာကိုလဲ ..”

“အချစ်လို့ ပြောလို့ရတဲ့အခြေအနေ ဆိုတာလေ”

“အိတ်တီးပါဆင့်လောက်ကတော့ သေချာတယ် မောင်ထက်။ ဘယ်သူက ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ခံပြီး ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ပြဿနာအတို အလေးကို ပိုးမွေးသလို မွေးထားမှာလဲ”

စန္ဒီ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကောင်လေးက လူအေးလေးပါ။ ပညာအရည်အချင်းလည်း မဆိုးဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမလဲ အန်တီ”

စန္ဒီ အသံတွေက တက်ကြွနေပါသည်။

“တို့အားလုံး အခြေအနေပေးရင် ကူညီရမှာပေါ့”

“အိုကေ ..”

စန္ဒီ နဲ့ ကိုထက် က တက်ညီလက်ညီပြောတော့ အန်တီစပ်စု တ ...

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ သတိထားမိကြလား”

စန္ဒီ နဲ့ ကိုထက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြရင်း ...

“ဘာကိုလဲ ဟင်”

အန်တီက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း ...

“ဟို .. လင်းတနဲ့ ခြင်ဆိုင်တဲ့ ကုတ်အင်္ကျီအနက်တွေနဲ့ နှစ်ယောက်လေ”

စန္ဒီ က ရယ်ရင်း ...

“ကျားကြီး နဲ့ ဆင်ကြီး ပါ အန်တီရယ်”

“ကျားလား ဆင်လားတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် လင်းတနဲ့ ခြင်လိုပဲ၊ ကုပ်ချောင်းချောင်းနဲ့ ..”

အန်တီ ပြောပုံကြောင့် ရယ်မိကြပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

“အဲဒီနှစ်ကောင်ရယ် .. ဟိုခေါင်းဖြူဖြူနဲ့ လူဆိုးမိုလ်လို့လို့၊ မုဆိုးမိုလို့လို့ လင်မယားလေ၊ မိန်းကလေးက အသက်ငယ်ပုံ ရတယ်”

စန္ဒီ စဉ်းစားရင်း ...

“ဪ .. သိပြီ၊ သမီးတို့နဲ့ အဲဒီခေါင်းဖြူကြီးနဲ့က ကား တစ်စီးတည်းပဲလေ”

အန်တီက ခေါင်းညှိတ်ပြီး ...

“ငါ့အထင်တော့ ခူးခူး ကို တစ်ခုခုကြံဖို့ စီစဉ်နေပုံရတယ်”

စန္ဒီ အထိတ်တလန့်နဲ့ ...

“ဘယ်လို ..”

ကိုထက် လည်း အလန့်တကြား ဝင်မေးမိပါသည်။

“အန်တီက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

အန်တီစပ်စု က သူကြားသမျှ၊ မြင်သမျှနဲ့ သူတို့မြေးအဘွား ဆရဲလုပ်ပြီး ခြောက်လွတ်လိုက်ပုံတို့ကို ပြောပြတော့ ...

“စန္ဒီ လည်း ခူးခူး ကို သတိပေးထားဦး”

စန္ဒီ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကဲ .. ကျုပ်လည်း လမ်းလျှောက်ပြီး ရေပက်ခံထွက်လိုက် ဦးမယ်၊ ဟဲ့ .. စတိတ်ရိုး၊ သွားမကြည့်ဖူးလား၊ နာမည်ကြီး ဆီးဝိုင်းတဲ့”

“ဘယ်ဝိုင်းလဲ”

“ပိုကာဝိုင်းတဲ့”

“အန်တီကတော့လေ .. လုပ်ပြီ”

အန်တီစပ်စု ပြန်သွားတော့ သူတို့လည်း ကိုယ့်ဘန်ဂလိုရှိရာ ထိုယ် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ဘန်ဂလိုထဲဝင်ခင်ချင်း အပေါက်ဝ လသာဆောင်မှာ ဝိုင်းစု ဦး စကားပြောနေကြတဲ့ မိန်း တို့က စန္ဒီ ဝင်လာတာမြင်တော့...

“နင်ကတော့ ပျော်နေနိုင်တယ် .. တကယ်ပဲ”

မိန်း ရဲ့စူပုပ်ပုပ်စကားကြောင့် စန္ဒီ က ရယ်ရင်း မိန်း ဘေး ဝင်ထိုင်ကာ ..

“ဟဲ့ .. ပျော်ချင်လို့ ဒီကိုလာတာပဲ၊ ငါက ငိုနေမှာမလား”

“အေး .. ငိုရမယ့်ကိန်းဟေ့”

မိန်း ရဲ့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ပြောချလိုက်တဲ့စကားကြောင့်

စန္ဒီ က ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝေသူ က မိန်း ရဲ့ ရဲ့ မှဲ့နေတဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရယ်

ကာ...

“သူ့ချစ်ချစ် လာမယ်လေ”

မိန်း က ဝေသူ ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“နင်နော် .. အဲဒီကောင်နဲ့ ငါ့ကိုလာမစနဲ့၊ ကြက်ကိုအစွေး နုတ်ပြီး အိုးမည်းသုတ်ထားတဲ့ကောင်ကို ..”

“ဟင် .. ဇေတိုးအောင် လား”

မိန်း က အောင့်သက်သက်နဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ...

“ခုနကလေးတင် ရန်ကုန်က ဖုန်းလာတယ်၊ ဖေဖေကိုယ် တိုင် လွှတ်လိုက်တာတဲ့”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာတာလဲ၊ သူမသိအောင် ခိုး ထွက်လာကာမှ၊ နင့်အမေကလည်းဟယ် .. ဒီလောက် ကျစ် မပြည့်တဲ့ကောင်ကို ..”

“မသိပါဘူးဟာ .. အဲဒီကောင် ရန်ကုန်မှာ လည်တာ ဝ, သွားလို့ လိုက်နှောင့်ယှက်တာ ဖြစ်မယ်”

စန္ဒီ က စဉ်းစားရင်း ...

“ဟဲ့ .. သင်ကြန်တွင်းကြီး ဘယ်လိုင်းကားထွက်မှာမို့လို့လဲ၊ ပြီးတော့ ဟိုတယ်မှာ အခန်းတွေက ပြည့်နေတာ”

မိန်း က သက်ပြင်းချပြီး ...

“ငါ ဖုန်းထဲကနေ နင်မေးသလို မေးပြီးပါပြီ၊ ဖေဖေ ပြောတာကတော့ သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့သူ သူတို့ကားနဲ့ လာမှာတဲ့”

“ထားပါတော့၊ အခန်းက ရပါမလား”

“ရတယ်၊ ရတာမှ တစ်ဖက်ကမ်းတောင် လွန်သေးတယ်၊ အခု ငါတို့တည်းတဲ့ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် အန်တီဂရေစ်က သူ့အဖေနဲ့ ပါတနာလေ”

“သေရောဟယ် ..”

“ဟယ် .. လမ်းမှာ သေသွားပြီလား”

နန္ဒာ က မအူမလည်နဲ့ ဝင်မေးတော့ မိန်း က ...

“နင်ကတော့မှောင့် ..”

ခူးခူး က ရယ်ပါသည်။

ပြီးတော့ ...

“ဒါဆိုရင်လည်း ရည်းစားအငှားတွဲပြပေါ့ဟဲ့”

“ဘယ်သူကိုလဲ”

မိန်း မေးတော့ ခူးခူး က ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ...

“မြတ်နိုးသူ ရယ် .. ချစ်မိုးရွေခဲ့တယ် .. တယ့်နယ်

တယ့်နယ် ..”

“ခူးခူး နော် .. အဲဒီလူကို အစကတည်းက မုန်းနေတာနော်
ငါ စိတ်ဆိုးမှာနော်”

“အစကတည်းက မုန်းနေတာဆိုတော့ တယုတယနဲ့ ဘယ်
အစကို ဆွဲထုတ်ပြီး မုန်းလိုက်တာလဲဟင်”

“အေး .. အဲဒီအစကဟေ့ ..”

မိန်း ထိုင်နေရာကထပြီး လိုက်ရိုက်တော့ ခူးခူး ဝိုင်းထီ
ပတ်ပြီး ပြေးသည်။

ရယ်သံတွေနဲ့ ဆူညံသွားပါတယ်။

ပိုက်တထောင်းထောင်းထနေတဲ့ ကားထဲက မျောက်သတ္တ
ငါလို ပုံမကျပန်းမကျ ထွက်လာတဲ့ နှစ်ကောင်ကို မြင်ကတည်း
က ကိုကြီးစိုး စိတ်ထဲကနေ အခုလို ပြောမိပါတယ်။

“ကမ္ဘာ့ရုပ်အဆိုးဆုံးဘွဲ့ ပေးရင် ဒီမျောက်လောင်းနှစ်ကောင်
ရနိုင်တယ်”

ကိုကြီးစိုး ပြောလည်း ပြောချင်စရာပါ။ ဆံပင်ကို မိုးထိ
အောင် ထောင်ထားပြီး ဟိုက်လိုက်ဖောက်ထားပုံက ကွန်မန်ဒို
မြောက်ကျား ပုံစံ။ အင်္ကျီကလည်း ကြောင်ကြောင်ကျားကျားတွေ။
ထက်မှာလည်း ကွင်းတွေ ဝှံ့တွေနဲ့ သူတို့မို့လို့ အလေးခံပြီး
ဆယ်လာပါတယ်။

လမ်းလျှောက်ရင်လည်း မြောက်ကြွမြောက်ကြွနဲ့ ကွင်းတွေ၊
ဝှံ့တွေဆီကထွက်လာတဲ့ အသံက ဒန်အိုးဒန်ခွက်ဝယ်တယ်ဆိုတဲ့
အဘကြီးရဲ့ လှည်းသံလို။

ကိုယ်က ဝန်ထမ်းဆိုတော့လည်း ပျားရည်ကို မျက်နှာသုတ်ပြီး ရိုရိုသေသေနဲ့ ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ဟိုတယ်က ကြိုဆိုပါတယ်”
“အိုခလေ ...”

မောင်ပြောက်ကျားရဲ့စကားကြောင့် ကိုကြီးစိုး ပျာပျာသင် ...

“ကျွန်တော် ကလေးမဟုတ်ပါဘူး... လူကြီးပါ။ ပြရမလား”
“ဘာကွ .. ဘာပြချင်လို့လဲ”
“ဟို .. မှတ်ပုံတင်”

မောင်ပြောက်ကျားရဲ့အဖော်၊ ဆံပင်ကို မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှ ထားတဲ့ စနေမလား .. စနေထီးလားမသိတဲ့ သတ္တဝါက

“ကိုယ်က ...”
“ခေါင်းမပါဘူးလား”

“ဟေ့လူ မနောက်နဲ့ .. အလုပ်ဖြုတ်သွားချင်လား”
“ဟင့်အင်း .. ကြော်တာပဲ ကြိုက်တယ်”

“ဟာကွာ .. ဒီလူ .. ဖြလိုက်ရင်တော့ ..”
“စက္ကူလားဟင် ..”

သတ္တဝါနှစ်ကောင် မလှရတဲ့အထဲ ပုပ်သိုးသွားတဲ့မျက်နှာနဲ့
“ဒီလူတော့ကွာ ..”

ကိုကြီးစိုး ပြန်တောင်းပန်ရပါသည်။

“ဟို .. ကန်တော့ .. ဆောရီး၊ အိုခလေး .. ဆိုလို့”
မောင်ပြောက်ကျားက ဒါလေးတောင် မသိဘူးလားဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးကို မျက်နှာမှာတပ်ရင်း ...

“အိုကေ ကို ဘိုသံပေါက်အောင် အိုခလေ လို့ ပြောတာ”
“ဪ .. မှတ်သားစရာပဲ”

“ဒီမှာ .. နို့တည်းလား”
“အရက်ကို နို့ထည့်သောက်မလို့လား”

“ဟာကွာ .. ဗဲရီးဗဲရီး မိုင်းဘလက်”
ကိုကြီးစိုး ခေါင်းကုတ်သွားသည်။ ဘယ်ဂြိုဟ်က ဘယ်

ဘာသာစကားတွေနဲ့ သူ့ကို လာပြောနေမှန်း မသိပါ။
“ဘာလဲဟ”

“ဟာဗျာ .. အလွန်ဝေးတာပဲ”
“ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲဟင်”

“ဘယ်မှမသွားဘူး .. ခင်ဗျားကို ခုံးဝေးတယ်ပြောနေတာ၊ ဗဲရီးဗဲရီး မိုင်းဘလက်ဆိုတာ ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောရတာ စိတ် အလွန်ညစ်တယ်လို့ အီးလိုပြောတာ ..”

“တော်တော်နဲ့မှာပဲနော်”
သတ္တဝါနှစ်ကောင် ဗဲရီးဗဲရီး ဖြစ်သွားပါတယ်။

“ဒီမှာ နို့တည်းလားဆိုတာ လူ့နာမည် နှီး ..၊ ကောင်မချောချောလေး၊ ကောင်မလေးတွေ အုပ်စုလိုက် လာတာဗျာ ..”

အခုမှ ကိုကြီးစိုး သဘောပေါက်သွားပါသည်။

“ဪ .. မြတ်နိုး တို့ အုပ်စုကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် .. မြတ်နိုး ကို ချစ်စနိုးနဲ့ နိုး လို့ခေါ်တာ”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဗျ”

“နိုး (No) ငြင်းတာလေ၊ အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ဘူးလို့ပြောတာ၊ ဒီမှာ .. ကိုယ့်လူတို့၊ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရောတည်းလို့ မရဘူးနော်”

စနေထီးက ဖြေပါတယ်။

“မရောပါဘူးဗျ၊ သပ်သပ်စီသောက်မှာ .. အဲလေ .. သပ်သပ်စီ ခွဲတည်းမှာ”

ကိုကြီးစိုး သတ္တဝါနှစ်ကောင်ကို အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ ...

“မောင်ရင်တို့ တည်းချင်တိုင်းတည်းလို့ မရဘူး၊ ဟိုတယ်မှာ လူပြည့်နေပြီ”

ကိုကြီးစိုး စကားကြောင့် သတ္တဝါနှစ်ကောင်က မြင်းဟီသံ လို ရယ်သည်။ ကိုကြီးစိုး ကလည်း လိုက်ရယ်တော့ ပြောက်ကျားကောင်က ...

“ခင်ဗျား မရယ်နဲ့”

“အမ် ...”

“ကျုပ်တို့ ဒီဟိုတယ်မှာပဲတည်းမှာ၊ ကျုပ်တို့ကို ဒီဟိုတယ်

နိုင်ရှင် အန်တီဂရေစ် က လွှတ်လိုက်တာ”

အန်တီဂရေစ် က လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ ဂျာကြီးပြောထားတဲ့ လူနှစ်ယောက်ပေါ့။ ချက်ချင်း သွားလေးဖြကာ မျက်နှာတို့ မူရာမာယာများလိုက်ရင်း ...

“အဲလို စောစောကပြောရောပေါ့ ညီလေးရယ်၊ လာ .. အစ်ကို သယ်ပေးမယ်”

ပြောက်ကျားနဲ့ စနေထီး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ရင်း ဟန်ပါပါနဲ့ အထဲဝင်သွားပါတယ်။

ရီဆက်ပ်ရှင်ရောက်တော့ စနေထီးက မဖြူ ကို ငမ်းနေသေးတာကြောင့် အနားမှာရှိတဲ့ ကိုကြီးသန်း က မကြည်။ ကိုကြီးသန်းတို့ ခပ်တိုးတိုး မေးကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီသတ္တဝါနှစ်ကောင်က ရန်ကုန်ကသူဌေးရဲ့ ဧည့်သည်ဆိုတာလား”

“အေး .. ဟုတ်တယ်”

ကိုကြီးသန်း စိတ်အချဉ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ လွှတ်ခနဲ ပါးစပ်က ထွက်သွားပါသည်။

“မျောက်ကို ပြိုဟ်သားနဲ့ စပ်ကျထားတဲ့သတ္တဝါတွေ ဖြစ်မယ်”

“ဘာဗျ ..”

ပြောက်ကျားက ကြားဖြစ်အောင်ကြားသွားတော့ ကိုကြီးစိုး

လန်သွားသည်။ ကိုကြီးသန်း က ခပ်တည်တည်ပါပဲ။

“ဟို .. အဲဒါဆိုရင် ဘယ်လိုသတ္တဝါဖြစ်မလဲ၊ ပဟောဠိနံ တော်လေ .. အဲဒီမှာ ဖြေမလို့”

“တောက် ..”

ကိုကြီးစိုး က ပြဿနာမဖြစ်အောင် ဝင်ထိန်းပေးသည်။

“ကဲ .. မောင်စိုး ရေ .. ဒီကညီလေးတို့ကို ဝမ်းနင်းနိုင် ကို လိုက်ဖို့လိုက်ပါကွယ်”

ဟို သတ္တဝါနှစ်ကောင် မျက်လုံးပြူးသွားတော့ ကိုကြီးစိုး က ...

“ညီလေးတို့ တည်းရမယ့်အခန်း”

“ခင်ဗျားတို့နော် .. ပြုတ်သွားချင်လား”

“ရှင် .. ပြုတ်စားချင်လား၊ ဘာကိုလဲဟင်”

အရေးထဲ ဥဗ္ဗာသန်း က ဘုမသိဘမသိနဲ့ ဝင်ပြောတော့ ဟိုနှစ်ကောင် တဟင်းဟင်းနဲ့ ဒေါသထွက်ရင်း သူတို့အခန်းရှိရာ ကို ထွက်သွားကြပါတယ်။

ရှေ့ကလာတဲ့ အန်တီစပ်စုနဲ့ ဟိုရှောင်ရမလို့၊ ဒီရှောင်ရမလို့ ထုပ်ဆီးတိုးသလိုဖြစ်နေတော့ ပြောက်ကျားက ...

“ရှေ့မှာ လာပြီး ကလို့စ်နေတယ်”

အင်္ဂလိပ်လို ကြားညပ်ပြောတာကို အန်တီစပ်စု က ဘာထင် သွားသည် မသိ ...။

“မင်းလိုကောင်ကို ငါက တို့ရအောင် ကိုယ့်ပုံစံလည်း တိုယ် ကြည့်ဦး”

အန်တီစပ်စု စကားကြောင့် အန်တီစပ်စု နဲ့ပါလာတဲ့ ဂျဲဂျဲက...

“ဘွားစပ် .. ဒါက ဘာကောင်တွေလဲဟင်”

သတ္တဝါနှစ်ကောင် တွန့်သွားတော့ အန်တီစပ်စု က ...

“ရှားပါးသတ္တဝါတွေပါ မြေးရယ်၊ ခပ်ဝေးဝေး နေ”

“ဘာဗျ .. ကျုပ်တို့ကို ဘာကောင်ထင်လို့လဲ”

ပြောက်ကျားရဲ့ ရင်ကော့ခေါင်းမော့စကားကြောင့် အန်တီ စပ်စု က ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ရင်း ...

“မင်းတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိမှတော့ ငါတို့က သိပါ မလား၊ ဘာကောင်လဲဟင် ..”

သတ္တဝါနှစ်ကောင် ဆွေဆွေခုန်နေသမျှ မဖြူ တို့က ကျိတ် ရယ်သည်။

“ဒီဟိုတယ်ပိုင်ရှင် လွတ်လိုက်တဲ့ အထူးဧည့်သည်ဗျ”

“ဪ .. သင်္ကြန်ရက်ဆိုတော့ ဟိုတယ်မှာပြစားဖို့ လွတ် လိုက်တာ ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားဗျာ .. အသက်ကြီးလို့”

“ဘာပြောတယ်၊ ငါ့ကိုများ အသက်ကြီးလို့၊ လာ .. ချ မလား၊ ငါက ကွန်ဖူးကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် ကြော်စားလာတာ၊ လာစမ်း ..”

www.burmeseclassic.com

အန်တီစပ်စု က ဘရစလီစတိုင်နဲ့ သိုင်းကွက်ခင်းတော့ မြေးဖြစ်သူ ဂျဲဂျဲကလည်း လိုက်လုပ်သည်။

ကိုကြီးစိုး နဲ့ ကိုကြီးသန်း တို့က ဝင်ဖျန်ဖြေပေးပြီး မောင်နိုး ကို လည်း သတ္တဝါနှစ်ကောင်ကို အတင်းခေါ်ထုတ်သွားခိုင်းတော့ မှ လူစုကွဲသွားကြသည်။ အန်တီစပ်စုက သိပ်ကျေနပ်ပုံမပေါ်။

“မင်းတို့သူဌေးကလည်း မိတ်ပေါက်အောင် .. အဲလေ.. မိတ်ပျက်အောင် ဒီလိုလူတွေ လွှတ်လိုက်ရတယ်လို့ကွယ်”

မဖြူ က စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ...

“ဪ ... သူက သူဌေးလေ”

ကိုကြီးစိုး က အခုမှ သတိရဟန်နဲ့ ...

“သူက မြတ်နိုး နဲ့လည်း သိတယ်တဲ့”

“ဗုဒ္ဓေါ ..”

အန်တီစပ်စု အလန်တကြား ထပြောသည်။

“ဟလို .. နိုး .. ဟလို .. ပင်လယ်ကြီး ..”

မြတ်နိုး တို့အုပ်စုနဲ့ တင်သော်၊ မင်းနိုင် အပါအဝင် သူတို့ အုပ်စု သောင်ပြင်မှာ လမ်းလျှောက်နေစဉ် သတ္တဝါနှစ်ကောင် ရောက်လာကာ အခုလို နှုတ်ဆက်တော့ မြတ်နိုး ရဲ့ ကြည်လင် နေတဲ့စိတ်လေး ပျက်စီးသွားသည်။

တင်သော် နဲ့ မင်းနိုင် က အချင်းချင်းလက်တို့ရင်း ဘယ် လိုသတ္တဝါတွေလဲလို့ လှမ်းအကဲခတ်ပါတယ်။ ပြောက်ကျားက ဆောင့်ကြားကြားနဲ့ ...

“နိုး ရယ် .. နိုး ဒီလို ဘိချ်ကိုသွားချင်တယ်ဆိုရင်လည်း နေ့ ကို ပြောမှပေါ့၊ ငပလီကို ဟယ်လီကော်ပတာနဲ့သွားမလား”

“ဘယ်လို .. ဟယ်ရီပေါတာနဲ့ ..”

တင်သော် စကားကြောင့် ခူးခူး တို့ ရယ်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ပြောက်ကျား တင်သော့် ကို မကြည်ကြည့် ကြည့်ရင်း...
 “ဇေ လေ .. နို့ ကို သတိရလို့ လိုက်လာတာ”
 မင်းနိုင် က တင်သော့် ကို ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။
 “ဘာ ဇေ လဲ တင်သော့်”
 “ဇေယျဝတီအရက် ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူ့ကိုလည်း ဇေ လို့ပဲ
 ခေါ်ကြတာပဲ”
 တင်သော့် စကားကို ပြောက်ကျား ကြားသွားကာ ဒေါသ
 ထွက်သွားသည်။
 “ဘာကွ .. ငါ့နာမည်က ဇေယျဝတီ မဟုတ်ဘူးကွ
 ဇေတိုးအောင် ကွ .. မှတ်ထား”
 “ဪ .. ကျွတ်ထိုးကောင် .. ရေသောက်လိုက်လေ”
 မင်းနိုင် စကားကြောင့် ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ဇေတိုးအောင်
 မင်းနိုင် တို့ကို အရေးမလုပ်ဟန်နဲ့ မြတ်နိုး ကို သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့
 မိတ်ဆက်ပေးသည်။
 “နိုး .. ဒါ ကိုယ့်ဘော်ဒါ၊ တော်မီအောင်သန်း တဲ့”
 တင်သော့် က မင်းနိုင် ကို လှမ်းပြောပါတယ်။
 “နာမည်ကြီးကလဲကွာ .. ဂေါ်ဖီဖျောက်သန်း ရယ်လို့”
 တော်မီအောင်သန်း မျက်နှာကြီး မရဲဘဲ မည်းတက်လာ
 ကာ...
 “ဇေတိုး ..”

တင်သော့်က ‘သဝေထိုး’လို့ အော်တော့ မင်းနိုင် က
 “အေရိုး အေရိုး” လို့ ပြောသည်။ တော်မီ တဟင်းဟင်းနဲ့
 အဖျားတက်သလို ဒေါသတွေ မီးရှူးမီးပန်းလို ပေါက်ကွဲပြရင်း...
 “ငါ ဖဲလိုက်မှာနော်”
 ဝေသူ က မကြားတကြား ပြောသည်။
 “အနာဖတ်တွေ ထင်တယ်”
 ဇေတိုးအောင် နဲ့ တော်မီ လက်သီးတွေဆုပ်ကာ ဘယ်သူ့ကို
 ဒေါသထွက်ရမှန်း မသိဘဲ ...
 “တောက် .. နေကြဦးပေါ့ကွာ”
 “ဘယ်မှမသွားပါဘူး”
 ဝေသူ စကားကြောင့် တဟင်းဟင်းနဲ့ ထွက်သွားတော့
 ဝေသူ နဲ့ နန္ဒာ က တင်သော့် နဲ့ မင်းနိုင် ကို လက်ဝါးချင်း
 ခိုက်လိုက်ကြသည်။
 တင်သော့် က ညာတာပါတေးနဲ့ လက်ဝါးရိုက်ပြီး ဝေသူ
 လက်ကို ကိုင်ထားတော့ ဝေသူ က ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲနေအောင်
 ခေါက်ပါတော့သည်။

မသေချာတော့မယ့် အတူတူ
 ငါတို့ အပြုထည် လမ်းခွဲကြရအောင်...။
 မရေရာခြင်း အယူအဆတွေနဲ့
 ညီတူညီမျှ မရရှိတော့တဲ့အခွင့်အရေးနဲ့
 ငါ့ချစ်ခြင်း 'မောင်းကြေး'လည်း သွားပြီ၊
 ထားပါလေ...
 နင်က အပေါ်အသင်းဆိုတော့
 ကြီးနိုင်ငယ်ညည်း ငါ့ကို ဂိုးတွေ ပစ်သွင်းပြီပေါ့၊
 ဒီလိုနဲ့ ..
 ငါ့အချစ်က တန်းဆင်းခဲ့ပြီ။

“
 ဟာကွာ .. တကယ်ထောင်မကျိုးတဲ့ကောင်ကွာ”
 တင်သော် စကားကြောင့် မိုးဆွေ က ရယ်သည်။ ဂျူတီလဲ
 ငြီးပြီမို့ မိုးဆွေ ဒီကောင်တွေနဲ့အတူ သောင်စပ်မှာထိုင်ရင်း
 တင်သော် နဲ့ မင်းနိုင် က မကျေမနပ်နဲ့ သူ့ကို ပြောပြနေခြင်း
 ဖြစ်သည်။

“ဟိုနှစ်ကောင်ရော ..”
 ဟသံာ နဲ့ ကိုထက် ကို ရည်ရွယ်ပြီးမေးမှန်း တင်သော်
 နိုင်မိတာမို့ ...

“သူတို့ချစ်ချစ်တွေနဲ့ သဲဖြူကျွန်းသွားမယ်ဆိုလား”
 “မင်းတို့က လိုက်မသွားဘူးလား”
 မိုးဆွေ မေးတော့ သဲသောင်ပြင်မှာ ဘောင်းဘီတိုလေးတွေနဲ့
 ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး အုန်းသီးကို သဲထဲ တစ်ဝက်နှစ်ထည့်ပြီး
 အုန်းရည်သောက်နေတဲ့ တင်သော် က ...

“လိုက်ချင်စိတ် မရှိတာနဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်နေခဲ့တာကွ”
မိုးဆွေ ထိုင်နေရာမှ နှာခေါင်းတင်၍ ဖြစ်လာသည်။ ဟိုနှစ်
ကောင်က မျက်မှန်အနက်ကိုယ်စိတ်ပဲပြီး အုန်းရည်သောက်ရင်
ကောင်မလေးတွေကို ငမ်းနေပါသည်။

“ငါ့နှာခေါင်းထဲမှာ အရက်နဲ့လိုလို ရတယ်ကွ”
မင်းနိုင် က တဟိဟိ ရယ်သည်။ မိုးဆွေ မသင်္ကာတော့
“ပြစမ်း”

မိုးဆွေ အုန်းသီးကို လှမ်းမ၊ပြီး ကြည့်တော့ ...

“အုန်းသီးထဲမှာ ဘာအရည်မှလည်း မရှိဘူး”

“ဟေ့ကောင် .. ပေး ပေး .. ငါ့အုန်းသီး”

မိုးဆွေ အတင်းလိုက်လုနေတဲ့ တင်သော် ကြောင့် ပြန်မထေး
ဘဲ အုန်းသီးကို မ၊ကြည့်တော့ ...

“ဟင် ...”

အုန်းသီးရဲ့ဖင်မှာ အပေါက်ဖောက်ထားပါတယ်။ မိုးဆွေ
အုန်းသီးမြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို ထပ်ကြည့်တော့ ...

“ဪ .. ဒီလိုလား”

တင်သော် တို့က စပ်ဖြဲဖြဲ။ ဒီနှစ်ကောင်က ရေသန့်ဘူးထဲ
အရက်နဲ့ အချိုရည်ကို စပ်ထည့်ပြီး ရေသန့်ဘူး ခေါင်းပေါ်ရဲ့
မြှုပ်ကာ အပေါ်ကနေ အုန်းသီးဖင်ပေါက်ကို စွပ်ထည့်လိုက်တော့
ကွက်တိ ...။

ဒါကြောင့် အုန်းရည်သောက်ရင်း ဘေးမှာ ငါးကင်တွေ၊
ဗုဇွန်ကင်တွေနဲ့ အထူးအဆန်းပါလားလို့ ထင်နေတာ ...။

“လူမြင်ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

မင်းနိုင် စကားကြောင့် မိုးဆွေ က သူ့ဇက်ပိုးကို လှမ်းရိုက်
လိုက်သည်။

“မိုးဆွေ .. ငါပြောတာ အဲဒီနှစ်ကောင်”

မိုးဆွေ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရေဆင်းဆော့ဖို့ ဟိုတယ်ထဲ
က ထွက်လာဟန်ရှိသည်။ ဇေတိုးအောင် တို့ကလည်း တင်သော်
တို့ကို မြင်တော့ မျက်နှာတွေ တင်းမာသွားသည်။

တော်မီ က ဇေတိုးအောင် နား ကပ်ပြီး တစ်ခုခုပြောလိုက်
ဟန် ရှိသည်။

“ဟေ့ကောင် .. ငါတို့ဆီ တည့်တည့်လျှောက်လာနေပြီ”

မင်းနိုင် စကားကြောင့် ပြဿနာတက်လာမှာကို သူ စိုးရိမ်
သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် .. ရန်မဖြစ်နဲ့နော်”

တင်သော် က ဇေတိုးအောင် လာနေတာကို မြင်တော့...

“သူ့ဘက်က စလာရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး မိုးဆွေ”

ဇေတိုးအောင် နဲ့ တော်မီ က မိုးဆွေ ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ...

“မင်း ဟိုတယ်ကဝန်ထမ်း မဟုတ်လား”

မိုးဆွေ ထိုင်နေရာမှ မော့ကြည့်ရင်း ...

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဖေတိုးအောင် နဲ့ တော်မီ က ပြုံးလိုက်ရင်း သူတို့လက်ထဲထဲ ဖိနပ်တွေကို မိုးဆွေ ရှေ့ သဲပြင်ပေါ်ကို ပစ်ချလိုက်ကာ ...

“ငါတို့အခန်းရှေ့မှာ သွားထားပေးကွာ”

မိုးဆွေ မျက်နှာပျက်သွားသလို တင်သော် နဲ့ မင်းနိုင် လည်း ဝုန်းခနဲ ထရပ်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ကျွတ်ထိုးကောင် .. မိုက်ရိုင်းလှချည်လား ဒီအချိန်က ဒီကောင် အလုပ်နားတဲ့အချိန်၊ အလုပ်ရှိတော့ရော မင်းဖိနပ်ကို ကိုင်စရာလား”

မိုးဆွေ ထရပ်ပြီး ...

“နေပါကွာ .. တင်သော် ရာ”

တော်မီ က ရွံစရာကောင်းတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ ...

“နေပါဦး .. ဒီကောင့်ကိုပြောတာ မင်းတို့က နာရအောင် မင်းတို့က ဝိတ်တာလား”

မင်းနိုင် က တော်မီ ကို ကြည့်ရင်း ...

“ငါသာ ဝိတ်တာဆိုရင် မင်းဖင်ကို ကန်ပြီးပြီ”

“ဘာကွ ..”

မိုးဆွေ အတင်းဝင်တားရပါသည်။

“ကဲ .. ကဲ .. ခင်ဗျားတို့လည်း သွားစရာရှိတာ သွား တော့၊ ခင်ဗျားတို့ဖိနပ်ကို သွားထားပေးမယ်”

“ဟာကွာ .. မိုးဆွေ”

“မလုပ်နဲ့ကွာ”

ဖေတိုးအောင် တို့ ကျေနပ်သွားဟန်နဲ့ ပင်လယ်ထဲ ပြေးဆင်း သွားကြသည်။

“ငါ ဝိုပြုံး ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ခဏလေး”

မိုးဆွေ ဖိနပ်တွေကောက်ကိုင်ပြီး ခပ်အေးအေး ထွက်သွား တော့ တင်သော် တို့ မကျေမနပ်နဲ့ တောက်တခေါက်ခေါက်။

“ဒေါသဖြစ်မနေနဲ့တော့ မောင်တင်သော်”

“ဟာ .. အန်တီစပ်စု”

အန်တီစပ်စု က သူတို့နဲ့အတူ ဝင်ထိုင်ရင်း ...

“အန်တီစပ်စု အကုန်မြင်တယ်၊ အဲဒီနှစ်ကောင်ကိုလည်း

အန်တီ ကြည့်မရဘူး”

“ဒီကောင်တွေ သက်သက်ကျောသွားတာ”

မင်းနိုင် မခံချင်စိတ်နဲ့ပြောတော့ အန်တီစပ်စုက ရယ်ရင်း...

“သူပြန်ကျောရင် ကိုယ်က ပြန်ကျောလိုက်ပေါ့”

“ဘယ်လိုကျောရမလဲ”

“ဒီလိုလေ ..”

အန်တီစပ်စုက တိုးတိုးပြောပြတော့ တင်သော် တို့ လက်ခုပ် တီးကြပါသည်။ တင်သော် နဲ့ မင်းနိုင် ပြေးထွက်သွားပြီးမှ

ပြန်ပြေးလာကာ တင်သော် က ပြောသည်။

ဒီဒိုင်းခ

“အန်တီစပ်စု .. ဒီအုန်းရည် လုံးဝ မသောက်နဲ့နော်”

“အေးပါဟယ်၊ တကတည်း .. တွန့်တိုနေသေးတယ်”
တင်သော် က ရယ်ရင်း ...

“တွန့်တိုလို့ မဟုတ်ပါဘူး”

ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ တင်သော် တို့ ရေထဲဆင်
သွားတော့ အန်တီစပ်စု က တင်သော် တို့လို သဲပြင်ပေါ်မှာ
လှဲလိုက်ရင်း ...

“အရေးထဲ ရေကလည်း ငတ်လိုက်တာ၊ အတော်ပဲ.. အုန်း
ရည်ရှိတုန်း ရေငတ်ပြေလေး ..”

အန်တီစပ်စု အုန်းရည်ကို ပိုက်နဲ့စုပ်သောက်လိုက်တော့ အံ့ကြ
သွားသည်။

“ဘာအုန်းရည်လဲဟ၊ ခြော် .. နိုင်ငံခြားအုန်းရည်ဖြစ်မယ်
ချိုခါးလေး ..၊ သောက်လိုတော့ အကောင်းသား”

အန်တီစပ်စု အုန်းရည်သောက်နေစဉ်မှာ တင်သော် နဲ့ မင်းနိုင်
က ရေထဲဆင်းသွားရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကားကျွတ်ကို ဘေး
လုပ်စီးနေတဲ့ သတ္တဝါနှစ်ကောင်ကိုအကဲခတ်ပြီး တင်သော် က—

“မင်းနိုင် .. မင်းက ကျွတ်ထိုးကောင်နဲ့ ..”

“အေးပါ .. မင်းက တော်မီ နော်”

နှစ်ယောက်သား လက်ဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့
ရေထဲကို ဒိုင်ဗင်ထိုးလိုက်ကြသည်။

ဇေတိုးအောင် နဲ့ တော်မီ က ဘောတစ်ယောက်တစ်လုံးစီနဲ့
သိုင်းစီးနေကြရင်း ...

“ဟိုနှစ်ကောင်တော့ ငါတို့ကို အတော်တင်းနေမှာနော်
ဇေတိုး”

ဇေတိုး က မြင်းဟီသံလို ရယ်ရင်း ...

“ဇေတိုး ပါကွာ.. ဒီကောင်တွေကို အသေထိုးစရာ မလို
ပါဘူး”

တင်သော် နဲ့ မင်းနိုင် ရေပေါ်ခေါင်းပြူးကြည့်ရင်း အကဲခတ်
တာ့ ဒီကောင်တွေ သူတို့ကို မမြင်။ တင်သော် လက်မထောင်
တာ အချက်ပြလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ရေထဲပြန်ငုပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူတို့
အက်ထဲက ဆူးချွန်နဲ့ ဘောတွေကိုဖောက်ပြီး အမြန်ပြန်ကူးလာ
ကြသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့မှ နောက်ကို ပြန်ကြည့်တော့
ထမ ဇေတိုးအောင် တို့ မရိပ်မိသေး။ ခပ်ပြင်းပြင်းလှိုင်းတစ်လုံး
ပြီးတည်လာနေတာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ဟာ!... ဟ .. လုပ်ပါဦး၊ ငါ့ဘောက တဖြည်းဖြည်း
သွားလာပြီ”

“ငါလည်း အဲလို .. ဟာ!... လာနေပြီ”

“ဝုန်း ...”

“အောင်မလေးဗျ”

အချိန်တက်လာတဲ့ လှိုင်းလုံးနဲ့အတူ ရေထဲကို စုံးစုံးမြုပ်သွားပြီးမှ ဝရုန်းသုန်းကားနဲ့ မတိတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြပြီး ...

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ .. ရေက တိမ်လို့၊ တောက်ဒါ သက်သက်လုပ်ကြံတာကွ”

“အေး .. ဟုတ်တယ်”

ဒီကောင်တွေ တင်သော် တို့ရိုရာကို လှမ်းကြည့်ပြီး တင်သော် တို့ လက်ချက်မှန်း ရိပ်မိကြသည်။ ဒါပေမယ့် သက်သေတော့ အပြောရခက်နေသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မိုးဆွေ ဖိနပ်တွေထားခဲ့ပြီး ကိုကြီးစိုး နဲ့အတူ တင်သော် တို့ ရိုရာကို ပြန်လာတော့ ...

“ဟိုကောင်တွေ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ၊ နေပါဦး... ဒါက ဘယ်သူလဲ”

ပြောရင်းနဲ့ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဟင် .. အန်တီစပ်စု”

အန်တီစပ်စု က သဲသောင်ပြင်မှာ ခေါင်းကျိုးနေပါသည်။

“ဟိုက် !..”

တင်သော် တို့ ရောက်လာတော့ အန်တီစပ်စု ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်မိကြတော့ မိုးဆွေ က ...

“မင်းတို့ အုန်းရည်တိုက်လိုက်ကြလား”

“မတိုက်ဘူး .. ရေထဲဆင်းခါနီး မသောက်နဲ့လို့ သေချာမှာခဲ့သေးတယ်၊ သောက်ကောင်းကောင်းနဲ့ သောက်လိုက်ပြီထင်တယ်”

မိုးဆွေ စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ရယ်မိရင်း ...

“ကဲ .. ဝိုင်းမ၊ပြီး အခန်းကို ပြန်ပို့မှဖြစ်မယ်”

ဒီလိုနဲ့ အုန်းရည်အသောက်ကောင်းတဲ့ အန်တီစပ်စု ကို ဝိုင်းမ၊ကြရပါတယ်။

အခန်းရောက်တော့ ဂျဲဂျဲ က ကလေးပီပီ တဗျစ်တောက်တောက်နဲ့ ပြောမဆုံး ...။

“ဟုတ်ကို မဟုတ်တော့ဘူးနော်၊ နင့်ရဲ့ ကျွတ်ထိုးကောင်
က ရိုင်းတဲ့အဆင့်ကို ရောက်နေပြီ မိန်း”
အပြင်က ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ခူးခူး က အခုလို ပြော
တော့ ...
“နင်နော် .. ငါနဲ့ အဲဒီမျက်နှာရူးနဲ့ ဘာမှဆိုင်တာ မဟုတ်
ဘူး”
မိန်း က စုပုပ်ပုပ်နဲ့ ပြန်ပြောသည်။ စန္ဒီ က ခူးခူး ဘာတွေ
ဖြစ်လာမှန်း မသိတာကြောင့် ...
“ဟဲ့ .. ခူးခူး .. ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ”
ခူးခူး က ဟင်္သာ ပြောပြတဲ့ မိုးဆွေ ကို ဖိနပ်သွားထားနိုင်
တဲ့ ဇေတိုးအောင် ရဲ့လုပ်ရပ်ကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟာ .. ဒါ မလုပ်သင့်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ တောက် .. လူပါးဝ
နိုက်ရိုင်းလိုက်တာ၊ မိုးဆွေ ကလည်း အေးလွန်းအေးကြီးပါတယ်
ဟယ်”
“အေးဟာ .. မိုးဆွေ သနားပါတယ်”
မိန်း ကိုယ်တိုင်လည်း မိုးဆွေ ကို မုန်းတာက သပ်သပ်မို့
ဇေတိုးအောင် ကို ရွံရှာမိသည်။
“မေမေတို့ကလည်းဟယ် .. ဒီလိုကောင်နဲ့ ငါ့ကို ဘယ်လို
ဖိတ်ကူးတွေနဲ့ သဘောတူနေလဲ မသိဘူး”
“ဒါပေါ့ဟာ.. မိဘမကောင်းတော့ သားသမီးခေါင်း ဆို
ဘာလေ”
ဝေသူ က အရေးထဲ စနောက်နေသေးသည်။ နန္ဒာ က
နူးနူး ကို မေးသည်။
“ဟင်္သာ တို့ ဘာပြောသေးလဲ”
“ဟင်္သာ တို့ အုပ်စုက မကျေနပ်ဘူးဟေ့၊ ရိုက်မယ်ပုတ်
မယ် လုပ်နေတာ၊ မိုးဆွေ အတင်းတားနေလို့သာ၊ အခုဆို အန်တီ
မယ်စု ကပါ အဲဒီနှစ်ကောင်ကို အမြင်ကပ်နေတာ”
“နင် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်တော့ မိန်း”
ကျွတ်ထိုးကောင်အကြောင်း ပြောနေစဉ်မှာ မိန်း ရဲ့လက်ကိုင်
ဖုန်းက မြည်လာသည်။
“ဟဲ့ မိန်း၊ ဖုန်းမြည်နေတယ်”

ခူးခူး သတိပေးတော့ သူမ ဖုန်းကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင်း...
“မေမေ ဆက်တာဟ”

အိမ်ကဖုန်းမှန်းသိတော့ မြတ်နိုး နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟလို .. မေမေ၊ ဟုတ်ကဲ့ .. သမီး .. ဟာ .. ဖွေတာပေါ့ မေမေရာ၊ အင်း .. နှစ်ရက်သုံးရက်ဆို ပြန်လာပြီ မေမေ၊ ရှင် .. ဟာ!... မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ဒီကောင် သက်သက် အကျင့်ယုတ်ပြီး လျှောက်ပြောနေတာ၊ ဟာ .. အဲဒီလို အတင်းအကျပ် မလုပ်နဲ့နော် မေမေ ..”

မြတ်နိုး ရဲ့စကားတွေကြောင့် တစ်အုပ်စုလုံး တစ်ခုခုတော့ ပြဿနာတက်နေပြီလို့ တွေးမိရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြပါတယ်။

“ရှင် .. မဟုတ်ဘူး၊ ပြဿနာတွေ ရှုပ်ကုန်မယ်၊ မလာပဲ မေမေရာ၊ မေမေ .. ဟလို ...”

မြတ်နိုး ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး မသက်မသာနဲ့ သက်ပြင်းချတော့ ဝေသူကမေးသည်။

“ဟဲ့ .. ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“တောက် ... ဟိုကောင် ကျွတ်ထိုးကောင် .. မဟုတ်တာ တွေ လျှောက်ပြောပြီး ငါ့အိမ်ကို တိုင်တယ်လေ”

“ဘယ်လို ..”

ခူးခူး က မြတ်နိုး စကားကို နားမရှင်းတာကြောင့် ...

“ငါက တဲ့၊ ဟိုတယ်က ပိတ်တာတစ်ယောက်နဲ့ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်နေတယ် တဲ့၊ အဲဒါကို ကျွတ်ထိုးကောင်က မဖြစ်သင့် မဖြစ် ချက်ဘူးလို့ ငါ့ကိုတောင်းပန်ပြီး နားချတာကို ငါက လက်မခံဘူး”

“ဟာ .. တော်တော် ပက်စက်ယုတ်မာတဲ့ ကောင်ပဲ”
ဝေသူ က မြတ်နိုး စကားကြောင့် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။
“အခု အဲဒီကိစ္စနဲ့ အဲဒီကောင်ရဲ့မိဘတွေနဲ့ ငါ့မိဘတွေ နှိုင်းလာလိမ့်မယ်၊ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် လက်ထပ်ပေးဖို့ အမြန် စီစဉ်မယ်တဲ့”

“ဟာ .. သွားပြီ၊ နင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မိနိုး”

မြတ်နိုး ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ပါ။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဟယ် ..”

“နင် တစ်ယောက်ယောက်ကို အမြန်ကြိုက်လိုက်ပါလား၊ ခု နင် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြုလို့ ရမှာပေါ့”

“ဟဲ့ .. နန္ဒာ၊ ဘာစကားလဲ”

ဝေသူ က ဘာတွေအတွေးပေါက်သည် မသိ။

“ရည်းစားရှိကြောင်း ပြောတာပါဟဲ့”

“တော်ကြပါဟာ .. ဒီမှာ စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားထဲဟယ်..”

မြတ်နိုး စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ပြောတော့ စန္ဒီ က သက်ပြင်းချရင် ...

“ဟိုတစ်ယောက်တော့ ဒီသတင်းကြားရင် ရင်ကွဲမှာပဲ”

“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ ..”

စန္ဒီ ရဲ့စကားကို ခူးခူး က ပြန်မေးတော့ စန္ဒီ က မြတ်နိုး
ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဘာမှမပြော .. ဒါပေမယ့် အားလုံးသိလိုက်ပါတယ်။

မိုးဆွေ ဆိုတဲ့နာမည်ကို မြတ်နိုး မကြားချင်မှန်း သိထင်
ကြောင့် ဘာမှမပြောကြတော့။

မြတ်နိုး ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလိုပါပဲ။ ဘာဆိုတော့
တော့ မသိပါ။

“ဟယ် .. အဲဒါ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး သဒ္ဒါမိုး မဟုတ်လား”
မာမီထန်နဲ့အတူ ရယ်စရာတွေပြောကာ ဟိုတယ်ဘက်
လျှောက်လာတဲ့ မင်းသမီး သဒ္ဒါမိုး ကို တွေ့တော့ ဝေသူ က
အားရဝမ်းသာ ပြောသည်။ ဝေသူ က သဒ္ဒါမိုး ပရိသတ်လေ။
သူမတို့အုပ်စု သဒ္ဒါမိုး ကို ကြည့်ရင်း ဝေဖန်နေကြသည်။

“အပြင်မှာ ပိုတောင်ချောသေးတယ်နော်”

“အေးဟဲ့ .. အသားကဖြူတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့”

“ဖြူတာမဟုတ်ဘူးဆိုတော့ မည်းတာလား၊ ဒီလောက်ဖြူတဲ့
အသားကို ..”

“ဟဲ့ .. ငါက အသားဝင်းလက်တာကို ပြောတာ ..”

“သူ့အသားက ဈေးပေါင်မကျိုးသေးတဲ့အချိန်ပေါ့ဟယ်”

“ဘာလဲဟ ..”

“အသားလတ်တာလေ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြရင်း သဒ္ဒါမိုး က ဟို တယ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ မိုးဆွေ ကို တွေ့သွားကာ ...

“ဟယ် .. မိုးလေး ..”

သဒ္ဒါမိုး ကလေးတစ်ယောက်လို ဝမ်းသာပုံနဲ့ လက်ခုပ်လေး တီးကာ မိုးဆွေ ထံ ပြေးသွားသည်။ ပြေးဖက်တော့မယ့်အတိုင်း ပါ။

“ဟဲ့ .. မိုးဆွေ နဲ့က ..”

စန္ဒီ က တအံ့တဩနဲ့ မျက်လုံးလေးဝိုင်းပြီးပြောတော့ ခူးခူး က ...

“ဘယ်သိမလဲဟဲ့ .. ငါတို့လည်း ကြည့်နေတာပဲ”

“တော်တော်ရင်းနှီးတာထက် လွန်မယ့်ပုံပဲ”

မြတ်နိုး သက်ပြင်းချမိတော့ ...

“ဒီမှာ ဟတ်ထိသွားပြီ ထင်တယ်”

ဝေသူ က ပြုံးစိစိနဲ့ပြောတော့ ...

“ဘာမှမဆိုဘူး .. အဲဒီကောင်ကို ငါက ကြည့်လို့ကို မရတာ”

“မျက်လုံးမကောင်းလို့လား”

သူမ က နန္ဒာ ကို လှမ်းဆိတ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ .. ကြည့်စမ်း၊ မိုးဆွေ ကို ပါးဖွေတာတွေ ဆွဲလိမ် လို့ တော်တော်ရဲတဲ့ မင်းသမီးပဲ”

“ဟဲ့ .. အနီရောင်ဝတ်ထားတာကို”

“ဟာ .. နင်ကတော့မှောင့် ဝေသူ ရယ်”

“ဟော .. မိုးဆွေ ပခုံးကို ဖက်ပြီး ဟိုတယ်ထဲ ဝင်သွားပြီ ကြည့်စမ်း”

မြတ်နိုး လူမသိအောင် ဘာလို့ သက်ပြင်းခိုးဖို့ကိမ်စုံနဲ့ မသိ ..။

အမှန်က မိုးဆွေ နဲ့ မင်းသမီး သဒ္ဒါမိုး က သူငယ်တန်းက စပြီး ဆယ်တန်းအထိ ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ပြီး တော့ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားတွေ။ မင်းသမီးဖြစ်တော့မှ သဒ္ဒါ မိုး က ကွန်ဒိုတစ်ခုကို ပြောင်းရွှေ့သွားတာကြောင့် အနေဝေး သွားကြတာပါ။

“နင်ကလဲဟာ .. မင်းသမီးဖြစ်ပြီး သူများမြင်လို့ မကောင်း အောင် ..”

မိုးဆွေ စကားကြောင့် သဒ္ဒါမိုး က မိုးဆွေ ကို မျက်စောင်း ထိုးရင်း ...

“ဟဲ့ .. ငါက ဝတ်လစ်စလစ်ချွတ်ပြီး လျှောက်သွားနေလို့ လား”

သဒ္ဒါမိုး ရဲ့စကားကြောင့် မာမီထန်ကပါ ရယ်ရင်း ...

“အေးဟယ် .. ငရုတ်သီးက မပူ၊ ကြက်သွန်က ပိုပူပြန်ရင် နေတယ်”

မာမီထန် စကားကြောင့် သဒ္ဒါမိုး က ရယ်ရင်း ...

“မာမီ .. ဒါ သမီးရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း”

သဒ္ဒါမိုး မိတ်ဆက်ပေးတော့ ...

“သဒ္ဒါ ရဲ့ အချစ်ဆုံးဆိုရင် ထန်ရဲ့အချစ်တုံးပေါ့ .. အဲ-
အချစ်ဆုံးပေါ့၊ အင်း .. မာမီက ချစ်ပြီဆိုရင် အဆုံးထိကိုချစ်
ချင်တာ ..”

“မာမီနော် .. သဒ္ဒါ သူငယ်ချင်းကို ..”

“ဟဲ့ .. ဖွဖွလေး ချစ်မှာပါဟဲ့”

မိုးဆွေ ချွေးပြန်နေရပါသည်။ ရီဆက်ပ်ရှင်ဘက်ကို အတူထူ
လျှောက်လာကြရင်း ...

“နင် ဒီမှာတည်းမလို့လား”

သဒ္ဒါမိုး က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အေး .. ကြော်ငြာတစ်ခု လာရိုက်တာ၊ ရိုက်ကွင်းထဲ
ပြီးသွားလို့ စက်အဖွဲ့နဲ့ ဒါရိုက်တာက ပြန်သွားကြပြီ၊ ငါထဲ
အေးအေးဆေးဆေးနေချင်သေးတာနဲ့ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်
အနားယူဖို့ မာမီထန်နဲ့ ကျန်နေခဲ့တာဟ”

မပြုတို့က သဒ္ဒါမိုးကို ဧည့်ဝတ်ကျော်တာထက်လွန်စွာ သဘော
တွေကောင်းပြရင်း လိုလေသေးမရှိအောင် ဧည့်ခံနေကြပါသည်။

“ဟဲ့ .. ထိုင်ပါဦးဟဲ့”

သဒ္ဒါမိုး အတွက် စားသောက်ခန်းမမှာ သူမ မှာတာတွေကို
ပြင်ဆင်ပေးတော့ သဒ္ဒါမိုး က အားနာနေပုံရသည်။ ဒါက ငါ့
အာဝန်လို့ ပြောတော့မှ ဘာမှမပြောတော့။

“ငါက ဝန်ထမ်းလေ၊ ဝင်ထိုင်လို့ ဖြစ်မလားဟ”

“ဧည့်သည်ကျေနပ်ရင် ဖြစ်ပါတယ်ဟယ်”

“မာမီထန်ရော .. မစားသေးဘူးလား”

“စားမှာပေါ့၊ ဆွေဆွေ ကရော .. ကျွေးမှာလား”

ပြောလည်း ပြော၊ အနားရောက်လာတဲ့ မာမီထန်နဲ့ အန်တီ
တို့ကြောင့် သူ လစ်ပြေးဖို့ကြံတော့ ...

“ဆွေဆွေနော်၊ ဧည့်သည်ကို ရက်လည်အောင် မလုပ်နဲ့၊
အနားမှာပဲ နေ”

အနားက သူလို ဝန်ထမ်းဖြစ်တဲ့ အေးဇော် က ရယ်တော့
မာမီထန် က ...

www.burmeseclassic.com

“ဟို .. အားကောင်းမောင်းသန် မောင်လေး၊ မာမိအတွက် ဖလန်းဖလန်းထနေတဲ့ ကြက်ကြော်ယူခဲ့လေ၊ ဟဲ့ .. နင်က ဘယ်သွားမလို့လဲ”

သူ ဘယ်မှသွားလို့မရ ဖြစ်နေသည်။ အန်တီစပ်စု နဲ့ သဒ္ဒါမိ က ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်ပုံရသည်။

“အန်တီ .. အဆင်ပြေပါတယ်နော်”

“အားလုံးအဆင်ပြေတယ် သဒ္ဒါ”

မိုးဆွေ အန်တီစပ်စု အတွက် လိုအပ်တာတွေ ပြင်ဆင်ပေးနေ တုန်း ခူးခူး တို့အုပ်စု ဆူညံဆူညံနဲ့ဝင်လာကြသည်။ ဝေသူ က သဒ္ဒါ ကို မြင်တော့ အားရဝမ်းသာနဲ့ သူတို့ဆီလျှောက်လာကာ--

“မိုးဆွေ .. ငါ့ကို အော်တိုရေးပေးဖို့ ပြောပေးဟယ်”

ဝေသူစကားကြောင့် သဒ္ဒါမိုးက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြုံးပြရင်း--

“ပြောစရာမလိုပါဘူး၊ သဒ္ဒါ ထိုးပေးမှာပေါ့၊ သဒ္ဒါပရိသတ် တွေပဲဟာ”

ဝေသူ ခေါင်းကုတ်ရင်း ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ...

“အဟီး .. စာအုပ်ပါမလာဘူး”

သဒ္ဒါ ပြုံးပြီး ...

“ရပါတယ်၊ မိုးလေး ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ၊ ကဲ.. သဒ္ဒါ လက်ကိုင်ပဝါပေါ်မှာ ထိုးပေးလိုက်မယ်နော်”

“ဟို .. အားနာစရာကြီး”

“ရပါတယ် ညီမရယ်”

“အန်တီစပ်စု စားပြီးပြီလား”

“ဪ .. စားတောင်မစားရသေးတဲ့ဟာ၊ ဒီကောင်မလေး ဟာလေ ..”

မိုးဆွေ မြတ်နိုး ကို ခိုးကြည့်မိသည်။ မြတ်နိုး မျက်နှာ မကောင်းတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ မြတ်နိုး က ရန်ကုန်ကပြဿနာအတွက် စိတ်ညစ်နေတာ သူ မသိ။ အန်တီ စပ်စု က မိုးဆွေ ငေးကြည့်နေတာကို မြင်တော့ ...

“မောင်မိုး .. မျက်လုံးလေးဘာလေး မှိတ်ပါဦး”

မိုးဆွေ ရှက်ရယ်ရယ်တော့ သဒ္ဒါမိုး က ပြုံးစိစိနဲ့ ကြည့်နေ သည်။ မိုးဆွေ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ...

“နင်က ဘာရယ်တာလဲ”

“ငါ့ဘာသာ ဘာရယ်ရယ်ပေါ့”

“မောင်မိုး .. သိပြီးပြီလား”

အန်တီစပ်စု စကားကြောင့် မိုးဆွေ အူတူတူနဲ့ ..

“ဘာကိုလဲ အန်တီ”

အန်တီစပ်စု သက်ပြင်းချရင်း ...

“ဟို.. အူကြောင်ကြောင်ကောင်နဲ့ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ပေး မလို့တဲ့”

“ဗျာ!...”

မိုးဆွေ မထင်မှတ်တဲ့စကားကြောင့် အံ့သြသွားပြီး ငိုငါ့သွားသည်။ မိုးဆွေ ရဲ့ ပြောတော့မယ့်မိုးလို ငိုတော့မယ့် မျက်နှာအနေအထားကို သဒ္ဒါ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်မိသည်။ ဘာမှတော့မမေးမိ

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီကောင်က မင်းနဲ့ သူ ဖြစ်နေသလို ကတုံးကတိုက်လုပ်ပြီး သူ့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်လို့ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက် မိန်းမ အဖေအမေတွေ ဒီကိုလိုက်လာမယ်တဲ့”

“ဟာ .. ပြဿနာပဲ၊ နဂိုကမှ ကျွန်တော့်ကို မုန်းနေရတဲ့ အထဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမသိရဘဲနဲ့ဗျာ၊ တော်ကြာ ကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုးထင်နေဦးမယ် အန်တီ”

မိုးဆွေ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ မြတ်နိုး ရှိရာကိုကြည့်ပြီးပြောတော့--

“မင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”

သဒ္ဒါ ရိုးတိုးရိပ်တိတ်တော့ သဘောပေါက်လာသည်။

“မိုးလေး .. နင် အလုပ်ရှိရင်သွားလေ”

မိုးဆွေ ခေါင်းညှိတ်ပြီး လေးတိလေးကန်နဲ့ စားဖိုဆောင်ဘက် ထွက်သွားသည်။

“အန်တီ .. မိုးလေး နဲ့ အဲဒီကောင်မလေးက ..”

သဒ္ဒါ စပ်စပ်စုစုနဲ့ အန်တီကိုမေးပြီး ကောင်မလေးကိုလှည့်ကြည့်တော့ ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေးပါ။

“မိုးဆွေ က မိန်းမ ကို ရန်ကုန်မှာကတည်းက ကြိုက်နေတာ ဖွင့်မပြောရဲဘူးလေ”

“ဟာ .. ဒီကောင် ငကြောင်ပဲ”

“ဟဲ့ သဒ္ဒါ ရဲ့.. ဟိုကောင်မလေးက မိုးဆွေ ကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းနေတာကို ..”

“ဟင်.. သူက ဘာလို့ မိုးလေး ကို မုန်းနေရတာလဲ အန်တီ”

အန်တီက ထမင်းစားရင်း သိခဲ့သမျှကို ပြန်ပြောပြသည်။ စားသောက်ပြီးစီးတော့ မိုးလေး ကိစ္စလည်း အကြောင်းစုံ သိလိုက်ရသည်။

“အန်တီလည်း အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားပေးတာပဲ၊ ဘယ်လိုမှ မရဘူး”

“ဪ .. ဆွေဆွေ အတွက်ဆိုရင် ထန် တို့က နှလုံးမြေ ဘျ ကြိုးစားပေးမယ်.. စိတ်ချ၊ အခြောက်တဲ့၊ မစိုချင်လို့ ခြောက်နေတာ၊ သူတို့ဘဝလေးတွေတော့ အခြောက်မခံနိုင်ဘူး”

မာမီထန် စကားကြောင့် သဒ္ဒါ က ဝမ်းသာအားရနဲ့ ...

“ဘယ်လို အခြောက်မခံမှာလဲ”

မာမီက တဟင်းဟင်းနဲ့ရယ်ပြီး ..

“သူတို့နှလုံးသားတွေကြာရှည်ခံဖို့ ပင်လယ်ရေနဲ့ဆေးပစ်မယ်” အန်တီစပ်စုက တပြုံးပြုံးနဲ့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။

www.burmeseclassic.com

“ဟယ် .. ကိုကိုထက်”
 “ဟင် .. မန်မိတာ .. အဲလေ .. မာမိထန်၊ ပြုတ်သွားပြီ ထင်နေတာ .. ဟာ .. ပြန်သွားပြီ ထင်နေတာ”
 ဦးထက်ဝေ အလန်တကြားနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ပြီး ပြောတော့...
 “ကျုပ်ဟာကြီး ဇွပ်ထားတာ ဘယ်တော့ပြန်ပေးမှာလဲ”
 “ဟာ .. ဘယ်ဟာလဲ”
 “အစွပ်လေ”
 ဦးထက်ဝေ ရဲ့မဲ့သွားပြီး ...
 “ဆံပင်တု လုပ်စမ်းပါ”
 “ဆံပင်တုလည်း ဇွပ်ရတာပဲ၊ အဲဒီ ကိုကိုထက် ဟာလေ...”
 “နေပါဦး .. ရန်ကုန်ရောက်မှ ပြန်ပို့ပေးမယ်”
 မာမိထန် က ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ ...
 “သဲရော ..”

“ကမ်းစပ်မှာ တစ်ပုံကြီး၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”
 “ကိုကိုထက် ဟာလေ ..”
 “ဟာ .. လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဘာဟာလဲ”
 မာမိထန် က သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရယ်ပြီး ...
 “အဲဒီသဲကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ရဲ့ သဲသဲ ကို ပြောတာ”
 “ရန်ကုန် ခဏပြန်သွားတယ် .. အရေးကြီးလို့တဲ့၊ ဒီညနေ လာမယ်တဲ့”
 “ပြီးရော .. နောက်မှတွေ့မယ်၊ အားရင် ထန် အခန်းလာခဲ့ ... ထန် ကားပေးမယ်”
 “ဒုက္ခော ..”
 “ဗီဒီယိုဇာတ်ကား ပြောပါတယ်၊ ဘာတွေတွေ့မှန်း မသိ .. လူဆိုး ..”
 မာမိထန် က ဦးထက် မေးစေ့ကို တယုတယကိုင်ပြီး ထွက် ...
 “ဒီအခြောက်က တစ်မျိုး ..”
 ဦးထက်ဝေ ပွစိပွစိနဲ့ပြောပြီး သူတပည့်တွေနဲ့ ချိန်းထားရာ ... ဆိုင်ကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။
 ဆိုင်ရောက်တော့ သူတပည့်တွေက တပည့်ပီပီ တစ်ယောက် ... ခွက် သောက်ပြီးနေပါပြီ။
 “ဪ .. ကျား နဲ့ ဆင် ဘီယာနင်နေပြီလား”

“အဟဲ့...တစ်ခွက်နဲ့တစ်ဖလားပဲ ရှိပါသေးတယ် ဆရာကြီး”
ကျားကြီး က ဦးထက် ကို တရိုတသေ ဘီယာပေးပါတယ်။

“မနက်ဖြန် သင်္ကြန်နောက်ဆုံးနေ့ဆိုတော့ ဟိုတယ်ထဲ
သင်္ကြန်နောက်ဆုံးည ပျော်ပွဲခွင်ပွဲ လုပ်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဘီယာကြီး”

“ဟေ့ကောင် ..”

“ဟို .. ဟို .. ဆရာကြီး”

အရေးထဲ ဆင်ကြီး က ဘီယာကို စွဲလမ်းနေသေးသည်။

“အေး... ဒီတစ်ခါတော့ အမှားအယွင်းမဖြစ်စေနဲ့၊ အဲဒီည
မှာ ခူးခူး ကို ပင်လယ်စာ ရွေးပစ်မယ်”

သူတို့နောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်းမှာ တစ်ယောက်တည်း
ဘီယာသောက်ရင်း ဈေးလျှောက်ဝယ်နေတဲ့ ကိုထက် တို့ကို စောင့်
နေတဲ့ ဟင်္သာ၊ ခူးခူး ဆိုတဲ့အသံကြောင့် စိတ်က ထင်ခနဲ ဖြစ်သွား
ပါတယ်။ ကျောပေးနေရာက မသိမသာ စောင်းငဲ့ကြည့်တော့--

“ဒါ .. အန်တီစပ်စု ပြောတဲ့ ဂိုဏ်းစတားတွေဖြစ်မယ်”

ဟင်္သာ အသာနားစွင့်နေလိုက်ပါတယ်။ ဦးထက် တို့ကတော့
ဘာမှမသိ၊ ပြောကောင်းကောင်းနဲ့ အစီအစဉ်တွေ ရေးဆွဲနေပါ
တယ်။

“ဟဲ့ .. ကြားပြီးပြီလား”

အရင်းမရှိ အမြတ်မရတဲ့စကားကြောင့် နန္ဒာ က ...

“ဘာလဲ စန္ဒီ ရယ် ..”

“ဪ .. ဒီည သင်္ကြန်နောက်ဆုံးနေ့မှာ ဟိုတယ်မှာ
ပျော်ပွဲခွင်ပွဲလုပ်မယ်တဲ့ ဝါးတီးတွေလည်း အစုံပဲ”

“တကယ် .. နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

ဝေသူ ဝမ်းသာအားရနဲ့ မေးတော့ စန္ဒီ ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“ဂျာကြီးကိုယ်တိုင် ပြောလိုက်တာ၊ ကြိုက်သလောက်ကဲတဲ့
ငါတို့ကိုလည်း အလှဆုံး ဝတ်လာခဲ့တဲ့၊ ကစားနည်းတွေရော၊
ထဲစမ်းမဲတွေရော .. အစုံပဲ”

“ကံစမ်းမဲ .. ဘာတွေပေးမှာလဲ၊ သင်္ကြားလုံးတို့၊ ပေါက်
ခေါက်ဆုပ်တို့လား”

“ဟယ် .. အဲဒီအပေါစားတွေ ပေးပါ့မလား”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

စန္ဒီ က ပြုံးစိစိနဲ့ ...

“ငါးမန်းတို့ မိကျောင်းတို့ အရှင်လတ်လတ် ပေးမယ်တဲ့”

“ချစ်စရာလေးတွေဟယ် ..”

ပြောပြီး ရယ်ကြပြန်သည်။ ဟိုတယ်မှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲရှိသည်ဆိုတော့ ပျော်နေကြသည်။ မနက်ဖြန်၊ သန်ဘက်ခါဆိုရင် သူတို့ပြန်ရတော့မှာလေ။ ညနေစောင်း ရေကူး လမ်းလျှောက်ကြရင် ခူးခူး က မရွှင်မပျူဖြစ်နေတဲ့ မိန်း ကို ...

“ဟဲ့ .. ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေစမ်းပါဟယ်”

“နင် မသိပါဘူးဟာ”

“ဪ .. သိပါတယ် မိန်း ရယ် ..”

“နင်ကတော့မှောင့်ဟာ .. စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားထဲ”

မြတ်နိုး စုပုပ်ပုပ်နဲ့ပြောတော့ ...

“နင်ပျော်အောင်လို့ စတာပါဟာ၊ အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ဟိုတစ်ယောက်ကို ကြိုက်လိုက်ပါဆိုတာ ..”

“ဘယ်သူလဲ ..”

“ကျွတ်ထိုးကောင်လေ”

မိန်း စိတ်တိုတိုနဲ့ လှမ်းဆိတ်တော့ ခူးခူး ရယ်ပြီးထွက်ပြေးသည်။ မိန်း က အနောက်ကနေ လိုက်ရိုက်သည်။

နေမင်းကြီးက ပုစွန်ဆီရောင်သွေးနဲ့ သင်္ကြန်ကိုနှုတ်ဆက်နဲ့ ပင်လယ်ကို လက်ဖြုန်းသယောင်ယောင်။

“တွေ့လား မင်းနိုင် ..”

မင်းနိုင် နဲ့ တင်သော် က မီးရောင်တွေနဲ့အတူ ကြော်နဲ့၊ သျှော်နဲ့၊ ဘီယာနဲ့တွေ ရောနေတဲ့ ဟိုတယ်မြက်ခင်းပြင်ပေါ်က လူအုပ်ထဲမှာ ကျားနဲ့ဆင်ဆိုတဲ့လူကို သည်းကြီးမည်းကြီး ရှာနေကြသည်။

“မတွေ့သေးဘူးကွ”

ခူးခူး တို့အုပ်စုက အန်တီစပ်စု၊ မာမီထန်၊ သဒ္ဒါမိုး တို့နဲ့အတူ အဖွဲ့ကျနေသည်။

ကိုကြီးစိုး၊ ကိုကြီးသန်း တို့က အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင် ညွှန်ကြားနေပါတယ်။

ဂျာကြီးကလည်း ဟမ်းဖုန်း တစ်လုံးနဲ့ ...။

“ဟုတ်ကဲ့ .. စိတ်ချပါ ခင်ဗျာ၊ လိုလေသေးမရှိအောင် ဖြေထားပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

အမှန်က ကျား နဲ့ ဆင် က အမှောင်ကျတဲ့ ချောင်တစ်ချောင် မှာ အရက်ခိုးသောက်နေကြတာပါ။ ပွဲက မစသေးဘူးဆိုတော့ သူတို့ မစောင့်နိုင်ကြတော့။

“ဟေ့ကောင် .. ခွက်မရှိဘူးကွ”

ကျားကြီး စကားကြောင့် ဆင်ကြီးက ...

“ဘာလဲ .. တောင်းစားဖို့လား”

“ထို့.. အဲဒါကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပြီး ဉာဏ်မရှိတဲ့ ဆင် လိုကောင် ဖြစ်နေတာ၊ သွား .. ရေသန့်ဘူးနဲ့ ဓားတစ်ချောင်း သွား ရှာလာခဲ့၊ ခွက်လုပ်ဖို့ ..”

ကျားစကားကြောင့် ဆင် အောင့်သက်သက်နဲ့ စားဖိုဆောင် ဘက် ထွက်သွားပါတယ်။ စားဖိုဆောင်ဘက်ရောက်တော့ သေန့်ဘူးအလွတ်တောင်းရင်း သားလှီးစားကို ခိုးယူလာခဲ့ပါတယ်။

စားဖိုဆောင်ကနေ ကုပ်ချောင်း ကုပ်ချောင်းနဲ့ ပြန်လာတာကို တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့သွားတာက တင်သော်။

“ဟာ .. မင်းနိုင်၊ ဟိုမှာ ...”

မင်းနိုင် ဆင်ကြီးလက်ထဲက ဓားကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွား ကာ ...

“ဒုက္ခပဲ .. ဟင်္သာ ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်တော့မယ်နဲ့ တူ တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မင်းနိုင်”

မင်းနိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ပါတယ်။

“သွား .. မင်း ဟိုကောင်တွေနဲ့ ကိုကြီးစိုး တို့ကို ခေါ်ခဲ့၊ မြန်မြန်နော်”

“အေး .. အေး ...”

တင်သော် ထွက်သွားတော့ မင်းနိုင် အုတ်နံရံကို အကာ အကွယ်ယူပြီး ကျားကြီး နဲ့ ဆင်ကြီး တို့ နားကို တိုးကပ်လာပြီး နားစွင့်နေပါတယ်။

ကျားကြီး က ရေသန့်ဘူးကို ကျိတ်လှီးနေပြီး ...

“ဟိုကောင်မလေးကိစ္စက ပြီးတော့မှာပါ၊ ဒီနေ့ နောက်ဆုံး နေပဲဟာ၊ ရဲဆေးတင်တဲ့အနေနဲ့ နည်းနည်းမော့သွားရမယ်”

“နည်းနည်းနဲ့များသွားလို့ ငါတို့ကို ကြွက်တွေ ဆွဲသွားဦး မယ်”

အမှန်က ဒီနားမှာ အိပ်ပျော်သွားရင် ကြွက်တွေ လာကိုက် မယ်လို့ ပြောတာပါ။ အမှိုက်တွေများတော့ ကြွက်တွေက ဟိုဆွဲ ဒီဆွဲနဲ့ ကျားကြီးက မောင်းထုတ်နေရပါတယ်။

မင်းနိုင် က ဒါကို တစ်မျိုးထင်သွားပါတယ်။

“ကဲ .. သွားရအောင်၊ ဓားကို ချုံပုတ်ထဲမှာ လွင့်ပစ်ပြီး ဖွက်ထားလိုက်၊ ပြီးတော့မှ ..”

ပွဲပြီးသွားရင် စားဖိုဆောင်မှာ ပြန်ထားဖို့ပြောခြင်းဖြစ်တာကို မင်းနိုင် တစ်မျိုးထင်သွားပြန်ပါတယ်။

ခြေသံမကြားအောင် ပြန်လှည့်လာရင်း သစ်ပင်တစ်ပင်
နောက်ကနေ ပြန်ချောင်းကြည့်နေမိပါတယ်။

ဆင်ကြီး နဲ့ ကျားကြီး အမှောင်ထဲက ပြန်ထွက်လာပါတယ်။
လူရိပ်လူခြေကို အကဲခတ်ရင်း လူရှင်းနေတာကြောင့် ဓားထိုး
ချုံ့ပုတ်တစ်ခုထဲကို ပစ်ထည့်လိုက်ပါတယ်။

ကျားကြီး နဲ့ ဆင်ကြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ဆူညံပျော်ပါးနေတဲ့
လူအုပ်ထဲကို ဝင်သွားပါတယ်။

“ဟေ့ကောင် .. အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

ခြေသံတွေနဲ့အတူ မင်းနိုင် အနားကို ရောက်လာကြတဲ့
ကိုကြီးစိုး တို့နဲ့ ဟင်္သာ တို့ အုပ်စု။

ဟင်္သာ ရဲ့အမေးကြောင့် မင်းနိုင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနဲ့ ...

“ဓားကို ချုံ့ပုတ်ထဲမှာ ဖွက်ထားတယ်၊ ငါ့အထင်တော့
ခူးခူး ကို ဒီနား များခေါ်လာပြီး အပြတ်ရှင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဟာ .. ဒုက္ခပဲ”

“ပြောသေးတယ်၊ ခူးခူး ကို အပြတ်ရှင်းဖို့ သူတို့ဆရာကြီး
က မီးစိမ်းပြလိုက်ပြီတဲ့၊ သုံးပိုင်းပိုင်းပြီး ပင်လယ်ထဲ ငါးစာကျွေး
မယ်တဲ့”

မင်းနိုင် သူ့အထင်နဲ့ ရမ်းသန်းပြောတော့ အားလုံး စိတ်ပူသွား
ကြသည်။

“မထူးဘူးကွာ .. ဝင်လုံးပြီး ဖမ်း”

“သူတို့ဆရာကြီးကိုပါ ဖမ်းကွာ”

ကိုကြီးစိုး စကားကြောင့် ကိုကြီးသန်း က ...

“နေဦး .. ဒါကြောင့်ထင်တယ်၊ အမှုအခင်းဖြစ်ရင် သူ့ကို
စသိအောင်လို့ သူတို့ဆရာကြီးက မျက်မှန်အနက်ကြီးတပ်ပြီး
ဆံပင်အတု ခွပ်ထားတာကိုး”

“ဆံပင်အတုနဲ့ ..”

ကိုကြီးသန်း စကားကြောင့် အားလုံး အံ့အားသင့်သွားပါ
သည်။

“ဟင်္သာ နဲ့ ကိုထက် က အဲဒီလူကြီးကို လက်ရဖမ်း၊ ငါ
တို့က ဟိုနှစ်ကောင်ကို ဖမ်းမယ်၊ ကဲ .. မြန်မြန်လုပ်”

ပွဲတော်က စနေပါပြီ။ ဖန်ခွက်ချင်းထိတဲ့ အသံတွေ၊ စပီကာ
က သီချင်းသံတွေ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စနောက်နေကြတဲ့
အသံတွေနဲ့ ပွဲက စည်ကားလှပါတယ်။

ခေါင်းဖြူကြီးနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဖန်ခွက်ကိုယ်စီ
တိုင်ပြီး ခူးခူး ကို ကြည့်ကာ ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိ။ ကိုကြီး
သန်း တို့ ကျားနဲ့ဆင်ကိုလည်း တွေ့ရော ဝင်လုံးပြီး ဖမ်းချုပ်လိုက်
ကြပါတယ်။

ဟင်္သာ နဲ့ ကိုထက် က ဦးထက်ဝေ ကို ဝင်လုံးပြီး ဖမ်းကြ
ခါတယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ .. ဘာလုပ်တာလဲ”

ကျားကြီး နဲ့ ဆင်ကြီး က ကိုကြီးစိုး တို့ လက်ထဲမှာ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားတော့ ကိုကြီးစိုး က ခံခဲ့ညားညား အခုလို ပြောပါတယ်။

“ဘာမှ စိတ်မပူကြပါနဲ့တော့၊ ခူးခူး ကို သတ်ဖို့ ကြံရွယ်တဲ့ လူသတ်သမားတွေကို ကျွန်တော်တို့ လက်ရ ဖမ်းဆီးလိုက်ပါပြီ”

ဂျာကြီးက အပြေးလာရင်း ...

“ဟာ .. မောင်စိုး .. မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ .. ဂျာကြီး မသိပါဘူး”

ဟင်္သာ က အတင်းလာခဲ့တဲ့ ဂျာကြီးကို တွန်းလွှတ်ပါတယ်။ အဖြစ်အပျက်က မြန်သန်တော့ ဦးထက်ဝေ ဘာပြောရမှန်း မသိ။ သဲသဲ လည်း ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်း မသိတာကြောင့် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်။ ကျားကြီး နဲ့ ဆင်ကြီးက ငိုသံပါကြီးနဲ့ ...

“ဆရာကြီး .. ကယ်ပါ”

“ဘာကယ်ပါလဲ၊ အခုမှ လာကြောက်မနေနဲ့”

တင်သော် က ခေါင်းကို တစ်ချက်စီ ထုလိုက်ပါတယ်။ ခူးခူး လည်း ဦးထက်ဝေ အနားကို လျှောက်လာတော့ ဟင်္သာ က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာနဲ့ ...

“ခူးခူး ဘာမှမပူနဲ့တော့၊ ဒီလူက ရုပ်ဖျက်ထားတာ၊ ဒီမှာ ကြည့် ...”

“ဟေ့ .. မလုပ်နဲ့လေ”

ဦးထက်ဝေ တားပေမယ့် နောက်ကျသွားပါသည်။ ဦးထက်ဆီ ရဲ့ခေါင်းက ဆံပင်တုကို ဆွဲချွတ်ပြီး မျက်မှန်ကိုပါ ချွတ်ပြောတော့ ...

“ဒယ်ဒယ် ..”

ခူးခူး ပါးစပ်အဟောင်းသား ..၊ မာမီထန် က အပြေးလျှောက်လာရင်း ...

“ဒါပေါ့ .. အချက်မသိတော့ သမက်က ယောက္ခမကို ဘစ်မျိုးမြင် ဆိုတာလေ၊ ကိုကိုထက် .. ရှင်းပြလိုက်တော့တဲ့ .. လွတ်လိုက်ကြပါ”

ဟင်္သာ လည်း ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ လွတ်လိုက်ပါတယ်။

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့”

ဦးထက်ဝေ သက်ပြင်းချရင်း ...

“အခုမှတော့ မထူးပါဘူး၊ သမီး ..”

“ရှင် .. ဒယ်ဒီ”

ဦးထက်ဝေ သဲသဲ လက်ကို ကိုင်ရင်း ...

“ဒယ်ဒယ် စင်ကာပူသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက သဲသဲ

တဲ့၊ သမီးလေးလေး ဦးဝင်းလွင် ရဲ့ ညီမပေါ့”

“လေးလေးညီမ”

ဦးထက်ဝေ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ လေးလေးက ...

www.burmeseclassic.com

အဝင်အထွက် ရှိသူ။

“ပြီးတော့ ဒယ်ဒယ်ချစ်သူ”

“ဟောတော် ..”

အားလုံး ကိုတ်ရယ်မိကြပါသည်။ ခူးခူး လည်း ရယ်ချင်လာပါတယ်။

“ကားပေါ်မှာ သမီးကိုတွေ့တော့ ဒယ်ဒယ်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတာနဲ့ သံသ နဲ့ မနိမိတာ .. အဲလေ .. မာမိထန်က အခုလို ရုပ်ဖျက်ခိုင်းတာ”

အဖြစ်အပျက်တွေကို အခုမှ သဘောပေါက်သွားကြပါတယ်။ ဟသံာ က ...

“ဒါဆိုရင် ဘီယာဆိုင်မှာပြောတဲ့ ခူးခူး ကို ပင်လယ်စာကျွေးပစ်မယ်ဆိုတာက ..”

ဦးထက်ဝေ ပြုံးလိုက်ရင်း ဂျာကြီး ကို မေးဆတ်ပြတော့ ဂျာကြီးက အခုလို ရှင်းပြပါတယ်။

“အန်ကယ်နဲ့ ငါက သိတာကြာပြီ၊ အန်ကယ်လာရင် ဒီမှာ တည်းတားလေ၊ ပြီးတော့ အန်ကယ်အရှုပ်တွေလည်း ငါသိတယ်၊ အမှန်က မင်းတို့ ဒီည ပါတီပွဲ နှုတ်ဆက်ပွဲဆိုပါတော့၊ ဒီပွဲမှာ ပင်လယ်စာနဲ့ညှော်ခံတာက အန်ကယ်အစီအမံကွ”

“အဲဒီလို ..”

ကိုကြီးစိုး တို့ ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမှန်း မသိတော့။ ဟသံာ

အည်း ယောက္ခမလောင်းကို အားနာမိတာကြောင့် ...

“အန်ကယ် .. ကန်တော့နော်”

“ရပါတယ်ကွာ .. မသိလို့ မှားမိတာပဲ၊ သမီး ဒယ်ဒယ်တို့ကို သဘောတူလားဟင်”

ဦးထက်ဝေ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့မေးတော့ ခူးခူး ရယ်ချင်မိသည်။ ဒယ်ဒယ်ဘေးက ဒယ်ဒယ်ချစ်သူကလည်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ညမကို ကြည့်နေတော့ ...

“ဒယ်ဒယ်ရယ် .. သမီးသဘောတူပါတယ်၊ သမီးကို ဒီအရွယ်အထိ တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်လာတာ၊ အစောကြီးအတည်းက ပြောပြရမှာကို ..”

“တကယ် .. ဝမ်းသာလိုက်တာ..နော် သဲသဲ”

“ဟာ .. ဦးထက်ကလဲ .. ကလေးတွေရှေ့မှာ”

ဦးထက် က လှမ်းဖက်တော့ သဲသဲ ရက်သွားသည်။ အားနာမိက လက်ခုပ်တီး၊ လက်ခေါက်မှုတ်သူတွေနဲ့ ဆူညံသွားပါသည်။

“ဒယ်ဒယ် .. ခေ့စပ်ထားတဲ့သူကို သမီး မယူဘူးနော်”

ခူးခူး က အခွင့်အရေးရတုန်း ပြောတော့ ဦးထက်ဝေ က အော်တည်တည်နဲ့ ...

“မယူလို့ မရဘူး သမီး၊ ယူကိုယူရမယ်”

ဟသံာ မျက်နှာငယ်သွားသလို အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြ

www.burmeseclassic.com

ပါတယ်။ ခူးခူး ရဲ့ငိုတော့မယ့်ပုံစံကြောင့် ဦးထက်ဝေ နဲ့ သံသီက ရယ်သည်။

“သမီး ခူးခူး .. သမီးနဲ့ စေ့စပ်ပေးမယ့်သူက ဟင်္သာ ဝဲလေ”

“ရှင်!...”

မှော်ဆန်တဲ့ လှည့်စားမှုတွေနဲ့ သူတို့ဇာတ်လမ်းက အံ့ဩစရာ။ အားလုံးက ရှုပ်ထွေးလွန်းတဲ့ ခူးခူး တို့ ဇာတ်လမ်းကြောင့် တဟားဟားနဲ့ ရယ်လို့မဆုံး။ အန်တီစပ်စု က မျက်ရည်ထွက်အောင် ရယ်ရင်း .....

“အံ့လည်း အံ့ဩပါရဲ့၊ စေ့စပ်ထားတဲ့သူအချင်းချင်း မြင်လည်း မမြင်ဖူးဘဲနဲ့ မကြိုက်လို့ ဒီကိုလာတယ်၊ ဒီရောက်တော့ ရည်းစားဖြစ်သွားရော”

ဟင်္သာ နဲ့ ခူးခူး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြုံးကိုယ်စီ ကြည့်ရင်း အခုမှ စိတ်အေးသွားကြပါတယ်။ စန္ဒီ က မိန်း ငို ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။

“အားမကျဘူးလား”

စန္ဒီ စကားကြောင့် စန္ဒီ ကို ဆွဲဆိတ်ရင်း မိုးဆွေ ငို ပျက်ခနဲ လှမ်းကြည့်တော့ မိုးဆွေ က သူမကို ငေးကြည့်နေတာကြောင့် ကမန်းကတန်း မျက်နှာပြန်လွှဲလိုက်ရသည်။

“ကဲ .. ကဲ .. ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ဒီပွဲကို နှဲလိုက်ကြ”

အောင်၊ ကဲ .. ဂျာကြီးရေး လိုတာရှိရင် ကြိုက်သလောက် ချပေးလိုက်ပါ”

“ဟေး .. ဒါမှ ဒယ်ဒယ်ကွ”

ဟင်္သာ ရဲ့အော်သံကြောင့် ဦးထက်ဝေ မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားပါအယ်။ ဂျာကြီးက အောင်မြင်ခံ့ညားတဲ့အသံနဲ့ ...

“ဒုတိယအစီအစဉ်အနေနဲ့ အထူးကံစမ်းမဲကို နှိုက်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်”

“လာ .. ငါ အရင်နှိုက်မယ်”

အန်တီစပ်စု က ဂျာကြီးဆီ လာပြီးပြောတော့ ဂျာကြီးက ခုတ်ရင်း ..

“ဖြည်းဖြည်း အန်တီ၊ ဒါပေမယ့် အန်တီတို့ ဒီပွဲကို ဝင်ပါနဲ့ မရှိပါဘူး”

“အောင်မာ .. ငါက ဘာလို့မပါရတာလဲ”

ဂျာကြီးက ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ...

“တကယ့်ချစ်သူရည်းစားအစစ်မှသာ ဝင်ရောက် ကံစမ်းနိုင်ပါတယ်၊ ဗလာမပါဘူးနော်”

ဂျာကြီးစကားကြောင့် ဂျားကြီးက ...

“ဆင်ကြီး .. မင်း ငါ့ရည်းစားလုပ်မလား”

“အောင်မာ .. ဘာလို့လုပ်ရမှာလဲ”

ဂျာကြီးက အားလုံးကြားအောင် အော်ပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

“တကယ်မေတ္တာရှိရင် အခုချက်ချင်း အဖြေတောင်းပြီး လာစာရင်းသွင်းလို့ ရတယ်နော်၊ အချိန် ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ ပေးမယ် ယောက်ျားလေးတွေ စာရင်းလာပေးပါ”

ဂျာကြီးဆီ ဟိုတယ်မှာ လာတည်းကြတဲ့ ဇနီးမောင်နှံတွေ အပြေးအလွှား လာရောက် စာရင်းပေးကြပါတယ်။ မိုးဆွေ မြတ်နိုး ကို ငေးကြည့်နေသည်။

ဝေသူ က စုပုပ်ပုပ်နဲ့ ...

“သေဟာ .. အတွဲမရှိတာ နာလိုက်တာ”

နန္ဒာ ကလည်း အောင့်သက်သက်နဲ့ ...

“အေးဟယ် .. ဒီလိုမှန်းသိရင် ငါ့ရည်းစား အောင်အောင် ကို ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်”

ကိုထက် က တင်သော် ကို မြှောက်ပေးသည်။

“ဟေ့ကောင် .. မင်း ဝေသူ ကို ကြိုက်လှချည်ရဲ့ဆို၊ ဒီ အချိန် အခွင့်ကောင်းပဲ”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“မသကာ ပါးရိုက်ခံရရုံပေါ့ကွာ”

“အမ် ..”

“အလကားစတာပါ .. ခေါင်းကွဲရုံလောက်ပဲ၊ သွားစမ်းပါ”

တင်သော် စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ ဝေသူ အနား လျှောက်လာရင်း ရှေ့လည်းရောက်ရော .. ဖြုန်းခနဲ ဒူးထောက်လိုက်တော့ ...

“အမလေး .. ကိုရိုးယား”

ဝေသူ လန့်ဖျပ်သွားတာကြောင့် တင်သော် ကို မျက်စောင်း ထိုးလိုက်သည်။

“ဝေ .. ကိုယ် မင်းကို ချစ်မိနေပြီ၊ ကိုယ့်ကို ကံစမ်းခွင့်ပြုပါ”

အားလုံး သူတို့အတွဲကို ပွဲကျနေကြသည်။ ဝေသူ ကလည်း ရွက်ကိုးရွက်ကန်းနဲ့ မိန်းကလေးဆိုတော့ ဣန္ဒြေလေးနဲ့ ငြင်းပါတယ်။

“သွားစာရင်းပေးလိုက်လေ”

“ဟောတော့် ..”

“ဒါမှ ငါ့ရည်းစားကွ”

တင်သော် ထခုန်ပြီး စာရင်းပေးရန်ထွက်သွားတော့ မင်းနိုင် တာ နန္ဒာ ကို လှမ်းနောက်သည်။

“နန္ဒာ .. နင်လည်း ကံစမ်းချင်လား”

“အေး .. ဆုတွေကတော့ ဓားရမယ်၊ တုတ်ရမယ်၊ ဖိနပ်ရမယ် .. ဘာကြိုက်လဲ”

“တော်ပါပြီ၊ နှိုက်ချင်တော့ဘူး”

ဟင်္သာ တို့အုပ်စု မင်းနိုင် ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ကြသည်။ ဦးထက်ဝေ က သဒ္ဒါမိုး နဲ့ အန်တီစပ်စု ကို လှမ်းခေါ်ပါတယ်။

“ဒီပွဲကို မင်းသမီး သဒ္ဒါမိုး နဲ့ အန်တီစပ်စု တာ ဦးစီး

ဦးဆောင် လုပ်ပေးပါလား”

“လာထားလေ၊ ကဲ .. သဒ္ဒါ ထ ...”

သဒ္ဒါ နဲ့ အန်တီစပ်စု က ဦးထက်ဝေ တို့အနားကို ပြောင်း
ထိုင်ကြသည်။ ဂျာကြီးက သဒ္ဒါမိုး ကို နာမည်စာရင်းစာရွက်နဲ့
မိုက်ခရိုဖုန်းကို လှမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။ သဒ္ဒါမိုး က မတ်တတ်
ရပ်ပြီး စာရင်းစာရွက်ကို ကြည့်ကာ ...

“ကဲ .. စမယ်၊ နံပါတ်တစ်အတွက် ဦးထံ နဲ့ ဒေါ်ချယ်ရီဦး
ဖြစ်ပါတယ်။ အားလုံးရဲ့အလယ်ကို ကြွပါ”

အသက်လေးဆယ်အရွယ် ဦးထံ နဲ့ ဒေါ်ချယ်ရီဦး တို့
စုံတွဲက အားလုံးရဲ့အလယ်မှာ လာရပ်သည်။ ဦးထံ က ဂျာကြီး
ကိုင်ထားတဲ့ ဖလားထဲက မဲလိပ်ကိုနှိုက်ပြီး သဒ္ဒါမိုး ကို လာပေး
သည်။ အန်တီစပ်စု က မဲလိပ်ကို ဖြည့်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ EVD စက်တဲ့ရှင်”

အားလုံး လက်ခုပ်တီးကြသည်။ သဒ္ဒါမိုး က အရွန်းဖောက်
သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဒီပွဲကို စပွန်ဆာပေးထားတာက ချောင်းသာ
က ကိုငါးမန်း နဲ့ ဒေါ်လင်းပိုင် တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ စတာနော်...
ဒီပွဲရဲ့ ကျွေးမွေးစရိတ်ကို အန်ကယ်ထက် က တာဝန်ယူပြီး
ကံစမ်းမဲကိုတော့ ရန်ကုန်ရုံးချုပ်ဖြစ်တဲ့ (As Usual) ကုမ္ပဏီ
Privilege Hotel ပိုင်ရှင်က တာဝန်ယူပါတယ်။ ဖုန်းနံပါတ်

ကတော့ 500005 နဲ့ 119 တို့ဖြစ်ပါတယ်”

နန္ဒာ က တကယ်ထင်ပြီး ...

“၅၀၀၀၀၅ က ဘယ်သူဖုန်းလဲ”

စန္ဒီ က ရယ်ရင်း ...

“ဆက်ကြည့်လေ .. ဆေးရုံကြီးတော့ ရောက်မှာပေါ့”

“ဖွဟဲ့ .. လွဲပါစေ”

ဝေသူ တို့က ရယ်သည်။ ပွဲက ပြန်စပါပြီ။ သဒ္ဒါမိုး က
နံပါတ်စဉ်အလိုက် စုံတွဲတွေကို ခေါ်ပါတယ်။ ကောင်းကြိုက်
နဲ့ နီလာအတွဲ၊ မောင်မောင်ထွန်း နဲ့ ဒေစီကျော်လင်း၊ ထူးထူးဆန်း
ဆန်း အင်္ဂလိပ်စုံတွဲတစ်တွဲ ပါလာပါတယ်။ i MAX နဲ့ CNC
တဲ့။ ပြီးတော့ ဟင်္သာ တို့ အတွဲ၊ ကိုထက် တို့အတွဲ စသဖြင့်ပေါ့။

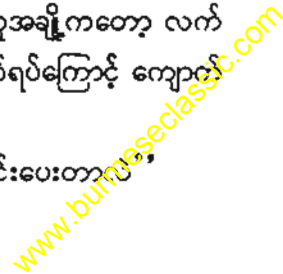
“ကဲ .. နောက်ဆုံးအတွဲကို ကြေညာပါမယ်၊ ဟင်!...”

သဒ္ဒါမိုး ရဲ့ အံ့ဩသံကြောင့် အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားပါ
ဇာယ်။

“အားလုံး အံ့ဩသွားမယ် ထင်တယ်၊ မိုးဆွေ နဲ့ မိန်း
တို့ အတွဲပါတဲ့ရှင်”

လက်ခုပ်သံတွေ မကြားရ၊ မသိတဲ့လူအချို့ကတော့ လက်
ခုပ်တီးကြသည်။ မြတ်နိုး မထင်မှတ်တဲ့ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ကျောက်
ရွတ်တစ်ရပ်လို ...။

“မိုးဆွေ နဲ့ မိန်း .. ဘယ်သူစာရင်းပေးတာလဲ”

“မသိဘူးလေ ..”

ရှက်စိတ်က လူကို ထူပူစေပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်းပေါက် ပြောဆို ငြင်းခန်သံတွေကြားမှာ သူမ ..။

“ဟယ် .. မိန်း ထသွားပြီ”

လက်ခုပ်သံတွေ ကြားရပါတယ်။

မိုးဆွေ က ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ တွေတွေကြီး သူမထံ ကြည့်နေပါတယ်။ သူမ အလှဆုံး ပြုံးလိုက်သည်။ မိုးဆွေ ယောင်ပြီး ပြန်ပြုံးအပြ ..

“ဖြန်း ..”

“ကဲ .. မှတ်ပြီလား”

သူမရဲ့ရိုက်ချက်ကြောင့် မိုးဆွေ ရဲ့ပါးတစ်ဖက် ရဲတက်သွားပါတယ်။

“နင့်ကို ငါက ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံမှာတဲ့လား၊ ဒီကမ္ဘာမှာ နင့်လောက်မုန်းတဲ့သူ ငါ့ဘဝမှာ မရှိဘူး မိုးဆွေ”

သူမ ဘာကြောင့် မျက်ရည်တွေကျလာတာလဲ .. သူမ မသိ။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အုန်းလက်ကို လေတိုးသံတွေ၊ ကမ်းခြေမှ လှိုင်းရိုက်သံတွေက ပျံ့လွင့်နေသည်။

မိုးဆွေ ရဲ့ အံ့အားသင့်တဲ့မျက်နှာက တဖြည်းဖြည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြုံးလာပြီးနောက် ရယ်ချလိုက်တဲ့အသံ ပြီးတော့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်စတွေ ..။

“အေး .. ငါကတော့ မင်းကို ပြောမပြတ်အောင် ချစ်သေး မိန်း၊ ပြောပါဦး .. ငါချစ်တဲ့အချစ်က မင်းကို ထိခိုက်စေတဲ့ ဓားလှံတွေပါလို့လား၊ ငါလည်း လူပါဟာ၊ ချစ်ခွင့် ရှိပါတယ်”

“မပြောနဲ့ ..”

သူမ ကျုံးအော်လိုက်သည်။

“ပြောရမယ် မိန်း၊ ဒီစကားတွေနဲ့ ဒီနေ့ဟာ နင်နဲ့ငါအတွက် ဘာတဲဆုံးပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေကတည်းက နင့်ကိုငါ စက္ကန့်မပြတ် ချစ်နေခဲ့တာပါ”

သူမ ရှိုက်ငိုရင်း မိုးဆွေ ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“အေး .. ငါ နင့်ကိုမချစ်ဖို့ တားချင်တယ်ဆိုရင် ..”

မိုးဆွေ ပင်လယ်ရှိရာကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး ...

“ဒီပင်လယ်ရေတွေနဲ့ ဒီသောင်ပြင်က သဲတွေကုန်မှ တားလို့ မလိမ့်မယ်”

မိုးဆွေ လှည့်ထွက်သွားတော့ ဟင်္သာ တို့က လှမ်းခေါ်သည်။

“မိုးဆွေ .. ဟေ့ကောင် ..”

တင်သော် နဲ့ မင်းနိုင် က မိုးဆွေ နောက်ကို ပြေးလိုက်သွားပါတယ်။ ပျော်ရွှင်မှုမရှိတော့တဲ့ ပါတီပွဲက ခြောက်သွေ့သွားပါသည်။ ဟင်္သာ မိန်း ကို နာနာကျင်ကျင် ကြည့်မိရင်း ..

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက မိန်းမတစ်ယောက်ကို မချစ်ရ

ဘူးလို့ ဥပဒေထုတ်ခံထားရတဲ့လူလား .. ပြောပါဦး မိန်း”

“လာပါကွာ ..”

ကိုထက် က အတင်းဆွဲခေါ်သွားသည်။

အားလုံးတိတ်ဆိတ်နေချိန်မှာ စုံတွဲတစ်တွဲ အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။ ကောင်လေးက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကံစမ်းမဲ မနှိုက်ရသေးဘူး၊ ပြီးသွားပြီလား”

ဂျာကြီးက ပွဲမပျက်အောင် ထိန်းထားချင်တာကြောင့် ..

“ညီလေးတို့စုံတွဲနာမည်က ...”

ကောင်လေးက ရယ်ရင်း ...

“မိုးဆွေ နဲ့ မိန်း ..”

“ဟာ!...”

“ဟင်!...”

အံ့ဩသံတွေ အစီအရီ ထွက်လာပါတယ်။ ပြီးတော့ မိန်းကို ဝိုင်းကြည့်ကြတဲ့မျက်လုံးတွေ ..။ ဒီတစ်ကြိမ် မြတ်နိုး နှိုးခဲ့ပါပြီ။ မျက်ရည်တွေ စိန်ထွက်ယိုကျရင်း ကောင်လေးကို အတော်တကော မေးမိပါတယ်။

“မောင်လေးတို့နာမည်က ...”

ကောင်မလေးက နှုတ်သွက်သွက်နဲ့ ဝင်ဖြေပါတယ်။

“အမှန်က သူနာမည်က မိုးဆွေအောင်၊ ညီမလေးနာမည်က ချစ်စန်း၊ ဒါပေမယ့် အားလုံးက မိုးဆွေ နဲ့ မိန်း ပဲ ခေါ်ကြတာ”

ဂျာကြီးက ခေါင်းညိတ်ရင်း ..

“ဟုတ်တယ်ဟ .. ငါ အခုမှ မှတ်မိတာ၊ အဲဒါကြောင့်

မိုးဆွေ ငါ့ကို စာရင်းလာမပေးပါဘူးလို့”

သဒ္ဒါမိုး က သက်ပြင်းချရင်း ...

“မိုးလေး တော့ အတော်ရှက်သွားမှာပဲ”

အန်တီစပ်စု ကလည်း ...

“ရှက်မှာပေါ့ မင်းသမီးရယ်၊ ဒီလောက်လူအုပ်ကြားထဲမှာ”

မိန်း အဲဒီနေရာမှာပဲ ဒူးထောက်ထိုင်ချပြီး တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ခိုတော့ ခူးခူး တို့ ပြေးလာကာ ...

“မငိုပါနဲ့တော့ဟယ်၊ ပြီးတာလည်း ပြီးပြီ”

“ဟင်အင်း .. ငါ အရမ်းလွန်သွားပြီ”

“ဘာဖြစ်လဲဟယ် .. နင်က သူ့ကို မုန်းနေတာပဲ၊ ထားလိုက်တော့”

“ဟင်အင်း ..”

မျက်ရည်တွေနဲ့ မိန်း ခေါင်းခါငြင်းလိုက်တော့ ခူးခူး တို့ အလည်။ အဲဒီအချိန်မှာ တင်သော် နဲ့ မင်းနိုင် ပြေးလာပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ...

“ဟင် .. ဟာ!... လုပ်ပါဦး ကိုကြီးစိုး၊ ဟိုကောင်

မိုးဆွေ ဘုရားလေးဘေးက ကျောက်ဆောင်နဲ့ဝင်တိုက်မယ်ဆိုပြီး ထော်ဘီးတစ်စီးနဲ့ ထွက်သွားပြီ”

“ဟာ!... ဒုက္ခပဲ”

သူမ ကမန်းကတန်း ထလိုက်ပါတယ်။

“အဲဒါမှ မိန်း အမုန်းတွေ ပြေမှာတဲ့”

“ဟင့်အင်း ...”

သူမ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတော့ ...

“ဟဲ့ .. မိန်း .. နေဦးလေ”

သူမ ဘယ်သူ့စကားမှ မကြားတော့။ အားလုံးရဲ့ရယ်သံတွေ ကိုလည်း ကြားနိုင်မယ်မထင်။

သူမ သိတာက မိုးဆွေ ဆီ အမြန်ဆုံးရောက်ဖို့။

“ဒါရိုက်တာ မာမီထန် ကိုတော့ လေးစားသွားပြီဗျာ”

ဟင်္သာက အူလှိုက်သည်းလှိုက်ရယ်ရင်း မာမီထန်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်တော့ ...

“လေးစားပါနဲ့ဟယ် .. ငါ့စားပါလား .. အဲ .. အဲ .. ငါးစားပါလား..လို့”

သဒ္ဓါမိုး က ပခုံးတွန့်ရင်း ...

“ဒါ အားလုံးတော်လို့ပါနော်”

သဒ္ဓါမိုး စကားကြောင့် မိုးဆွေအောင် နဲ့ ချစ်စန်း တစ်ပြိုင်နက် ဇော်မင်းထိုက် နဲ့ ချစ်ယု တို့ စုံတွဲက ...

“မသဒ္ဓါ .. တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့နာမည်က မိုးဆွေ နဲ့ မိန်း မဟုတ်တာ မမြတ်နိုး သိသွားရင်ရော ...”

ကောင်လေးတို့စုံတွဲ အမေးကြောင့် ခူးခူး က ...

“အဲဒီအချိန်လောက်ဆို နင့်ကို မိန်း က ကျေးဇူးတင်နေ လောက်ပြီ”

“ကဲ .. ကဲ .. သူတို့အတွဲကို လွှတ်ထားလိုက်၊ ပွဲ ပြန် စားရအောင်”

ကိုထက် က ဘေးဘီကိုကြည့်ရင်း ...

“တင်သော် နဲ့ မင်းနိုင် ဘယ်ရောက်သွားလဲ ဟင်္သာ”

“အတွဲသွားချောင်းပြီလေ”

ဟင်္သာ စကားကြောင့် အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“အောင်မာ .. အခုတော့ ရယ်လို့ မောလို့ ကြည့်နူးလို့ပေါ့
ဖြစ်စကတော့ သူပဲ မုန်းလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ...”

တစ်အုပ်ကြီး မိုးဆွ နဲ့ မြတ်နိုး ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်
စနောက်ကြတော့ မိန်း ရှက်ရှက်နဲ့ မိုးဆွ ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာ
ကို ဖွက်ထားမိသည်။

တင်သော် က စပ်ဖြီးဖြီးနဲ့ ...

“ဟိ ဟိ .. ညက ရယ်ရတယ်၊ ဟိုကောင်က ဘိယာထား
ခွက်ကို ရေမရောဘဲ သောက်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ
သွားပြီဆိုပြီး ကျောက်ဆောင်ဘေးမှာ ပက်လက်ကြီးလှဲနေတာ
အဲဒါကို မိန်း က မိုးဆွ သေပါပြီဆိုပြီး ဖက်ဖက်ပြီးတော့...”

“ကောင်စုတ်တွေ ...”

မိန်း ရှက်ရှက်နဲ့ တင်သော် တို့ကို သဲနဲ့ လှမ်းပက်စဉ်မှာ

“ဒီမှာ အန်ကယ်နဲ့ အန်တီ၊ ဒီကောင်ပဲ .. တွေလား”

ဇေတိုးအောင် ရဲ့အသံကြောင့် ကမန်းကတန်း နောက်ကို
ကြည့်ကြည့်ကြတော့ ...

“ဟင် .. ဖေဖေနဲ့ မေမေ”

“သမီး လာစမ်း”

မိန်း ရဲ့မေမေ အန်တီကြီးက မိန်း ကို အတင်းဆွဲခေါ်သည်။

ဇေတိုးအောင် ရဲ့ အဖေနဲ့အမေက မိန်း ရဲ့ဖေဖေ အန်ကယ်ကြီး

နဲ့..

“ကိုမြတ်ထွန်း .. ကျုပ် ပြောပြီးသားနော်၊ ကျုပ်သားကို
အဖေသမီးနဲ့ မပေးစားဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အကျိုးတူ
အပေါင်းထားတဲ့အလုပ်တွေကို ခင်ဗျား စွန့်လွှတ်ရလိမ့်မယ်”

ကျွတ်ထိုးကောင်က အူမြူးနေစဉ်မှာ ...

“မိန်း ကို ကျွတ်ထိုးကောင်နဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူး၊ ငါ မောင်မိုး

သဘောတူတယ်”

အသံရှင်ကို အားလုံးလှမ်းကြည့်တော့ တစ္ဆေသရဲကိုမြင်သလို
နဲ့ချုပ်သွားသူတွေက ဇေတိုးအောင် ရဲ့ အဖေနဲ့အမေ။ ဇေတိုး

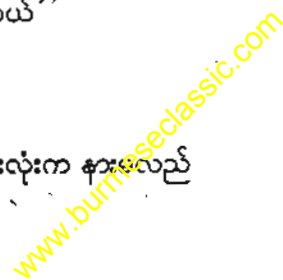
အောင် က တင်းသွားပုံနဲ့ ...

“ဟာ!... ဒီအဘွားကြီး လာရှုပ်နေတယ်”

“သား .. မပြောနဲ့”

“ဓမ .. ဘယ်လိုကဘယ်လို ..”

ဇေတိုးအောင် အဖေနဲ့အမေကလွဲရင် အားလုံးက နားမလည်

နိုင်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့။

“ငါ ပြောနေတယ်နော် .. ကလေးတွေကိစ္စ ဝင်မရှုပ်
သွား .. အခုချက်ချင်း ပြန်”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့”

ဇေတိုးအောင် ရဲ့မိဘတွေက ဇေတိုးအောင် ကို အတင်
ခေါ်တော့ ဇေတိုးအောင် ရုန်းရင်း ...

“သား ယူမယ်လေ၊ ဒက်ဒီ .. ယူမယ်လေ”

အားလုံးက ပြုံးစိပြုံးစိ။ သဒ္ဓါမိုး က ပြုံးရင်း ...

“ကဲ .. အန်တီကရေစံ၊ အားလုံးသိအောင် ပြောပြလို
လေ”

အန်တီက အပြုံးနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြပါတယ်။

“ဒီက မိနိုး ရဲ့မိဘတွေလည်း စီးပွားရေးကိစ္စတွေ စိတ်မနှစ်
တော့ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“ဒီလိုကွယ် .. အန်တီက ရန်ကုန်က As Usual နဲ့
ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ပါ။ ဒါကိုလည်း ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး၊ ကျွန်
တောင် မသိဘူး၊ သိနေရင် နေရတာ မလွတ်လပ်လို့၊ ဒီနှစ်
အနားယူရင်း ဒီက သဒ္ဓါမိုး နဲ့ စီးပွားရေးကြော်ငြာ လာရိုက်
လေ၊ ကြော်ငြာရိုက်ကွင်းတောင် အန်တီ မသွားဘူး၊ ဝင်စွက်
တယ် ထင်မှာစိုးလို့ ..၊ ခုနက ဇေတိုးအောင် ရဲ့ အဖေနဲ့အ

အခုလို စီးပွားရေးကောင်းလာတာ အန်တီကြောင့်ပဲ၊ အခု
ထည့်ပတ်နေတဲ့ ငွေရေးကြေးရေးက အန်တီ စိုက်ထုတ်ပေးထား
တာ ဆိုပါတော့”

“အန်တီကို ဇေတိုးအောင် က မသိဘူးလား”

အန်တီက ခေါင်းခါပြရင်း ...

“ကဲ .. တစ်လက်စတည်း တောင်းဆိုပါရစေ၊ ဒီကလေး
နှစ်ယောက်ကို သဘောတူပေးပါလို့”

မိနိုး မေမေက မိနိုး ဖေဖေကို ပြုံးကြည့်ရင်း မေးဆတ်
သည်။ မိနိုး ဖေဖေက ...

“ကောင်လေးက ဘာလုပ်တယ်၊ ကျွန်တော်က အခုမှ
သိတော့ ..”

အန်တီစပ်စု က လက်ကာပြရင်း ...

“မောင်မိုး မေမေက ဂျော့ဇ်ဆရာမတစ်ယောက်ပါ၊ အဖေ
က ဆုံးသွားပါပြီ၊ လတ်တလောတော့ ဟိုတယ်က ဓားပွဲသိုးပေါ့၊
အိမ်ထဲမှာ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် As Usual ကုမ္ပဏီက ကျွန်မရဲ့
အိမ်ထဲကိုယ်တာ အတွင်းရေးမှူးပေါ့”

“ဗွာ!...”

မိနိုးက ကိုယ်တိုင်တောင် အံ့ဩသွားပြီး ပါးစပ်အဟောင်း

“ဟေ့ ..”

ဒိဋ္ဌိစာ

အားလုံး လက်ခုတ်တီးကြပါသည်။

မိန်း ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း အလိုက်တသိ ရှောင်ပေးကြတော့

အားလုံး မိုးဆွေ နဲ့ မြတ်နိုး ကို ဝိုင်းဖက်ကြသည်။

အခုတော့ ပင်လယ်ဟာ ကျိန်စာဆိုးတွေကို သင်္ကြန်ဆိုတဲ့
ဂါထာတစ်ပုဒ်နဲ့ မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

အဝါရောင်အိပ်မက်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့ကောင်လေးတစ်
ယောက် ဒီသင်္ကြန်ကို ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မယ်မထင် ..။

ဒိဋ္ဌိစာ